

COORDONATORI:
CĂLINA STROE **RAMONA-ELENA MOCANU**

CRAI NOU

**ANTOLOGIA
CONCURSULUI NAȚIONAL
„Alecsandriana - creativitate și literatură”
BACĂU**

ediția a XI-a, 2015

**Editura DOCUCENTER
BACĂU, 2015**

Corectură:

Prof. Stroe Călina (limba română)

Prof. Covaci Elena (limba engleză)

Prof. Marinescu Georgeta (limba franceză)

Prof. Irașcu Ingrid (limba germană)

Prof. Popa Elena Dana (limba italiană)

Tehnoredactare:

Bordas Denis – clasa a IX-a D

Munteanu Cristiana – clasa a X-a B

Tănăsache Bianca – clasa a X-a B

Copertele volumului, afișul concursului și diplomele au fost concepute și realizate de:

Prof. Mocanu Ramona

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CRAI NOU. Concursul național "Alecsandriana -
creativitate și literatură" (9 ; 2015 ; Bacău)**

**Crai Nou : antologia concursului național
"Alecsandriana - creativitate și literatură": ediția
a IX-a : Bacău, 2015 / coord.: Călina Stroe, Ramona-
Elena Mocanu. - Bacău : Docucenter, 2015**

ISBN 978-606-721-096-5

I. Călina, Stroe (coord.)

II. Mocanu, Ramona Elena (coord.)

821.135.1-822(082)

Tipărit la DOCUCENTER scan.print.copy Bacău

Tel/fax: 0234 570889

www.docucenter.ro

CRAI NOU

**ANTOLOGIA
CONCURSULUI NAȚIONAL
„Alecsandriana - creativitate și literatură”
BACĂU
ediția a IX-a, 2015**

Coordonatorii Proiectului doresc să mulțumească sponsorilor ediției din acest an, a căror generoasă contribuție a condus la editarea și tipărirea prezentului volum și a diplomelor, la realizarea trofeelor și la finalizarea cu succes a concursului.

COLABORATORI:

Biblioteca Județeană „C. Sturdza” Bacău

Revista de cultură și atitudine „PLUMB” și Asociația

Culturală „Octavian Voicu” Bacău

Biblioteca „Cleopatra Tăutu” a Colegiului Național

„Vasile Alecsandri” Bacău

PARTENERI:

Inspectoratul Școlar al Județului Bacău

Universitatea „Vasile Alecsandri” Bacău

Biblioteca Județeană „C. Sturdza” Bacău

Trustul de Presă DEȘTEPTAREA Bacău

SPONSORI:

Asociația Părinților din

Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

Primăria Bacău

Elevi:

Filip Emanuela Teona (clasa a IX-a D)

Colpoș Iulia (clasa a IX-a D)

Ciotloș Denis (clasa a IX-a D)

Cazacu Aldana (clasa a IX-a D)

Numărul 9

Dacă edițiile anterioare ar reprezenta stagiile ale gestației, am putea spune că, iată, Concursul nostru se naște, de fiecare dată, cu pumnii strânși pentru supraviețuire. Dar plânsul, ce însoțește orice venire pe lume, e înlocuit de hohotul bucuriei și al reușitei. O dublă reușită, atât a concurenților cât și a organizatorilor.

Rețeta concursului nostru e simplă, e nevoie doar de TALENT și PERSEVERENȚĂ. Talentul e al participanților, iar perseverența e a organizatorilor.

Nu știu dacă ar trebui să ne bucare sau să ne întristeze faptul că succesul unui asemenea proiect s-a concretizat - dincolo de vitalitatea lui în timp și rezultatele recunoscute oficial - și în preluarea/copierea/plagiarea (alegeți dumneavoastră cuvântul potrivit) ideii pe de-a-ntregul, cu regulament, tipuri de subiecte și forme concrete de organizare. E adevărat că n-am afișat dreptul de autor dar ne gândim serios să o facem de la ediția următoare.

De aceea ne bucură fiecare ediție încheiată, pentru că ea înseamnă o experiență nouă, care le însumează pe cele de dinainte. Ne-am dorit mereu să fim împotriva unei lumi dominate de inerție, goană după superficial și hârtii atestatoare de pus la dosar...

Ne-am dorit mereu să arătăm că există valori și valoare. Și le-am căutat încă de la prima ediție. Am avut orgoliul să fim căutători de aur, să descoperim tineri care să confirme mai târziu forța harului lor literar.

Și lucrul acesta ne-a ajutat să mergem mai departe...

Coordonatorii proiectului

De la o ediție la alta, plachetele și trofeele concursului sunt mai frumoase...

La fel și antologiile în care sunt publicați concurenții...

ANTOLOGIE
Concurșul Național de creație literară

CRĂI NOU
ANTOLOGIA CONCURȘULUI NAȚIONAL DE CREAȚIE LITERARĂ "ȘCOLII NOI AL PĂRIȘII VEȘNICI ÎNAINTE ȘI ÎNTR-UN VESTAL ALEXANDRI" BUCUREȘTI

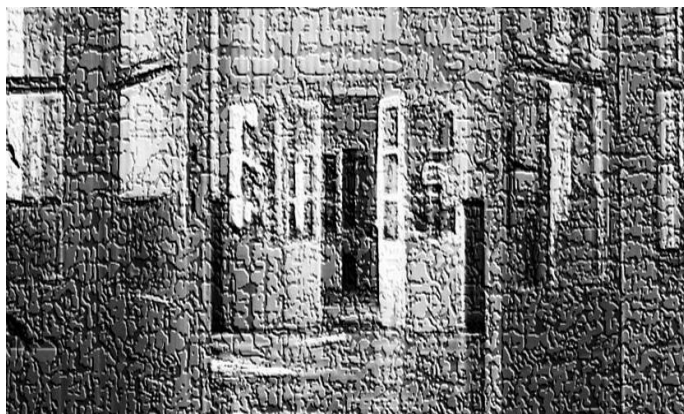
ANTOLOGIE
"Școlii noi al părișii veșnici înainte și într-un vestal Alexandri"

CRĂI NOU
ANTOLOGIA CONCURȘULUI NAȚIONAL DE CREAȚIE LITERARĂ "ȘCOLII NOI AL PĂRIȘII VEȘNICI ÎNAINTE ȘI ÎNTR-UN VESTAL ALEXANDRI" BUCUREȘTI

CRĂI NOU
ANTOLOGIA CONCURȘULUI NAȚIONAL DE CREAȚIE LITERARĂ "ȘCOLII NOI AL PĂRIȘII VEȘNICI ÎNAINTE ȘI ÎNTR-UN VESTAL ALEXANDRI" BUCUREȘTI

CRĂI NOU
ANTOLOGIA CONCURȘULUI NAȚIONAL DE CREAȚIE LITERARĂ "ȘCOLII NOI AL PĂRIȘII VEȘNICI ÎNAINTE ȘI ÎNTR-UN VESTAL ALEXANDRI" BUCUREȘTI

CREAȚIE LITERARĂ

BELDEANU DIANA ANDREEA, clasa a XI-a
Colegiul Național „Petru Rareș” Suceava

cutremur 5 virgulă 7. ieri-seară am țipat de 2 ori

pereti danseză întră la apă. niște copaci de var bolnavi
de igrasie nevăzută & mulați pe mine

la tv e despre elicopterul care îndrăgea ramurile și pământul nu și
oamenii. hemoragii interne arsuri de gradul 3 & 4 la 9 și ceva mă
împarte în două

prin ferestre mobile aburite văd jumătatea de cer
unde dragonul își înghite coada

la balcoane eve eșuate își împart țipetele și compotul
copiii joacă ascunselea după găfăitul mamei
printre ruine din 77

și iar fractură lombară & coaste lipsă. la parter
bărbați în costume în pijamale îi condamnă
pe unchii anarhiști

braconează inimi temătoare de mătuși cu corzi vocale
compromise

cealaltă jumătate de cer sunt eu stau bine mersi
într-o cutie de chibrituri cu stelele & cu florile
de cireș

strâng craniul de leu în care albinele au făcut astă-vară miere
de gălbenele

sunt o ființă teantropică

de abia acum înțeleg cum e cu deus ex machina

dar la balcon

eve eșuate își împart la nesfârșit țipetele & compotul

BOSTAN STEFANA, clasa a XII-a
Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Jumătăți de singurătate

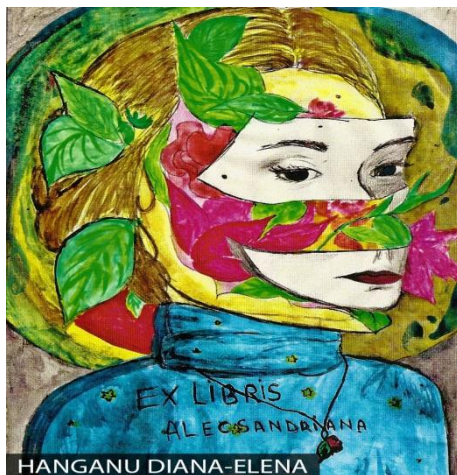
PERSONAJELE :

Pacientul 1
Pacientul 2
Pacientul 3
Asistenta

SCENA I

O cameră de spital mobilată simplu. Jumătatea dreaptă a camerei este luminată puternic, în timp ce cealaltă jumătate se află în penumbră. În jumătatea luminată se află un pat deasupra căruia se găsește singura fereastră din încăpere. Cealaltă jumătate este mobilată identic, însă deasupra patului se află o oglindă. Pe patul din jumătatea luminată stă întins Pacientul 1. Pe ușa care se află la mijlocul camerei își face apariția Pacientul 2, însoțit de o asistentă.

ASISTENTA (arătând spre patul din stânga):
Aici veți sta dumneavoastră. Dacă aveți nevoie de ceva apăsați butonul de aici (arată un buton de lângă pat) și cineva din personalul medical va veni imediat să vă acorde asistență.

PACIENTUL 2 (agitat): Dar doctorul, când vine doctorul?

ASISTENTA: Va veni în scurt timp să vă prezinte schema de tratament, nu trebuie să vă faceți griji!

PACIENTUL 2 (așezându-se pe marginea patului): Mulțumesc!

PACIENTUL 1 (către asistenta care tocmai ieșea pe ușă): Apă... vă rog, un pahar cu apă! (ridicând glasul) Cineva, vă rog, un pahar cu apă!

PACIENTUL 2 (către Pacientul 1): Mă scuzați, apă ați spus? Vă aduc eu (se ridică și pornește cu pași repezi spre cealaltă jumătate a camerei).

PACIENTUL 1 (furios): Nu! Opriți-vă, acum! (calm) Regret, dar m-am temut pentru dumneata!

PACIENTUL 2 (mirat): Pentru mine? De ce?

PACIENTUL 1: Fiindcă m-am gândit că lumina nu vă face bine, că nu o suportați, așa cum nu o suportă nici medicii, nici chiar asistenta: lor le place doar lumina fără viață a becului, cea defără îi sperie, nu e suficient de sterilă.

PACIENTUL 2: Nu mă deranjează, mereu mi-a plăcut să stau la soare.

PACIENTUL 1: Atunci ar trebui să fiți în siguranță.

PACIENTUL 2 (se apropie de patul Pacientului 1, ia un pahar de pe noptieră și îl umple cu apă de la chiuveta de lângă ușă): Poftiți! Aveți grijă, e destul de rece.

PACIENTUL 1 (bea cu înghițituri mici): Vă sunt recunoscător, ați fost foarte curajos! A trecut ceva timp de când cineva s-a apropiat de mine. În afară de asistente, bineînțeles, dar ele sunt atât de impersonale că nici nu poți spune că-s oameni.

PACIENTUL 2: Totuși, nu vă deranjează atâta lumină?

PACIENTUL 1 (face o grimasă și răspunde clar): E singura care mă mai ține în viață. Au încercat cu medicamente de tot felul, cu raze și tratamente ciudate, dar nu au reușit să mă vindece. Unii doctori spun că nici nu mai trăiesc, dar nu-și pot explica de ce am puls. Nici mort, nici viu: o legumă care trăiește cu lumină și apă.

PACIENTUL 2 (plin de compasiune): Îmi pare foarte rău să aud toate astea! Când mă gândesc că eu, sincer să fiu, am un oarecare entuziasm că mă aflu aici. În treizeci de ani, nu am fost bolnav nici măcar o dată, lumea spitalului e total necunoscută pentru mine.

PACIENTUL 1: Vă compătimesc, nu atât pentru starea de sănătate, cât pentru faptul că medicii vor încerca să v-o distrugă, mai degrabă decât să v-o redea.

PACIENTUL 2: Cred că sunteți puțin subiectiv, ar fi stupid să existe spitale și medici doar ca să ajute boala, în loc să o vindece.

PACIENTUL 1 (izbucnește într-un hohot de râs): Vai, acum chiar că-mi pare și mie rău! (stăpânindu-și cu greu râsul) Dacă aș trăi atât cât să vă văd peste câteva luni, întins în pat, cu tot felul de tuburi și perfuzii prin mâini, ce-aș mai râde... (serios) apoi probabil că am plânge împreună. Și tot împreună am da jos oglinda de deasupra patului, am face o gaură în perete și ați deveni ca mine.

SCENA 2

Cei doi pacienți stau fiecare pe patul său. Ușa se deschide și în încăperea intră asistenta, ducând pe brațe un teanc de haine. Se îndreaptă spre Pacientul 2.

ASISTENTA (mecanic): V-am adus haine de schimb.

PACIENTUL 2: Dar acestea nu sunt ale mele!

ASISTENTA: Soția dvs. a spus că nu vrea ca nimic din casa ei să fie adus la spital. Îi este de-ajuns că sunteți dvs. aici și m-a rugat să vă spun că nici ea, nici familia nu vă mai vor acasă, pur și simplu, nu vor să aibă nimic de-a face cu boala și spitalul. (iese)

PACIENTUL 2 (se schimbă de haine): Dar cum e posibil așa ceva? Probabil e o confuzie.

PACIENTUL 1 (zâmbind): Acum pot să te tutuiesc, suntem la fel: tu ești în haine de spital, eu sunt în haine de spital. Crezi tu că nu

e posibil? Țsta e doar începutul: te aduc la spital, te privesc patetic și-ți urează *însănătoșire grabnică*, când ar fi în stare să te opereze ei înșiși doar să fie siguri că vor scăpa de tine.

PACIENTUL 2: Nu cred așa ceva! Ai mei sunt speriați acum pentru că nu știu de ce boală sufăr, nici măcar eu nu știu. Dar când voi afla, îi voi suna și mă vor primi acasă.

PACIENTUL 1:(se ridică în capul oaselor) Pacientul de dinaintea ta era într-o stare foarte gravă, iar soția lui venea în fiecare zi, imGINEAZĂ-ȚI, dar soțul ei era bogat și partea ei de moștenire prea mare ca să nu-i fie *milă*. Într-o zi ea i-a făcut un semn medicului care era în vizită. Imediat s-a produs zarvă, au adus perfuzii și, peste câteva ore, urmăream asistenta cum pregătea patul pentru alt pacient. Tu ești bogat?

PACIENTUL 2: Nu am în proprietate nimic care să mă califice drept bogat.

PACIENTUL 1: Depinde cineva de viața ta? Nu mă refer financiar.

PACIENTUL 2: Acum că stau să mă gândesc, nu cred.

PACIENTUL 1: Atunci nu e nicio confuzie la mijloc, e realitatea. Oamenii vând și cumpără sentimente. Nu-și dau seama, dar asta fac: te iubesc pentru că mă iubești, iar dacă nu mă mai iubești, te urăsc. Îți vreau binele pentru că și tu îmi vrei binele, îmi faci rău, îți fac rău. Nimic mai simplu, viața derivă din două sentinente: ura și iubirea. Cu ele îți cumperi supraviețuirea, cu ele îți curmi existența sau, eventual, o fac alții pentru tine, din iubire... sau ură.

PACIENTUL 2: Și noi ce facem aici? Vindem sau cumpărăm? Iubire sau ură?

PACIENTUL 1: Noi? Suntem prea săraci ca să mai cumpărăm ceva și ținem prea mult la ce avem ca să vindem. Urâm tot ce e aici și iubim tot ce nu mai avem, dar și asta e relativ. O singură iubire nu ne părăsește: iubirea pentru viața asta, pentru scânteia de suflet care mai rămâne în noi. Trăim fiind convinși că, fără lumina din noi, în lume ar fi întuneric.

PACIENTUL 2: Și vine o zi în care ne hrănim cu lumina din afara noastră, altfel ne-am cufunda în întuneric.

SCENA 3

De-a lungul Scenei 3, între cele două jumătăți ale salonului de spital se produce un schimb de lumină discret: partea dreaptă devine mai întunecată, în timp ce cea stângă se luminează mai tare. Acțiunea are loc a doua zi, dimineața.

PACIENTUL 2 (spre Pacientul 1): Ești bine? Nu ai închis un ochi toată noaptea.

PACIENTUL 1: Mi-e frică, teribil de frică!

PACIENTUL 2: De ce anume?

PACIENTUL 1 (plângând): De întuneric! Mi-e teamă că dacă voi închide ochii, nu voi mai vedea lumina și nu mă voi mai trezi.

PACIENTUL 2: Nu spune asta! Nu se va întâmpla nimic rău! Vrei să chem un medic, o asistentă?

PACIENTUL 1 (ridică speriat capul de pe pernă): Nu, să nu îndrăznești să faci asta! Vor veni să-mi ia pulsul, vor vedea că inima mea abia mai bate, îmi vor lua lumina și atunci...

PACIENTUL 2 (se ridică și se așează lângă Pacientul 1): Nimeni nu va face asta! Voi avea grijă să nu se întâmple așa ceva!

PACIENTUL 1 (se liniștește): Mulțumesc mult! Nu știu ce m-a apucat, poate sunt obosit.

PACIENTUL 2 (absent): Ce liniște e în spital! Parcă am fi singurii oameni de pe pământ. Poate că suntem: eu sunt singur, tu ești singur. Fiecare împărtășește cu celălalt puțin din singurătatea sa. Crezi că de-asta suntem atâția oameni pe lume? Ca să împărtășim singurătăți?

PACIENTUL 1: Țsta e singurul răspuns: oferim jumătate din singurătatea noastră celor care s-au plictisit de singurătatea lor. Totul e un schimb, după cum ți-am spus.

Pacientul 1 încearcă să se ridice, dar se prăbușește lângă pat. Lumina scade brusc. Acum, jumătatea în care se află e luminată doar de razele ce pătrund pe fereastră.

PACIENTUL 1: Au început, vor să mă omoare! (se ridică cu ajutorul Pacientului 2). Vor să măucidă, să-mi fure lumina, de parcă mi-au dat-o ei! (Țipă) Criminalilor! Cine dă viața asta în care alții decid când să mori!?

PACIENTUL 2 (îl sprijină pe Pacientul 1): Liniștește-te, te rog!

PACIENTUL 1 (disperat, țipă): Nu voi permite, mă auzi? Tu, cel care m-ai creat, nu ai trăit tu în locul meu, e viața mea, nu poți să mi-o iei când vrei tu. Trebuie să fac ceva (către Pacientul 2), ajută-mă, te rog, să ajung în dreptul patului tău. Așa, acum, hai să dăm jos afurisita asta de oglindă de pe perete!

PACIENTUL 2: Nu crezi că ar fi mai bine să te odihnești? Mie mi-e bine așa.

PACIENTUL 1: Nu, în niciun caz. Dacă eu mor, tu vei trăi! Bun, acum să ridicăm suportul de perfuzii. Când ajung la doi, lovești cu toată forța în perete. Unu, doi, acum! Încă o dată! Unu, doi, gata! (Se așază obosit pe patul său) Să nu lași pe nimeni niciodată să-ți ia lumina! Asta înseamnă să trăiești cu-adevărat! Să lupți... să nu-ți fie frică... să fugi de-aici... ucigași... să nu-i lași...

SCENA 4

Același salon de spital mobilat simplu. De această dată, jumătatea stângă e luminată puternic, în timp ce jumătatea dreaptă se află în penumbră. În jumătatea stângă îl regăsim pe Pacientul 2, așezat pe pat. Deasupra sa se află o fereastră. În cealaltă jumătate, deasupra patului se află o oglindă. Pe ușa care

se află în mijlocul camerei își face apariția Pacientul 3, însoțit de aceeași asistentă.

ASISTENTA (arătând spre patul din dreapta): Aici veți sta dumneavoastră. Dacă aveți nevoie de ceva apăsați butonul de aici (arată un buton de lângă pat) și cineva din personalul medical va veni imediat să vă acorde asistență.

PACIENTUL 3: Am înțeles, apăs pe buton, da. Mulțumesc!

PACIENTUL 2 (către asistenta care ieșea pe ușă): Mă doare, asistentă, o pastilă! Vă rog, mă doare!

PACIENTUL 3: Vreți să chem pe cineva? Apăs pe buton...

PACIENTUL 2: Nu, mulțumesc! Vă deranjează lumina?

PACIENTUL 3: Nu, deloc.

PACIENTUL 2: Atunci, puteți, vă rog, să-mi dați o pastilă de pe noptiera dumneavoastră? Asistenta le-a pus greșit în cealaltă parte.

PACIENTUL 3 (se ridică, ia o pastilă și o aduce Pacientului 2): Gata, uitați aici!

PACIENTUL 2 (întinde mâna după paharul de apă de pe noptieră): Mulțumesc! E prima dată când cineva nu se poartă cu mine de parcă aș fi invizibil.

PACIENTUL 3: Sunteți de mult timp aici?

PACIENTUL 2: De prea mult timp. Ar fi trebuit să mor până acum, dar mă ține în loc iubirea pentru viață.

PACIENTUL 3 (timid): Cu tot respectul, dar poți să iubești o astfel de viață?

PACIENTUL 2: Trebuie, dacă vrei să trăiești. Cineva mi-a spus cândva că noi facem schimb de sentimente: eu iubesc viața și ea mă iubește îndeajuns încât să-mi permită să trăiesc. Iubesc lumina din mine pentru ca lumina din afara mea să mă iubească și să mă țină în viață.

PACIENTUL 3: Lumina vă ține în viață?

PACIENTUL 2: Da. Dacă ai urmărit vreodată o plantă în evoluția sa, ai văzut că ea crește cu lumină, rodește tot cu ajutorul luminii, dar moare fără ea. Așa suntem și noi.

PACIENTUL 3: Dar noi ne avem unii pe alții, există remedii, medici, viața nu se stinge așa ușor!

PACIENTUL 2: Vă înșelați, se stinge. Nimic nu poate opri curentul care stinge lumina din noi, oricât am vrea să o apărăm, noi nu o putem atinge cu degetele, ne arde.

PACIENTUL 3: Sigur nu poate fi așa de rău! Nu este nimic care să vă dea speranță?

PACIENTUL 2: Ba da, faptul că voi trăi până în momentul în care vă voi privi imobilizat la pat, cu tot felul de aparate în jurul dumneavoastră. Atunci, aș începe să râd... apoi am începe să plângem împreună. Apoi, împreună vom da jos oglinda de deasupra patului, vom face o spărtură în perete și veți deveni ca mine. Eu singur, dumneavoastră singur, fiecare împărțând jumătatea din singurătatea proprie de care s-a plictisit.

**BUCUR SIMONA ANDREEA, clasa a XI- a,
Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău**

Jurnalul

Bărbați și femei

Afară e o zi de mai ciudată: un soare puternic pe cer care aproape că plânge din cauza vântului ce-i suflă printre raze, copaci îmbrăcați cu frunze cărnoase și câțiva oameni grăbiți pe stradă.

Sunt trează de dimineață, în ciudă faptului că nu sunt deloc matinală (vecinii mei s-au gândit să renoveze mai devreme anul asta); mi-a venit ideea de a merge să-mi continui somnul dulce în cameră părinților, care erau plecați de câteva ore bune însă, nu am izbutit. Zgomotele entuziasmăte ale muncitorilor nu-mi dădeau pace. Nu mi-a mai rămas decât să mă trezesc și să încep să-mi caut ceva de lucru: am făcut patul, am curățat veselă din bucătărie iar mai apoi am revenit în cameră mea dând muzică atât de tare încât să acopere zgomotele enervante ale echipei de lucru. Mi-am făcut câteva clătite pe care le-am înfulecat în mai puțin de câteva minute și am început să-mi răstălmăcesc notificările de pe facebook. Majoritatea erau doar invitații la petreceri(ceea ce mai tare mă enerva căci nu sunt deloc o persoană petrecăreața) și câteva poze cu îmbrăcăminte sofisticată postate de niște reviste pe care le am la follow.

Deranjată de cum mi-am început ziua am hotărât să-mi consult agendă să văd dacă am ceva de lucru pentru zilele viitoare. Un avânt m-ar fi ajutat să-mi încep săptămâna cu mai mult spor și optimism. Căutând prin "to do list", printre " de învățat la română și geografie", "de condus de la 4 până la 6 miercuri și joi" am dat de " creație literară concurs 3 mai". Șocată că aproape eram să ratez deadline-ul concursului la care particip

de fiecare dată de trei ani înapoi, mă debarasez imediat de altele, iau o foaie de hârtie și încep să mă gândesc la ce aș putea scrie. Aveam atâtea idei și totuși nu puteam să mă decid asupra uneia...

~~Soarele și luna. Doar 2 lucruri...atât de eterne. Ce contrast divergent, ce idee. Lumea noastră funcționează în ritmul lor, în ritmul zilei și al nopții.~~

De pe chip îmi dispăruse avântul cu care începusem și mă întrebăm de ce vreau să complic atât lucrurile, să le fac să devină atât de pompoase...așa că, m-am gândit să scriu despre anotimpuri.

Vară și iarnă

Stai ce? Poate nu e nevoie să vorbesc în termeni așa elaborați, să fac o impresie bună, dar totuși..."Vară și iarnă", asta e titlu demn de o creație literară ce ar putea fi premiată? (probabil că nu). Am stat pe gânduri ceva timp: tot ce făceam era să privesc pe stradă cum oamenii pășesc grăbit sau lent, cum se opresc și stau de vorba sau cum nici măcar nu-și aruncă priviri. Doar bărbați și femei, ei și ele ce îmi conturau imaginea de ansamblu. Fulgerându-mă parcă dintr-o dată, am realizat că mi-am găsit inspirația: Bărbați și femei

Am început să-mi fac idei despre fiecare în parte, copiind expresiile fețelor celor ce treceau pe lângă geamul meu. Din obișnuință, păstram întipărite în minte toate tipurile de bărbați și femei cu care am avut tangențe în acești ani: de la tata la sora, de la băiatul ce obișnuia să mă umple cu sărutări până la cel care mă privea mânios pe stradă, de la prietenul cu vicii ce trăia în lumea jocurilor de noroc și până la bărbatul violent pe care îl tot întâlneam în societate. I-am luat în ordine și am început să schițez tablouri și caractere diferite de bărbați, băieți, femei și fețe. Am început cu bărbatul, așa cum a început însăși Divinitatea:

Bărbatul reprezintă sexul masculin al speciei umane. Acesta este considerat că fiind simbolul perfect al unor trăsături precum dârzenia, curajul și bărbăția. Acesta păstrează în el secrete divine, fiind prima ființă umană apărută pe acest Pământ.

Bărbatul aventuros

Era sfârșitul lunii martie a anului trecut când am aflat că trebuia să plec într-o călătorie pe mare în mai puțin de o săptămâna. Eram entuziasmata de această veste și, imediat, am început să îmi fac bagajele, să îmi imaginez ce costume voi purta în zilele când voi putea merge pe puntea încălzită de razele soarelui și să caut în cărți tot felul de recenzii despre călătorii pe mare.

Ajunsa pe vaporul ce avea să îmi schimbe viziunea despre viață, fac cu mâna părinților emoționați și îngândurați de plecarea mea, iar mai apoi cobor câteva scări pentru a-mi fi prezentată camera unde avea să îmi petrec noaptea, când toată lumea doarme. Eram condusă de o doamnă cu niște ochi scrutători, roșcată, pe care o bănuiam că nu era în apele ei. În câteva secunde și-a tras sacoul închis cu trei nasturi metalici și îmi spune:

-Aici este camera 285. Lenjeria este în dulap sus, iar dacă seară ți se face frig, în raftul metalic ai o pătură groasă. Ai alte întrebări?

Puțin deranjată de privirea habotnică pe care această o avea și pe care o accentuă cu lanțul terminat într-o cruce imensă de la gât, o întreb curioasă:

-Aș vrea să știu dacă seară se organizează petreceri sau dacă există un interval de timp în care pot ieși la restaurantul vasului...

-Da! Spuse ieșind și trântind ușa.

Uimită, am început să mă întreb: Da ce? Da, se dau petreceri? Da, este interval de timp? În fine, nu am stat prea mult să mă

gândesc la comportamentul deplorabil cu care am fost primită și am început singură să caut răspunsuri. Mi-am așezat rapid lucrurile în dulapurile suspendate, m-am schimbat într-o ținută mai lejeră și am ieșit din cameră în speranța că voi găsi pe cineva pe hol, cineva care a avut norocul de o întâmpinare mai călduroasă. Pe coridor era o liniște acută, de parcă aș fi fost singură cazată la acel nivel. Începeam să mă simț singură și vinovată că am acceptat această călătorie până când am ajuns la o intersecție de holuri și l-am găsit pe El.

-Hei, bună! Scuză-mă că te întreb, ai putea să îmi spui, te rog, dacă e deschis restaurantul?

A fost prima întrebare care mi-a venit în cap, la o întâlnire așa bruscă, cred că era din cauza că nu mai mâncasem nimic de jumătate de zi.

-Hehe! Caut și eu același lucru: am fost întâmpinat de o doamnă cam afurisită ce nu a vrut să vorbească prea mult cu mine și, din păcate, trebuie să îmi fac singurul turul vasului.

Scoțând un surâs evident, îi răspund:

-Ce situație asemănătoare!

-Vrei să mergem împreună, să ne dăm seamă ce se petrece aici?

Roșind în colțul obrazilor, accept propunerea și pornim tăcuți spre holul central. El era, probabil, cu doi- trei ani mai mare că mine și studia cu siguranță în altă parte, căci nu îl mai văzusem niciodată până atunci. Era posesorul celor mai frumoși ochi și răspunsurile sale monosilabice mă făceau să doresc să știu și mai multe despre el.

-Ești venită aici să te relaxezi?

-Păi..se poate spune și așa. Am fost aleasă printr-un program școlar să iau parte la o Aventură pe mare; când mă întorc va trebui să povestesc tot ce am făcut, iar mai apoi se va scrie un articol despre asta în revistă școlii. Tu de ce ești aici?

- Eu sunt un pasionat de aventură. Îmi place să călătoresc și am zis să nu ratez ocazia de a face o călătorie pe mare.

Deja îmi plăcea din ce în ce mai mult de el. Avea un spirit așa înflăcărat. Știam că dacă o să îmi petrec mai mult timp cu el o să am ce povesti când mă voi întoarce.

Mi-am petrecut mult timp cu el: era un aventurier desăvârșit. Am început să ne cunoaștem din ce în ce mai bine și așa am deslușit misterele BĂRBATULUI PLIN DE ANDRENALINĂ. Mă întrecea în vârstă cu cinci ani. Surprinzător. Puteam să jur că prin modul în care acționa era doar un puștan. Din ce se putea observă, cunoscându-l mai bine, acest bărbat-andrenalină era o sinteză a tot. Iubea jazz-ul căci într-o seară îmi spuse: “Clavecinul este un instrument undefined spiritului, pianul un instrument al sufletului dar toți uită de trompetă-liantul dintre cele două sau chiar mai mult: un simbolul al jazz-ului și un instrument al vieții însăși”. Iubea și fotbalul. Țin minte că două ore mi-a vorbit despre cum fotbalul unește lumea. “Ce alt lucru, din undefined lume, îi mai poate uni pe Fidel Castro, Osama Bin Laden și Elizabeta a II-a, toți cei care sunt fani declarați aceleași echipe de fotbal, ei împărtășind aceleași sentimente de tristețe la înfrângerile și de bucurie la victoriile tunarilor”. Îi plăcea într-un mod ciudat să citească: nu avea răbdare să termine niciodată o carte pentru că de fiecare dată dorea să își facă singur finalul, cu propria poveste, dorea să îi adauge un strop de andrenalina. Îmi amintesc când spunea că de la ruși vine cartea și îmi înșiră zeci de nume: “Crimă și pedeapsa”, “Anna Karenina”, “Amintiri din casa mortilor”, “Frații Karamazov” . Era un geniu al vieții, îl considerăm perfect pentru că aveam ce învăța de la el, era ca o portavoce pentru mine și de fiecare dată mă făcea să mă simt fericită în prezența lui. (...)

Eternul îndrăgostit

Prietenul meu cel mai bun trecea iarăși printr-o etapă cumplită pentru el: o nouă despărțire. Uram când se întâmpla asta pentru că începea să mi se plângă despre nefericirea și dezamăgirile lui în dragoste (de parcă eu eram cea mai experimentată în ale dragosteii). Îl văd că se apropie trist de mine. Cu câteva minute înainte mă sunase să îmi spună dacă am timp să mă văd cu el pentru a stă de vorbă , iar eu, fiind îngrijorata, am acceptat. Nu am apucat să îi zic >Bună< când deodată intervine:

-O știi pe Magda? Văi ce buze dulci avea, m-a părăsit și eu sunt încă atât de îndrăgostit de ea!

Deja știam că nu am cale de scăpare și că trebuie să îi ascult oful.

-Haide, lasă! O să fie bine, nu-ți face griji!

-Cum să nu îmi griji când o iubesc așa mult. Pentru mine ea înseamnă totul. Iti mai amintești atunci când am dus-o la carnaval? Doamne, ce fericită era! Aș da ani din viață să îi revăd acel zâmbet.

Mă gândeam că adolescenții sunt atât de penibili. Învăluți în atâtea sentimente și acum chiar și cel mai bun prieten al meu un ETERN ÎNDRĂGOSTIT. Nu aveam drept de a vorbi în numele iubirii, dar această situație mi se părea de-a dreptul bolnăvicioasă. Magda era doar o copilă pe care o cunoștea de trei săptămâni. Știam că va trece repede peste această etapă și, totodată, știam că va da în curând de alta asemănătoare pentru că așa este el, un băiat lovit prea des de Cupidon. Eternul îndrăgostit-cel care pune ființa iubită în centrul tuturor acțiunilor sale. Acești etern îndrăgostiți sunt ca o pasăre ce se adăpa din Râul Cunoașterii, căutând mereu sentimente și emoții. Sunt cei care culeg întotdeauna momente plăcute alături de persoană iubită și devorează orice clipă petrecută cu această.

În sinea mea nu știam prea multe despre bărbați și băieți ci doar aveam presupuneri și memorii păstrate de pe vremea când prietenele mele obișnuiau să îmi povestească despre relațiile lor. Știam că “Bărbatul este plasat acolo unde se sfârșește pământul, femeia acolo unde începe cerul.” și asta mă făcea să cred că diferență de feminin și masculin e un CONTRAST tare, orbitor.

După care am continuat cu femeia...

Femeia reprezintă sexul feminin al speciei umane. Aceasta e cea care aduce cu ea trăsăturile purității, ale gingășiei și iubirii. Unicitatea femeii este un paradox al lumii vii, aceasta purtând de fiecare dată trăsături diferite, la fel de năucitoare precum glasul sirenelor.

Aici aveam sute de tipologii de înșirat căci numai eu ascundeam în mine câteva zeci...

BUJOR STEFANA, clasa a VII-a
Școala Gimnazială „Miron Costin”, Bacău

O, dragoste ce sacrificiu ceri...

Vino! Dar lasă-mă să plec...
Prinde-mă din adierea vântului ce-l vestesc,
Dar după, dă-mi drumul pe-al apei luciu să plutesc
Caută-mă printre flori albe de mai, ce frumos îți șoptesc,
Iar de mă găsești,
Dă-mi voie, împreună cu frunzele, să mă vestejesc...
Urmărește-mă printre stelele din noapte,
Iar de mă privești
Minte și spune că nu mă găsești,
Căci de m-ai găsi, ai veni
Și te-aș ruga să pleci.
Răpește-mă din noapte, din liniștea fără de șoapte,

Dar apoi adu-mă-n al viitorului trecut, predă-te.
Lasă-mi dragostea ta în dar, ca amintire,
De mă vezi în spatele tău, în genunchi, fără suflare,
Doar pleacă și caută spre a ta salvare !
Te rog pleacă, nu veni la mine, găsește alt drum,
Căci dragostea mea se naște și piere din scrum.
Nici eu nu rămân, sunt pieirii sortită
A nopții sacrificiu, eu, floarea ta preaiubită...

BURUIANĂ DIANA, clasa a XI-a
Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Directii

Dintotdeauna lumea a fost organizată în două emisfere, în două puncte de concentrare. Această împărțire a depășit orice graniță a comunului, devenind atât de firească încât nici unul dintre noi nu poate concepe o altfel de orânduire...precum nici o lipsă a uneia. În același fel s-a întâmplat și cu criteriile pe baza cărora întreaga existență și întregul univers a căpătat forma sa actuală. Nu se cunoaște nici baza de la care a luat naștere, nici punctul terminus al acesteia. Totuși ea există și ne conduce viețile, fie că suntem organisme unicelulare, păsări, sau oameni. Asta se întâmplă deoarece acțiunile, gândurile ori sentimentele noastre se ghidează fără drept de apel după acest fel de a fi, așa cum l-am putea chiar denumi datorită naturaleții sale izbitoare. Dar despre ce principiu este vorba de fapt ?

Opusul, contradicția, contrariul și contrastul... perechile antonimice plasate pe o balanță: la un capăt al lumii *ceva*-ul și dincolo, *altceva*-ul. Dar nu un *altceva* întâmplător ci, mai important, *acel ceva* ce contravine în totalitate primei variabile. Este vorba de cei doi poli, care se găsesc la capete opuse și care,

practic, nu se vor întâlni niciodată. Dar tendința lor este cu totul alta...și anume, este vorba de o agonisire, de o atracție menită să stea drept temelie principiilor fizicii: aceștia se vor căuta la nesfârșit, spre a ajunge la un contact care va genera în final ceva cu totul nou, unic și nemaintâlnit. Firește, acest principiu este universal valabil pentru Soare și Lună, Yin și Yang, alb și negru, iubire și ură sau pentru bine și rău.

Modul de funcționare al acestuia își are originile în Geneză, constituind și motivul pentru care comportamentele specifice lui au devenit atât de firești. Stă în natura noastră, a tuturor, fie dintr-un instinct de conservare, fie dintr-o dorință de a ne depăși condiția nefericită, să alegem. Totul ține de aceste alegeri, făcute aproape inconștient: să laudăm binele și să blamăm răul, să căutăm iubirea pentru a nu cădea pradă suferinței, să ne îndreptăm spre lumină pentru a nu fi sclavi ai întunericului... Însă, această orânduire se instituie de la sine, omul fiind doar cel ce duce la bun sfârșit acțiuni acceptate și potrivite acesteia.

Se trasează o linie imaginară ale cărei granițe nu pot fi contestate și a cărei intensitate devine atât de puternică încât se va transforma într-o luptă, într-o goană nesfârșită spre aceste valori aflate de partea însorită a hotarului, aviditatea ce zace în noi devenindu-ne astfel forța guvernatoare, ce va provoca nimic altceva decât agonie. Însă ce s-ar întâmpla dacă cele două valori s-ar contopi...? S-ar anula reciproc?! Ar avea loc un fel de coeziune, o ciocnire de vectori opuși care să conducă la o apocalipsă în plan moral și ideatic...?

Haosul, confuzia, rătăcirea și delirul...efecte ale lipsei unei asemenea ordini. Sau, în cel mai fericit caz, universul ar deveni o masă amorfă, searbădă, neutră și gri în care organismele și-ar duce o existență îndoielnică, s-ar târî de nicăieri și s-ar îndrepta spre niciunde într-o pasivitate aproape de moarte...sau, cel puțin, îndeapărtați pe cât posibil de tot ceea ce înseamnă viață.

CĂCIULĂ JENY GEORGIANA, clasa a XI-a
Colegiul Național „Mihai Viteazul”, Slobozia, Ialomița

Balet existențial

Nu te poți numi istoric dacă nu cunoști trecutul, la fel cum nu ești om până nu îți înțelegi mugurii vieții. Istoricul studiază cărți. Eu explic amintiri, le citez, le folosesc în prezent, iar acestea definesc evenimentul istoric ce se desprinde de pe buze ca o metaforă proastă. Nu cădem în focul ce ne arde existența până nu ajungem în fața tribunalului numit conștiință. Doar cei ce nu o folosesc o transferă netedă în edenul existenței. Prologul meu s-a format în uterul inițierii omului în moarte. M-am născut în focarul viselor, în caverna gândurilor. Poate de aceea sufletul mi s-a îmbogățit cu abilitatea de a fabrica dezamăgiri. Am căpătat mâini cu care mă prindeam de rai și am trăit copilăria istoriei. Eram doar o pată de angelic supusă unui chin în pledoarie. Solventul timpului a dizolvat fabula în care nu mai cred și mi-a oferit o îmbrățișare agasată de conștiință și concepție. M-am afundat ca o pradă zbatându-se în baletul mecanic, depășind religia infantilă ca un amestec de lume și mitologie. Somnul rațiunii s-a sfârșit odată cu emanarea senzațiilor.

Mă plimb, ca toți ceilalți pe o stradă înfundată. Vocile difuze ale cerșetorilor de existență mă îndeamnă să mă alătur lor. În umbră, un biet actor împănat se agită pe scenă. Pentru mine, strada este un ospăț cu idei amputate de realitate. Mă târăsc infirm precum o părere până la capătul străzii. Nu încerc să îmi cumpăr un picior de plastic de care să mă ajut. Dansez în acest balet existențial, mă supun unei arte călcate în picioare, ca unei datorii. Poate că am văzut hora interzisă care m-a condus spre un stadiu crepuscular al voinței. Poezia piciorului mi-a poruncit să mă îndrum după o hologramă spirituală. Am reușit să trăiesc o fizică înfrumusețată de poezia ocultă a puterilor sufletești. Baletul

mecanic de la început mi-a devenit o artă educată a propriului corp, ghidat de acțiuni individuale. M-am inițiat într-un balet de păpădie, care așteaptă să își scuture materia uscată. Pe o muzică andante, fericirile mele pierdute dansează un balet exasperat, iar eu îmi potrivesc pașii. Încep un dans convulsiv, cu mișcări întortocheate și răsuciri bulversante. Sunt într-o permanentă mișcare, absorbită de luptă. Asemenea mie, celelalte jucării mecanice sunt mișcate de același regizor anonim, demiurg al gândirii soldățeilor cu minți de plumb. Majoritatea păpușilor de lut dansează în pereche. Eu dansez cu gândurile mele un balet în mocirlă, frământând în picioare propriul pământ.

Existența este un ansamblu de poante și ritm alert care le face să se agite și să regrete. Ce priveliște frigidă, plină de grație trebuie să admire regizorul! Pământ răsucit care se grăbește să termine dansul, fiind aplaudat pentru rolul principal, ori ieșind umilit. Dansatori de umplură care își zdrobesc degetele picioarelor până la descărnare, restul câștigând admirația aprigului conducător de conștiințe nude. Pirueta mea izolată va săpa în pământ gheena patimilor, un tunel spre cunoaștere și o groapă în care să mă adâncesc atunci când mă voi confunda cu ramolirea.

CĂLINESCU LAVINIA, clasa a X-a
Colegiul Național „Al. D. Ghica”, Alexandria

Lumină a lumii

Să cred în asta? În ce?! În ceva ce nu pot vedea?! Nu pot să fac asta... Și parcă nici nu pot să mă las pradă gândului că deja nu mai e nimic de făcut... că sunt pierdută... “Pierdută”?! Țsta e cuvântul potrivit? Sau “captivă”?! “Captivă” între viață și moarte, între real și imaginar, între existență și amintire...

Am pătruns într-o lume a tăcerii, a umbrelor, a lucrurilor efemere în ziua în care șeful meu m-a trimis să fac un reportaj despre “Separarea puterilor în stat și drepturile omului”. Ziua aceea a avut un puternic impact asupra existenței mele întunecate, lipsite de puterea ametoitoare a iubirii, privată de suava mângâiere a sufletului renăscut...

-Mamă! Mamă! Ai promis că azi mă duci în parc! Le-am spus și prietenilor mei că azi vin și eu cu mama și că voi putea să le demonstrez cât de distractivă e! Vor fi cu toții acolo...cu mamele lor... mi-a spus Andrei, copilașul meu mult iubit, cu ochii înlăcrimați.

-Știu, scumpule, știu! Dar, ți-am spus, s-a ivit o oportunitate pe care o aștept de mult timp și nu cred că se vor mai ivi astfel de șanse în viața noastră... E o știre ce va fi foarte bine plătită dacă iese bine și avem mare nevoie de banii ăștia pentru a ne plăti chiria... O să te ducă bunica în parc azi... Eu trebuie să...

Drumul de-acasă până la Parlament nu mi-l mai amintesc foarte bine căci ființa mea nu era acolo, în mașină, ci în parc cu băiețelul meu de numai 7 ani și jumătate, ce mă aștepta să-i împărtășesc fericirea, durerea, entuziasmul și ciudățenia jocurilor copilăriei pe care el le descoperea împreună cu prietenii săi de la locul de joacă... (...)

-Am ajuns! Lia, mi-a spus Radu, colegul meu care mă adusese cu mașina până la locul unde trebuia să iau acel interviu. Asta e marea ta oportunitate să dovedești ce poți în calitate de jurnalist! Să nu ne dezamăgești! Apropo, am primit un mesaj din partea redactorului- șef, în care sunt anunțat că mă voi duce eu să fac știrea despre drepturile omului și pe tine te trimit să vorbești cu Președintele, din moment ce tot se află aici... mi-a spus el, cu subînțeles.

Parcul se întindea în fața mea, lăsând o dâră de sunete de copii să îmi cuprindă urechile... M-am dat jos din mașină. Ne vedem mâine la muncă. Pa!

- Prefer "Pe mai târziu...!" mi-a spus el în timp ce traversam strada cu ochii ațintiți asupra comorii mele... Ai grijă cum traversezi... Lia.... Liaaaaaa!!!!!!!

De atunci sunt așa... aud, simt, miros, dar nu pot să reacționez, să ripostez în fața situației... Sunt pe marginea drumului dintre viață și moarte, pe marginea unei prăpăstii de unde nu pot evada! Aș vrea să mă ridic de aici, să fug, să țip, să urlu în urechile celor dragi, să le spun cât de mult îi iubesc și cât îmi lipsesc, și că îi aud... Le aud plânsetele, le aud vorbele, îi aud cum mă imploră să mă trezesc, să mă întorc la ei... Sunt pur și simplu paralizată, înghețată, terifiată! Mă aflu pe un târâm străin, mă doare fiecare atingere plină de durere a prietenilor, a colegilor, a rudelor. Eu îi simt, dar sunt silită să suport chinul tăcerii, al imobilizării, silită, obligată să nu mă pot apăra în fața morții! Ce să fac? Să încerc imposibilul?! Să îi cer Divinității să mă ajute?! Cum?? Dacă eu nici măcar nu cred în Ea? Nu crezusem niciodată și nici nu aveam de ce! Starea mea de comă se prelungise de la trei zile la o săptămână, o săptămână în care mă uitam obsesiv la trupul meu plin de răni, înghețat pe patul de spital, o săptămână în care mă tot plimbam prin locurile, care odinioară obișnuiau să mă facă fericită, acum doar mă aduceau într-o depresie profundă, o săptămână în care îi vedeam pe toți cei dragi continuându-și viețile umbrite de amintirea existenței mele...

-Da, am înțeles, domnule doctor... copilul vrea să-și vadă mama. Știi, știi că are nevoie de odihnă, dar nu a mai văzut-o de o săptămână și... da vom avea grijă... Hai, Andrei, du-te în salon! „Vocile lor!... Puiule!... mamă!! Vă aud! Sunt în salon!! Nu sunt moartă!!”

-Bine, buni, dar să te grăbești! Andrei a intrat în salon, în timp ce mama a rămas cu doctorul pe coridorul spitalului.

-... Acum, domnule doctor, că am rămas în particular...
Nu, nu știu cum să vă întreb... dar... se va mai trezi?

-Sunt șanse destul de puține... Doamnă, nu o să vă mint în niciun fel. A trecut destul de mult timp și doamna nu reacționează sub nicio formă... V-am spus că trebuie să așteptați, dar așteptarea asta s-a prelungit prea mult. Nu dă niciun semn că ar exista vreo posibilitate să-și revină.

- Dar mai este timp... vreau să spun...

Am ieșit pe coridor, „Normal că mai este timp, mamă! Nici nu am simțit când a trecut săptămâna asta! Va mai trece încă una și încă una și...”

-Mă tem că dacă nu se va trezi până sâmbătă, adică peste trei zile, va trebui să o deconectăm de la aparate... Dacă sunteți dumneavoastră de acord, bineînțeles...

„Oh, nu, nu, nu, nu, vă rog, nu!!Mamă! Nu plânge! Mă voi trezi... sper!”(...)

O lumină puternică mă învăluie cu repeziciune. La început mă împotrivesc, apoi nu mai simt nimic... Nici durere, nici teamă, nici frică, nici tristețe. Încerc să parcurg drumul de la patul, în care zăceam imobilizată, până la fereastra de unde pornea lumina ce mă făcea să mă simt fericită, iubită și protejată... Sunetul asurzitor al aparatelor, acompaniat de țipete asurzitoare, mă însoțeau, făcându-mă să tremur...” Domnule doctor!!!!!!!!!!!!!! Ajutoooooor!!!! Cinevaaa!”, urletul plin de durere al mamei mă făcu să mă cutremur pentru o clipă „Dați-vă într-o parte! Vom încerca să o resuscităm!!!” L-am auzit pe doctor cum striga în salon... Dar era prea târziu. Plecam... Mă despărțeam complet de amintiri, de latura pământeană a ființei mele, trupul... Am străbătut lumina până ce sunetele din jurul meu s-au înnăbușit complet și am ajuns...

-Bine ai venit, Lia! Bine ai venit în Rai! mi-a spus o voce necunoscută, venită de nicăieri.

„Ce?! În Rai?! IMPOSIBIL! Nu pot să fiu aici! Asta înseamnă că sunt, că sunt... că sunt...”

-Moartă?... nu chiar... Eu sunt Învierea și Viața; cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi.

„Ce vrei să spui cu asta?! Despre ce tot vorbești?! Cine ești ? Și de ce nu te pot vedea?!?!?” am întrebat revoltată, dar liniștită.

-Știi deja cine sunt! Nu Mă poți vedea pentru că te îndoiești încă de existența Mea..., dar știi că Mă ai în tine! Sunt Lumină și Dragoste, Curaj și Credință!

„Vrei să spui că ești... Iisus Hristos!!! Oh, serios? Și chiar vrei să te cred?!” Am spus pe un ton ironic.

-Tocmai atitudinea asta te-a adus aici... a spus El, râzând. Ferice de cei ce au crezut fără să vadă! A rostit acest lucru, apoi mi s-a arătat.

„Doamne! Chiar Tu Ești! Dar nu înțeleg... De ce m-ai adus aici? De ce nu m-ai salvat de la moarte; dacă iubirea Lui Dumnezeu pentru oameni este chiar atât de mare, de ce nu m-ai protejat?! De ce nu mi-ai demonstrat până acum că exiști? De ce Ți-ai ascuns fața de mine?!”

-De iubirea Lui Dumnezeu nimic nu te poate scăpa, nicăieri nu te poți ascunde de ea. Evident, tu te poți refugia în păcatul tău, te poți închide în bucuriile și durerile, în satisfacțiile sau decepțiile, în izbânzile sau credințele tale, dar la poarta acestei închisori este mereu prezentă iubirea Lui Dumnezeu și mereu bate, cu dumnezeiasca sa răbdare, degetul ei de lumină. Nu M-am ascuns de tine, ci tu nu M-ai zărit dincolo de norul tău de necredință, ți-ai închis ochii sufletului și te-ai lăsat pradă îndoiei. Mi-a spus, mângâindu-mă duios. Ochii mi s-au umplut de lacrimi de bucurie și de regret. (...)

M-am trezit pe patul rece de spital cu mama și copilașul meu strângându-mă în brațe.

EX-LIBRIS ALEXANDRIANA

PANAITI PAULA IONELA

**CHELARU VLAD-FLORIN, clasa a IX-a
Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău**

Haos?

În jurul nostru este un haos continuu.
Lumea este rapidă.
Mașinile trec pe lângă noi în viteză
Și totul este amețitor.

Așa pare privind totul din exterior.
Lumea noastră este un haos.
Sistemul Solar, cu mii și mii de asteroizi
Este un haos,
Tot Universul e un haos.

Și dacă stăm și ne uităm,
Am putea ordona ceva din acest haos?
Eu zic că da.

Pictăm pe străzi linii albe
Pe care le respectăm.
Dăm străzilor nume și blocurilor numere
Ca să le găsim.

Și desenăm planete cărora le dăm nume.
Le punem pe hârtie.
Le urmărim traseul.
Tragem linii.

Mintea umană este un lucru minunat
Dacă reușește să vadă scheme.
Dacă reușește să descopere ordinea
Dintr-o aparentă dezordine.

CIOBANAȘU IONELA, clasa a XI-a
Colegiul Tehnic „Dimitrie Ghica”, Comănești

Strigăt

Stropi de ploaie violenți se izbesc de-asfaltul rece
Parc-ar vrea ei să patrundă în structura de metal,
Dar zdrobiți de oameni duri, unul poate, doi din zece
Prinși afară-n strada casei, ori mergând la vreun local.

Spuneți voi, mașini deștepte, care-i rostul vieții voastre?
Dacă-n spatele-avuției, a obsesiei morbide,
Stau păduri, pășuni distruse, arborii cu frunze-albastre
Într-o lume unde totul, chiar și apele-s acide.

Ce vă pasă vouă, voi, stăpâni mișei, păgâni?
Domițați de vină, cu conștiințe încărcate,
Ați uitat miros de flori, n-auziți un glas bătrân:
Strigătul de ajutor al naturii disperate.

CIURLICĂ ȘTEFANIA GEORGIANA, clasa a XI-a
Colegiul „Dimitrie Ghica”, Comănești

Fețele Lumii...

În zadar stau cu trupul întins pe un petic de iarba grasă,
așteptând să simt cu extaz lacrimile limpezi ale plumburiilor nori.
Nimic verosimil în jur. Singura suflare iluzorie ce îmi inspiră
temătoarea viață este adierea vântului. Numai ea animă din când
în când plantele ostenite, ca într-un tablou ilustru. Natura mea a
rămas încă vie. Nu a secat nici izvorul tremurând al sufletului său.
În brațele naturii trăiesc parcă o secundă de împlinire ruptă din
visul cenușiu al prezentului.

Încerc o contraofensivă asupra lumii aspru tehnologizate. Ochii sufletului caută în zadar bucuria zilei de ieri. Încetez să sper la viitorul lipsit de robotizare. Am uitat cu toții cine suntem și care este menirea noastră în univers. În Geneză, Dumnezeu a făurit sufletul... sacrul și profanul. Cu privirea pe aceste rânduri, cu lumina stinsă, învăluită de mister, cu fereastra pe care veșnic o ascund perdelele, analizez trupurile fără odihnă ce mișcă neconținut în fabrica rigidului prezent, din care aplicația numita „*Suflet*” a fost ștearsă definitiv.

Mă întreb, oare mai cunoaște pământul vreun suflet rătăcit printre ruine ? Există trupuri păzite de fortărețe ce se opun încă procesului de robotizare ? Crezi că mai luminează soarele inimi care trăiesc cu patimă și dor fiecare clipă, dăruindu-se destinului imprezvizibil ? Tu crezi ? Stelele sunt făurite în mâinile mele ? Ploaia se naște din lacrimi? În afară de acest soare, nimeni și nimic nu moare ?...

Universul ești tu! Rupe lanțurile și descuie cu armonia sufletului și cel mai de temut lacăt. Ține minte! Cheia vestită este dragostea nemărginită.

Temătoare în privința propriei ființe, ori mai degrabă a propriului destin, trăiesc într-o continuă renaștere. Nesfârșită este călătoria dintre lumi. Dorm cu frica de a nu cădea pradă realității rigide, construită din materiale dure, și oamenilor injectați cu patima rutinei. Sufletul a fost capturat și ascuns cu meticulozitate sub invizibile pânze de păianjen.

Un contrast apăsător mă desparte de liniștea trecutului. Acum, trăind înlănțuită în acest aspru ceas, am uitat cu totul cum e să simți fiori de iubire. Nu cred că aș mai avea sensibilitatea de a distinge mângâierea unei frunze timpurii de atingerea blândă și ușoară a lui. Cu certitudine, sentimentele mi-au fost scrise cu cerneală de lacrimi și dor. Le-am trăit intens în intimitatea sufletului. Pe atunci, simțeam învăluirea primăverii în arta-i renașentistă. Picta în dansu-i feminin, atât de fragil, gândurile

așternute de ani și ani în jurnalul meu sacru. Până și mărgăritarele de apă pură ofereau un suflu nou pasiunii, armonizată cu efemeritatea ființei. Când cerul se dezmoțea, deschideam ochii doar pentru a-i vedea chipul, pentru a-mi oferi priveliștea atent zugrăvită de prezent: trupul meu ancorat în brațele lui protectoare.

Parfumul dimineții mă revigora complet, proștețimea se instaura subtil în camera noastră. Oh! Liliacul ce străjuia fereastra ne îmbăta deopotrivă cu mireasma-i dulce și se asorta atât de bine cu așternuturile din dormitor. Nu puteam concepe că există ceva mai frumos. Nu voiam să cred că cineva poate fi mai fericit. A fost momentul perfect când sufletul a prins aripi angelice și s-a înălțat atingând extazul.

Contrastele armonioase coborau pentru a da sens dragostei noastre.

Când m-am trezit, câteva luni mai târziu, m-am izbit acut de prezent. Vremea era în ton cu el. O furtună teribilă îmi ataca retrasul adăpost. Stropii de ploaie biciuiau cu cruzime pământul pe care îl simțeam fugind de sub picioare... am realizat absența lui. Unde să plece în miez de noapte ? Apoi, biletul aflat sub lumânarea de pe măsuță, stropii de ceară... zbuciumul lăuntric... L-am rupt aproape în graba de a citi:

*“Mulțumesc pentru trecutul pe care l-ai făcut cu adevărat
frumos...”*

am descoperit sensibilitatea sufletului tău prezent.

Acum m-am înrolat în misiunea:

„Dacă ai făcut din trecut poveste,

Fă și din viitor poezie!”

**CLONDIR ADELINA GABRIELA, clasa a XII-a
Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”, Călărași**

călătorie spre miezul iernii

la prologue.

de pe-atunci mă ascundeam în umbra ta
și încercam s-o țin cât mai strâns în brațe

l'introduction.

când am plecat de-acasă aveam unghii lungi, pictate cu
marea albă și pescărușii albaștri
le foloseam drept cuier dacă voiam să fiu puloverul
care-ți ținea de cald;

l'intrigue.

ce n-am înțeles eu probabil niciodată
e că vara nu ai nevoie de un pulover

la table des matières.

1. fragmente de luni adunate-n kilometri merși
2. prin noapte prin ceață prin bălți de soare
3. cuvintele care ne-au căzut din gură
// au fost împărțite zilelor mâzgălite în calendar
*sau pierdute uneori pe drumul de întoarcere, cum își pierd
copacii frunzele¹ //
4. ne-au lăsat muți până când pavelele au început să se
decoloreze în griuri șterse, iernatice
5. și să se crape de la jumătate, cerșind despărțirea pașilor noștri
6. până când

la grande finale.

am rămas fără pași
în mijlocul iernii

¹ **frunzele** se lipsesc la loc cum și cuvintele formează fraze dar nu
va semăna niciodată cu întregul de la începutul poveștii noastre

COMANDARU ANDREEA, clasa a VII-a
Școala Gimnazială „Mihai David”, Negrești/ Vaslui

Visul

Încerc să pictez un buchet de flori în culori aprinse de galben și portocaliu.

- Oh, iarăși am stat să pictez până la miezul nopții...și oricum degeaba fac asta. Nimeni nu îmi va cumpăra niciodată lucrările! Sunt un artist neînțeles și un romantic incurabil!

Rătăcesc ca în fiecare seară prin atelierul meu de pictură , care e și totodată casa în care locuiesc. Dorm pe o canapea uzată de vreo 4 ani. La 18 ani le-am spus alor mei că vreau să urmez calea artei, dar nu mi-au acceptat dorința . Au fost atât de deprimați, deoarece eu tot insistam mereu acest lucru.

Într-o zi, tata s-a enervat așa de tare încât mi-a dat acest atelier în care să locuiesc și să lucrez. Țin minte acel moment când m-a privit cu duritate de parcă nu aș fi fost fiul lui, spunându-mi:

"- Când vei reuși să ajungi să îți cumperi o pâine de pe urma impertinenței tale, atunci să vii înapoi la mine !"

Aceste cuvinte mi-au făcut inima bucăți, dar nu am avut de ales.. Asta a fost calea pe care am ales-o ... Acum iată-mă ! Am 19 ani și stau

de 4 ani pe același scaun, cu aceeași pensulă și cu aceeași tăbliță de culori în mână, încercând să realizez un vis care începe ușor-ușor să se spulbere. Încă mă simt îndurerat din acea zi, dar nu am renunțat a crede în visul meu și nici nu o voi face.

Era timpul de culcare, dar mai aveam doar puțin de conturat petalele florilor uscate în nuanțe de un albastru-marونیu. Când am privit tabloul cu atenție am putut observa imaginea creată... O viață pustie...Îmi descria perfect destinul . Prin miile de nuanțe puteam distinge o întreaga lume de cuvinte încâlcite presărate cu lacrimi sărate.

-Nimic nu va mai fi la fel ..., spun eu cu voce tare și punându-mi palma mâinii stângi la piept, simțeam cum inima îmi bate din ce în ce mai tare, răstălmăcind amintiri irosite în vârtoarea vieții. Mentea mea străbătea alte drumuri, căi pietruite de inimă. Prea puțin timp pentru a crea atâtea opere, dar prea mult timp de când aștept să se schimbe ceva.

M-am ridicat de pe scaunul ponosit, ducându-mă în fața unei mici oglinzi din lateralul camerei. Am privit doar umbra tristeții mele...un chip răvășit de timp, ochii triști, lăsați în ceață de atâta amar de vreme, iar părul neîngrijit făcea ca buclele ce rămăseseră, să tresară în toate direcțiile la fiecare pas.

Singurătatea și-a pus amprenta peste tot. Mi-am privit atelierul de la un capăt la altul, zicând:

-De ce nimănui nu-i pasă?

Totul era răvășit. Câteva pânze prost concepute stăteau împrăștiate într-un colț, iar cel de-al doilea șevalet uitat pe un raft prăfuit își aștepta stăpânul. Decorul părea a fi un ansamblu de infinități oarbe ce îmi lăsaus doar o colbă adâncă de praf, invadând chiar și sufletul meu. Prin fereastra deschisă vântul îmi șoptea , dându-mi un semn, că privirea mea era una neînțeleasă și încețoșată. Ochii mei sunt obosiți de atâta speranță, iar buzele mele s-au uscat de la atâtea vorbe spuse în orele când mă simțeam pierdut.

Câteodată mă întreb dacă merită să mai încerc iar și iar, și nimănui să nu-i pese.

Oh, atâtea vorbe și gânduri neînțelese și neauzite. Uitasem complet că venise vremea de odihnă. Nu puteam dormi.

Mi-am continuat treaba, chiar dacă oboseala mi-a invadat deja tot trupul. Puteam zări stelele care îmi luminau fața palidă printre jaluzelele vechi și ponosite.

Am deschis geamul prăfuit, iar negura blândă și stranie a nopții m-a învăluit. Aerul rece împânzea visele spulberate din toate colțurile lumii.

Gândurile îmi stăpâneau ființa. Visul meu părea din ce în ce mai mult o simplă dramă trăită într-o copilărie anostă și secată de orice gând bun sau dragoste părintească. Simțeam o durere ce-mi inunda ochii mei albaștri.

Vântul călător mi-a alungat pe moment grijile. Am închis fereastra cu o durere în suflet, îndreptându-mă spre așa-zisul meu pat, urându-mi „Noapte bună”, convins fiind că, într-o zi, o minune va apărea și în calea vieții mele.

COMANDATU CLEMENTINA, clasa a VII-a

Școala Gimnazială „Mihai David”, Negrești/ Vaslui

Pictorul orb

E întuneric. Aprind lumina, dar tot întuneric este. Trăiesc într-o lume pe care n-o pot privi, dar mai ales, nu pot vedea locul unde sufletul meu prinde aripi și zboară către nesfârșit...marea. Marea este locul unde mă regăsesc, unde o zi se naște, iar cealaltă se stinge, unde o stea răsare, aruncându-se apoi în adâncul mării. Este poezia îngânata de un artist, dându-i glas șoptit. Este singurul loc pe care îl pot simți cu adevărat.

Trăiesc într-un apartament. Aici mă regăsesc. Nu sunt singur. Sunt cu pensulele, vopseaua și bucațele de pânză pe care

îmi aștern toate sentimentele în culori, dar care nu am avut niciodată ocazia să le vad, să le percep viața.

Liniștea profundă mă invită la odihnă. S-a făcut seară. Oare este exact așa cum mi-o imaginez eu? Stelele dansează veșnicul vals pe nesfârșitul cer? Luna e la fel de strălucitoare pe cât o percep cu ochii minții?

-Ultimele știri sunt cuprinse în ziarele de azi! Cumpărați, cumpărați!

În fiecare dimineață mă trezesc cu glasul răgușit al bătrânului care vinde ziare. El mă anunță precum o alarmă ceasului că soarele a răsărit, iar o nouă zi stă gata să înceapă. Un fior mă cuprinde. Ce se întâmplă ? Un nou sentiment, o nouă idee? Îmi caut pensulele și încep să descriu pe hârtie acel sentiment. O emoție pe care am mai trăit-o de mult timp mă copleșește. S-a întâmplat când îmi cumpăram pâine de la magazinul pe care îl frecventez des. Însă de data aceasta a fost diferit. Femeia care mi-a întins pâinea a fost mult mai amabilă, mult mai prietenoasă. Era nouă? Amintirile mele au fost întrerupte de zgomotul soneriei. Cine putea fi?

-Alex! m-a luat ea și m-a strâns la piept.

Nu mi-a luat mult timp să îmi dau seama cine era. Parfumul cu miros de crin, părul ondulat pe care doar ea a avut noroc să îl aibă..... și bucuria cu care m-a luat în brațe!

-Sara!

Plângea. Era singura mea verișoară. Era tot ce mi-a mai rămas. Cu multă căldură i-am șters lacrimile de pe obraz. Ne-am depărtat unul de celalalt.

-Cum de ai venit? Ești bine? Ai tăi ce fac?

-Astea sunt ale tale? se auzi un glas din cealaltă cameră.

-Nu ești aici ? Dacă te referi la acele..

-Opere de artă! m-a întrerupt ea.

-Nu le-aș numi chiar așa, am spus eu sec.

-Alex, ești înzestrat cu un talent magnific!

-Nu știu dacă e un talent faptul că mă descarc pe bielele pânze..

A plecat, dar nu am fost atât de supărat pe cât mă așteptam să fiu. Eram fericit. Mai fericit ca niciodată. A trecut o săptămână, dar sentimentul acela ciudat nu m-a părăsit. Eram cuprins de speranță. Mi-am luat inima în dinți și am coborât la magazinul...de vise.

-Bună ziua ! O frazelă,vă rog !

-Bună ziua ! Este a doua oară pe ziua de astăzi ! De obicei, veniți o singură dată.

M-am întors acasă cu zâmbetul pe buze. Am început să conturez un nou tablou, dar de data aceasta am folosit acuarelele pe care nu le-am deschis niciodată. Am deschis pe cele notate în așa fel încât să știu care e roșu, verde, galben.... Nu le-am folosit niciodată. Negrul și albul au fost prietenii mei până acum. Soneria de la ușă m-a întrerupt.

-Bună ziua! Vă numiți..

-Alex, l-am întrerupt.

-Acest tablou va aparține ?

L-am luat în mână. Era al meu. Cel mai reușit tablou al meu. Avea rama acoperită de pietricele, să o pot deosebi de celelalte.

Le-am închis ușa în față, însă ciocănitul se auzi din nou.

-Domnule , cred că nu știți ce pierdeți dacă ne închideți ușa și nu ne lăsați să va transmitem mesajul. Acest tablou a fost publicat la un concurs și a reușit să câștige premiul I în valoare de 1000\$. Sunteți celebru. Tabloul este admirat pe cele mai mari ecrane. Putem să intrăm?

Am rămas copleșit de vestea primită, deschizând ușa mai larg în semn că pot intra.

-Pentru a putea ridica premiul, mi-a spus, trebuie să răspundeți la câteva întrebări într-o emisiune care va fi difuzată în direct.

-Îmi pare rău, am spus. Nu o voi face.

În timp ce îl conduceam la ușă, mi-am amintit de Sara. Câte eforturi a făcut ea doar să îmi fie mie bine și eu dau cu piciorul la tot.

-Voi răspunde la o întrebare, i-am spus. E de ajuns?

Seara a trecut mai repede decât mă așteptam. M-am îmbrăcat în costumul dăruit de Sara cu trei ani în urmă. Mi-am luat ultima pânză și am urcat într-un taxi. Mii de reporteri se aflau lângă mine când am coborât din mașină.

-E diferit tabloul acesta de celelalte, mi-au spus. V-a făcut ceva sa schimbați tehnica? Ce v-a făcut să vă schimbați? Este vreo persoana care v-a influențat?

În gândul meu a apărut ea, Carla. Știam că dacă îi voi spune numele, un orb neputincios ca mine nu va avea niciodată șansa să fie înțeles de o fată ca ea, de aceea, am răspuns rece, îndepărtându-mă de mulțime:

-Sufletul meu adânc este cununoscut cu toamna !

DOGARU DIANA ELENA, clasa a X-a
Colegiul National "Vasile Alecsandri", Bacau

Apus etern

Un apus de sentimente
În culori moarte și reci.
Îți scriu câteva cuvinte
Și apoi te las să pleci.

Răsărit-ai tu, de unde
Speranță nu mai era...
Tu, doar tu puteai pătrunde
În sufletul ce suferea.
S-a lasat apus de moarte
De regret și de iubiri...

Cuvinte spuse în șoapte
Lungi și reci, în amintiri.

Sugrumată amăgire...
Trecător revin acum
Lângă dulcea amintire:
Răsărit de ultim drum...

Am apus, apus ce doare...
Sunt apus de răsărit!
Dulce răsărit de soare,
Ai apus în ce-am iubit...

DOROBANTU GABRIEL, Clasa a XI-a
Colegiul National „Matei Basarab”, Râmnicu Vâlcea

Comedia dramatică

Pe piscul adâncit în noaptea înstelată,
Sufletul cutremurat pictează cu apă și foc,
Liniștând marea tulbure ce se zbate pe tablou.

Într-un dans, șchiopând balerina se înalță către boltă.
Scena-i cerul, pământul aplaudă furtunos
Și nemărginitul dans îneacă insuccesul.

Noți înstelate

Am pătruns fumul dens ce contura lumea.
Speranțele îmi dădeau aripi, iar nostalgiile mă doborau
Pe un tărâm poleit cu destine divine
Unde stelele îmi concepeau destinul.

E frig și cimentul ucide reveriile copilăriei.
Tot mai adânc sabia orașului îmi străpunge
Lumina galactică ce dăinuia în seri acide.
Acum adevarul s-a umplut de sânge...

Și înaintez prin lumina difuză ce dansează în întuneric
Trecutu-i obscur, viitorul lumină
Iar răcoarea nopții mă învește cu plapuma stelară.
Acum nu țin cont de timp sau spațiu - visez.

Sărut acetilenic

Sunt doar un cadavru ce are nevoie de sărutul tău acetilenic.
Vreau să revenim la vita mortua pe care o aveam
Și să îmi mă atingi sub crengile reci și negre
Pe iarba înghețată unde nu-i trup ci suflet.

Știai că eu și Dumnezeu am fi putut crea din rumeguș, pădure!
Dar mereu am fost Luciferul neînțeleș de poeți.
O stea ce le arată calea spre un viitor strălucit
Și totodată un monstru al macabruului etern...

Inconștient

Tristețile adânc sapă în nămolul sufletului
Și necunoscutul împrejmuiește mintea neobosit.
Talerele înțelepciunii revendică suflarea nobilă ,
Acum când fumul acoperă arta cu rang de cheie.

Sunt doar alb și negru cusut pe un vis de mătase,
Trezit să inspir orbit cadavrul unui stih
Cobor în temnița adevarului și al minciunii

Unde cuile cuvântului nu străpung ci perforază.

Iar focul arde cuprinzând idolul lor de lut.

Cutia ruginită a Pandorei se deschide Universului

Între constelații, planete lumea înflorește în întuneric,

Când ea va păli o voi înlocui cu o bucată din mine.

#BigBang

În lumea abstractului, stăpânită de două forțe atotputernice,

Nemuritori, doi aștri ce luminează nimicul-

Contemplandu-l ca pe o adevărată comoară-

Emană ură,dragoste,artă și religie,

Puterea lor crescând;o era nouă așteaptă să eclozeze

Un univers din materie și antimaterie începe să nască.

Toate moleculele doresc sa se miște brownian și

Un soare negru coboară,o lună plină preia controlul.

Lupta cea aprigă între gemenii vieții si morții se dă.

Gândul e ucis de imaginație,lumina de întuneric,

Existând un echilibrul între cei doi poli.

Nimicul înflorește, cei doi se apropie tot mai mult;

BOGATOIU ALEXANDRA EVELINA

FAZACAȘ TEODORA-OTILIA, clasa a VIII-a B
Liceul Teoretic Gătaia, Timiș

E Toamnă

Toamnă,
Tu ești anotimp milos,
Dai de toate cu folos
Ești un timp prietenos,
Uneori cam furios.

Funze-ușoare, ruginii,
Pe potecii și pe câmpii
Stau pitite, amorțite
Ca să zboare-n infinite.

S-a răcit și afară plouă,
Iarba e plină de rouă
Doar poeții, pricepuții
Stau și scriu cu pixuri, iuții!

Și de dincolo de zare,
Dinspre marea de-ntristare,
Vin din larg în mii de cete
Metafore și epitete.

Și așa din creangă-n creangă
Plutește o frunză moartă
Ce vestește tuturor
C-a venit vremea de zbor.

GRIGORE ANA-MARIA, clasa a IX-a
Colegiul National "Vasile Alecsandri", Bacau

După întuneric urmează lumină

Stropii de ploaie se izbeau de geamurile fumurii de la ferestrele învechite ale căsuței mele. Orice zgomot mă deranja din ce în ce mai tare, simțeam cum furtuna nu era doar afară, ci era înăuntru. Era înăuntru sufletului meu, tot mai pustii, tot mai singur, plin de apăsările mele.

Probabil, te vei întreba cine sunt și de ce vorbesc cu atâta amar despre viața mea. Sincer să fiu, nici eu nu știu foarte bine cine sunt. Aparent, sunt un biet tânăr solitar. Părinții mei nu m-au dorit niciodată. Am fost nevoit să mă lupt cu greutățile încă de la o vârstă fragedă, deoarece nu este ușor să supraviețuiești singur. La școală mă descurcam onorabil, indiferent de probleme niciodată nu am renunțat la pasiunea mea: cititul. Cărțile erau singurele care mă țineau în viață, care îmi ofereau un model de urmat. Acum că părinții mei nu mai erau, m-au părăsit, au hotărât să fiu singur pe acest drum al amărăciunii, m-am maturizat singur, încercând să îmi urmez drumul pe care l-am dorit. Mi-ar fi plăcut să devin un pictor renumit, dar din păcate singurele mele culori erau învechite, pânzele mele de asemenea. Mi-a fost greu să mă resemnez cu faptul că nu voi putea niciodată să îmi îndeplinesc visul din cauza greutăților materiale. Dar, să revenim la familia mea. Eu pot spune deschis tuturor că nu am o familie. Am încercat să devin un om așezat, să mă căsătoresc. Dar cine s-ar uita la mine? Un biet orfan, care nici nu știe ce vrea de la viață, de la el însuși? Eu sunt doar un biet om alăturat acestei societăți. Nu aveam un mod de a mă refugia. M-am săturat să plâng în fiecare noapte de soarta pe care o aveam, eram sătul să trăiesc într-o agonie continuă. Astfel, am ajuns în patima viciilor. Nimeni nu mă înțelegea mai bine decât băutura. Totul părea se se ștergă

din memoria mea pentru câteva momente, fără să mă gândesc și la consecințe. Simțeam că era unicul mod de a mă relaxa. Depresia și declinul moral au ajuns la apogeu. Am considerat că era mai bine să dispar. Nimănui nu i-ar fi părut dacă aș fi dispărut. Nici pasiunea mea pentru citit nu a mai răzbit în fața dorinței de moarte. Lupte grele s-au dus în interiorul meu timp de multă vreme. Am hotărât. Am hotărât să pun capăt acestei vieți care nu avea niciun folos. În pofida faptului că viața este un dar, am decis să renunț la el. Nu aș fi făcut rău nimănui. Am decis. Mă voi duce să-mi pun capăt acestei vieți nenorocite. Va fi mai bine pentru omenire, pentru toți! Și așa nimeni nu m-a vrut de la început. Așa este, am ales!

Unde mă voi duce? Încotro mă îndrept? Să mă duc pe un pod destul de înalt, la miezul nopții? Ar fi o alegere înțeleaptă. Nu simt nicio remușcare, niciun regret. Mă uit în gol. Aveam teama de înălțimi, mi-aș fi dorit tare mult să îmi înlătur această teamă înainte să fiu nevoit să plec de pe această lume. Uitându-mă în gol, parcă văd tabloul familiei perfecte mult dorit pe care nu l-am avut din atâtea motive.

Îmi era teamă. Palmele îmi transpirau și eram din ce în ce mai hotărât să renunț la tot ce am avut până acum. Îmi iau avânt, simt că se apropie clipa, dar curajul meu nu mai era atât de mare când eram să fiu în fața faptului împlinit. Am simțit o ușoară atingere pe brațul drept. Cineva mă apuca de braț cu putere mare. Ziceam că totul era în imaginația mea. Nu mă simt bine deloc. Mă întorc și zăresc o figură feminină, caldă, care parcă voia să îmi spună ceva.

-Cine ești, mă? Ce crezi că faci? Întreb eu morocanos. Ce vrei de la mine? De ce te bagi unde nu-ți fierbe oala? Nu mă cunoști, lasă-mă! Nu știi cine sunt, de unde vin. Sincer să fiu nici eu nu știu.

-Ai dreptate, nu te cunosc, dar știu că ești trist, nu-ți arde de jocuri, dar nu te arunca de pe un pod fără să te gândești ce lași în urmă. Ceva ai tu de ai ales să fii aici, acum. Nu renunța la viața ta! Te înțeleg, poate că știu și eu prin ce ai trecut!

-Nu, nu știi.

-Ba da, uite, de mică am încercat să supraviețuiesc, am fost abandonată într-un orfelinat și foarte multe persoane erau contra mea. Eram singură împotriva tuturor deoarece eram cea mai mică, cea mai necajită, dar în ciuda acestora am încercat să par fericita, chiar dacă inima-mi era zdrobită de durere. Vedeam cum alte cupluri adoptau copii, dar eu rămâneam mereu acolo. Cine ar fi vrut o fată care nu știa carte, o fată așa de mare ca min? Pentru că aveam cinsprezece ani pe atunci eram mereu cea care rămânea acolo, cu speranța că voi reuși să plec. Știam că mă așteaptă un viitor greu, dar cu toate acestea nu am renunțat!

-Și eu am fost abandonat, nu știu unde sunt părinții mei acum, dacă mai am frați, surori. Nu îmi știu rostul pe acest pământ. Știu doar că nu mai este nicio șansă pentru mine. Am ajuns la capătul răbdărilor, sleit de puteri și încercând să pun capăt acestei dureri, tu vii aici și îmi distrugi planurile.

-Ai vrea să rămâi aici, să mori și să nu fii nici măcar o amintire pentru nimeni? Nu îi va pasa nimănui, totul este trecător. De ce să fii o vagă amintire a unei figuri lovite de soartă când ai putea izbăvi și schimba soarta ta, astfel încât amintirea ta să fie vie pe buzele tuturor? De ce renunți? De ce? Speranța la viață trebuie să fie înfiptă în sufletul tău. Nu renunța.

O ascultam și începeam să îmi pun un semn de întrebare, urme de îndoială. Ce mi se întâmplă oare? Trebuia să o fac, eram hotărât. Dar privind în ochii ei blânzi, la buzele ei tremurânde simțeam exact opusul.

-Hai să plecăm de aici! îi spun eu sigur pe mine. Am plecat amândoi către necunoscut, nu știam unde ne îndreptam, nu știam încotro să o luăm, dar eram unul lângă altul și orientarea era un detaliu nesemnificativ. Discutam, ore în sir de discuții, despre trecut, prezent și viitor. Cuvintele ei treceau pe lângă mine, auzeam, dar nu eram conștient de nimic. O priveam. Era superbă, dar se vedea că a suferit foarte mult. Fața ei plăpândă, îmbătrânită de greutatea vieții la o vârstă atât de fragedă, glasul subțire și fața uscățivă, ochii aceia triști și înlăcrimați, totul era sub amprenta trecerii ireversibile a timpului necruțător. Eu eram acolo, trebuia să fiu eu cel care îi va curma suferința, care îi va fi alături așa cum niciodată, nimeni nu a mai fost acolo când a avut nevoie. Dar cum? Nu sunt nimic în această viață cum voi reuși? Trebuie să încerc să îmi schimb viitorul, acum am o motivație, am pentru cine să lupt! Cine ar fi crezut că viața mea va fi salvată de ochii blajini ai acestei tinere..

HÎNCU ALICE RAMONA, clasa a VII-a
Colegiul National "Vasile Alecsandri", Bacău

Yin și Yang în totul

Dimineața...începutul unei noi zile. Este liniște...prea liniște. Mă uit la ceas. Ora patru. Cum de m-am trezit așa de devreme? De obicei la unsprezece mă trezesc...nici la loc nu mă mai pot culca, deoarece nu voi mai adormi. Mă spăl, mă îmbrac, îmi iau o geantă unde pun pâine, niște cașcaval cu roșii și mă furișez afară. Mă duc în pădurea de lângă casa vecinei, unde când eram mică o exploram mereu. Îmi caut un loc, mă așez undeva și încep să mănânc. Mereu mi s-a părut că atunci când mănânc ceva în aer liber e mai gustos. Când eram pe la jumătatea pachetului, observ niște păsări venind spre casa bunicii, la fel și niște

animale. Cred că fugeau de ceva. Mi-am luat inima în dinți și m-am îndreptat spre mijlocul pădurii. Auzeam niște bubuituri și câteva voci vorbind despre un mecanism care era langa ei:

- L-ai reparat?

- Nu încă.

- Păi hai mai repede. Nu ne putem asuma...păi...riscuri.

Apoi a vent încă cineva. Toți purtau robe albe cu negru. Nu li se vedeau fața. Doar modelul robelor îl diferenția pe cel sosit de cei doi.

- Să nu te bazezi pe asta. La cea mai mică problemă pot apărea o multime de riscuri. Incepe cu ceva mic, apoi se face mare, până când devine o adevărată problemă. Rezolvați-o.

Apoi cel cu roba diferită și-a îndreptat privirea spre mine. Se apropie din ce în ce mai mult spre mine. Dorea să fie amenințător. Ei bine, eu cred că jocul acesta se joacă în minim doi.

- Stai pe loc! Țip eu. Sau chem poliția! Repede am scos telefonul și am format numărul. Apoi le-am arătat telefonul

- Nu este semnal! Degeaba vrei să suni!

- Nu îți trebuie semnal ca să suni la poliție!

Am apelat. De ce nu merge? Doar nu îți trebuie semnal. Trebuie să îmi iau tălpașița.

- Nu fugi...dacă vrei să știi ce se petrece.

Așa că am hotărât să rămân pe loc.

- L-am reparat. În sfârșit.

A revenit semnalul. Puteam să sun, dar cred că era mai bine să nu o fac.

-Vezi ce se întâmplă dacă ești sigur că nu vor fi riscuri? Era să ne demascăm. Vino cu noi și îți vom explica totul, fetiço.

Am acceptat. Nu cred că doreau să îmi facă rău. De obicei simt asta. Reparatorul s-a urcat într-un copac înalt, de lângă mine, s-a dus pâna sus, a tras de o frunza mică din vârful și apoi a sărit din copac și a dispărut. În locul frunzei mici a apărut o altă frunză la fel de mică. Al doilea s-a urcat și a făcut la fel ca primul. De

asemenea a dispărut. Apoi al treilea a făcut așa. M-am luat după el.

Am sărit și am avut ochii închiși până când ajung undeva, în niște tuneluri, presupun și am mers după ceilalți. Cel cu pelerina diferită a început să discute cu mine:

- Ai auzit vreodată de Yin si Yang?

- Desigur.

- Ce ai auzit tu e greșit. Să știi că adevărata poveste despre Yin si Yang este următoarea: Yin era o femeie, iar Yang era un bărbat. Totul la ei era opus. Însă, știi cum se spune, polii opuși se atrag. După trei ani de când s-au cunoscut, s-au unit și au format o familie. Mai târziu, au început să exploreze lumea. Câteva calități din femeie au ajuns la bărbat și viceversa. Presupun că știi cum arăta simbolul. Păi, pata aia neagră din alb si cea albă din negru reprezintă calitățile celuilalt. La un moment dat, au observat niște lucruri ciudate, foarte multe contraste, iar când au ajuns într-un munte, au găsit câțiva oameni, cum ai fost acum tu, care studiau și aveau grijă de contraste.

- Cum adică aveau grijă?

- Orice lucru de pe lume, indiferent de mărimea sau de importanța sa, are 2 fețe care reprezintă 2 părți total opuse ale sale. Lumea întreagă este un contrast. Și după cum spun Yin si Yang, când una dintre cele 2 forțe încearcă să triumfe, automat apare în interiorul ei, forța opusa. Pentru a elimina total una dintre cele 2 forțe, trebuie distruse amândouă. Deci fără o jumătate cealaltă nu va supraviețui. S-ar ajunge la multe catastrofe dacă cineva încearcă să îndepărteze o forță. Așa că oamenii aceia, care erau în număr mic, încercau să aibă grijă de asta. Yin si Yang i-au ajutat pe acei oameni. Simbolul ii reprezintă pe ei, chiar cei doi făcându-l. Au mai adus si alți oameni. Și acei oameni pe alții. Și tot așa, până astăzi. Mașinăria aceia era cea care ținea alte mașinării invizibile, care ne ajuta pe noi. Fiind stricată, a bruiat orice fel de semnal.

- Dar nu înțeleg cum două lucruri total diferite nu pot supraviețui una fără cealaltă. Adică, în basme mereu binele învinge răul.

- Basmele au fost inventate de noi, pentru a nu fi prea evidentă chestia cu contrastul. În plus, binele învinge răul, spre exemplu, omorând vreun balaur. Dacă acel om chiar era bun, putea să învingă fără a face nimic rău nimănui. Abia atunci binele triumfa. Dar, după cum spune semnul, cât de bun era personajul principal, tot ceva rău e în el, cât de mic ar fi.

- Bine. Dar în viața reală cum ajută? Poate foarte puțin...

- Ba chiar foarte mult. Un exemplu bun ar fi cuvintele "căldură și frig". Tuturor ne place când e cald sau răcoare. Însă dacă ar fi prea cald, lemnul ar fi uscat, iar tot ce e făcut din acest material va lua foc. Temperaturile vor crește mult, incendiile se vor extinde, apa va fi tot mai puțină, oamenii nu vor mai rezista la atâta căldură, iar planeta noastră va ajunge ca celelalte: nepopulată, fără apă. Dar să ne gândim și dacă nu ar fi căldură: ar fi din ce în ce mai frig, recoltele vor îngheța, animalele nu vor putea supraviețui la frig, la fel și oamenii, mai ales că nici nu vor mai avea ce mânca și din nou Pământul va fi nepopulat.

- Dar asta e imposibil. Asta ține de poziția Pământului față de Soare.

- Și cine crezi că se ocupă de asta? Facem în așa fel încât voi să nu vă dați seama de această societate.

- Bine, cum zici tu. Dar alt exemplu mai puțin absurd nu ai?

- O plantă.

- Și cam ce contraste are?

- Când plantăm în pământ o sămânță, ea se dezvoltă, o parte din ea, rădăcina, crește în pământ și se dezvoltă în jos, în timp ce cealaltă parte, tulpina, se îndreaptă spre lumină, vrea să ajungă cât mai sus. Una fără alta, nu ar exista.

- Interesant. Nu m-am gândit la așa ceva.

- Și să vezi câte mai sunt. Un alt exemplu clasic, ar fi lumina și întunericul. Întuneric nu poate fi pentru totdeauna. Nimeni nu ar vedea nimic. Fără lumină nu e căldură. Am îngheța. Dar nici fără el nu am putea supraviețui. Lumina excesivă ne-ar orbi și prăji. Deci din nou am ajuns la primul contrast. Dar nu e numai asta. Putem să ne gândim și la lumina și întunericul din oameni. Fiecare om are o parte luminoasă și una întunecată, arătată mai mult sau mai puțin, dar ea există. Adică, dacă ar exista câțiva oameni făcuți numai “din lumină”, mulți ar profita de ei. Dacă ar exista câțiva oameni făcuți numai “din întuneric”, ar fi un haos total. Deci, din nou, trebuie să fie un echilibru. Lumea e făcută dintr-o mulțime de contraste, iar noi avem grijă ca ele să fie în egală măsură.

Apoi mi-am amintit că trebuie să ajung acasă. Am fugit repede spre casă. Am intrat în bucătărie și mi-am scos cealaltă jumătate de pachet. Am observat că fratele meu mai mic era și el în bucătărie.

Fratele meu știe că sunt sarcastică, așa că i-am spus adevărul sperând să creadă că nu e adevărat

- Am întâlnit o societate secretă, de aia mi-am luat și mâncare cu mine.

- Cea cu Yin și Yang?

Atunci am scuipat totul din gură.

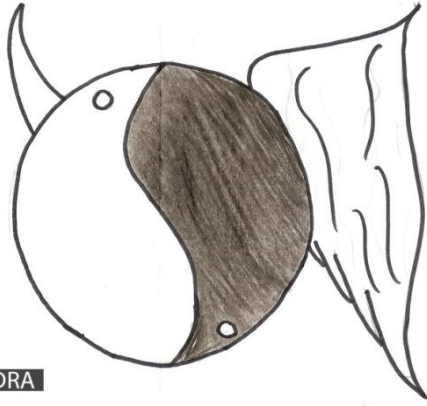
- De unde știi de ea?

- Păi...e posibil, oarecum, din întâmplare ca și eu să fi fugit noaptea și să îi fi întâlnit însă când eram mai mic.

- Cred că ai dreptate. Cum îți se par chestiile cu contrastele?

- Interesante. Să știi că până și noi suntem un contrast. Eu mai mic, îmi place la țară și să stau la calculator, sunt băiat, iar tu ești fată, ești mai mare, îți place la oraș și să ieși cu prietenii în parc. Unul fără altul, unde ar mai fi distracția?

- Ai dreptate.

CIUBEREA ANDRA

HRESTIC LUIZA, clasa a VII-a
Școala Gimnazială „Mihai David”, Negrești, Vaslui

Lucruri fără de care nu am ști cine suntem

O zi oarecare, același decor care nu mai transmite nimic și aceleași răspunsuri pe care le-am auzit de atâtea ori.

- Câteodată mă simt singură, mă simt ca și cum nimeni nu mă înțelege, nicio persoană nu mă susține așa cum zice că o face, spune femeia cu bucele-i aurii.

- Continuă, eu te înțeleg, de asta sunt aici, îi spun eu femeii căreia îi văd lacrimile curgând pe obrajii palizi.

Ce femeie tristă! ..Toți pacienții din ultima săptămână au avut aceeași problemă. Simt cum lumea devine din ce în ce mai tristă. Mă uit curioasă pe datele înscrise pe foaie ale pacientei: Caroline Edwards, 23 de ani, Copenhaga.

-Dragă Caroline, ești prea tânără să fii atât de tristă. Te rog să fii mai puternică data viitoare când vii la mine.

Poate că și eu aș avea nevoie de un psiholog, de o persoană care să mă înțeleagă. Totuși încerc să am o conversație cu o persoană imaginară. Ce lucru, un psiholog are nevoie de un psiholog. Ironic, nu-i așa? Dar vorbesc toata ziua singură, parca îmi sunt psiholog mie însămi. Ah, ia te uită, s-a și terminat programarea doamnei Caroline. Pe ziua de azi nu mai am nicio programare, ce liberă mă simt.

O las pe Caroline să plece din cabinet, iar apoi încep să îmi strâng lucrurile. Nu mi le strâng grăbită, oricum nu am mare lucru de făcut acasă, de fapt încerc să ajung cât mai târziu în apartamentul acela vechi. Îmi strâng cărțile și mi le pun în rucsacul meu neîngrijit. Ar trebui să îmi cumpăr un rucsac nou. Nu cred că dă bine să ai un astfel de rucsac și să zici că ești acea persoană care ajută pe alții. De la cărțile atât de grele a început să cedeze. Cărțile au fost adevărata mea pasiune de când eram mică. Cu ajutorul cărților am ajuns aici unde sunt, cu ele am reușit să înțeleg gândurile oamenilor.

Mi-am strâns lucrurile în zece minute. Îmi pun eșarfa mea roz și geaca neagra plină de păr de pisică, iar apoi îmi iau rucsacul și ies pe ușă. Merg câțiva pași, iar apoi îmi amintesc că nu am încuiat ușa de la cabinet, lucru care mă face să mă întorc ca să o încui.

Merg liniștită pe drumul către casă în aerul rece de primăvară. O fi primăvară, dar aici e Danemarca, deci mai mereu e frig. Îmi îndrept privirea în jos, iar atenția se oprește la papucii mei negri cu șireturi. În timp ce îmi admiram minunați papuci, zăresc un trandafir roșu. Se pare că l-a pierdut cineva. Îl ridic de pe trotuar și îl privesc atent. Poate este a unui îndrăgostit grăbit care aniversează un an de când este cu prietena sau poate este a unei fete nepăsătoare care l-a scăpat din greșeală. Poate fi al oricui, dar cui îi pasă dacă îl iau eu? Oh, are spini, ce bine că nu m-am înțepat, trebuie să fiu un pic mai atentă.

Îmi continui drumul de douăzeci de minute și ajung la destinație. Intru în magazin întâmpinată de obișnuitul clopoțel care anunță sosirea clienților. Caut cu privirea un rucsac pe gustul meu. Îmi atrage unuia atenția și mă apropii de el.

Îl iau și îl analizez de parcă ar fi cel mai frumos rucsac pe care l-am văzut vreodată, dar nici nu îl studiez bine că o voce cunoscută se aude în spatele meu:

- În sfârșit, te-ai decis să-ți schimbi rucsacul?

Mă întorc speriată și văd o pereche de blugi verzi asortați cu niște bocanci cu aspect floral. Cine altcineva ar purta blugi verzi și flori pe papuci, în afară de Victoria? Ridic privirea și observ că am dreptate.

- O, bună, Victoria, o salut, zâmbind ușor.

Aceasta îmi răspunde cu un zâmbet larg. Sunt prietenă cu Victoria de când m-am mutat în Danemarca. M-am întâlnit cu ea tot în acest magazin în timp ce eu mă uitam după o pereche de blugi. Aceasta era îmbrăcată în culori deschise ca și când ar fi fost primăvara dorită în Danemarca. De atunci, am început să vorbim și pot să spun că este cea mai bună prietenă a mea, deși nu i-am spus asta ei. Pe parcursul timpului am învățat că oamenii nu-și mai dau silința să te facă să-i plăci dacă știi că deja au un loc important în inima ta.

Revenind la momentul de față, iau rucsacul de acolo și mă îndrept cu Victoria spre casa de marcat. Înainte să plec, am avut o scurta discuție cu Victoria:

- Cum o mai duci? mă întreabă ea.

- Cred ca o duc bine, având în vedere veniturile de la serviciu, dar ceea ce mă neliniștește sunt persoanele din jurul meu care devin din ce în ce mai triste.

- Julie, nu mă refer la problemele de serviciu, mă refer la.. știi tu..

- Ah, cred că mă simt foarte bine, îi zâmbesc, iar apoi ies din magazin.

Trag aer rece în piept, îndepărtându-mă cât de repede de magazin. Respir adânc și respir, încercând să nu-mi dau drumul la lacrimi în mijlocul străzii. „Termin-o, Iulia, gata cu lacrimile!” Îmi continui drumul către casa simțind că mă deranjează ceva, dar încerc să ignor, până ajung și eu într-un loc în care nu mă poate vedea lumea. Observ ca mă apropii din ce în ce mai mult de port.

Pun mâinile pe balustrada rece care desparte orașul de mare și privesc cum vântul dansează cu apa mării. Vântul face pași tăcuți și sfioși, iar marea tresare la fiecare mișcare a acestuia. Tristețea mă cuprinde în brațele reci. Sufăr de la o vârstă fragedă, iar de atunci am devenit interesată de studiul minților oamenilor. Atunci am aflat că mama are probleme medicale grave. Atunci am învățat să nu-mi arăt tristețea față de alte persoane fiindcă eram sigură că lor le va fi milă de mine, iar eu nu doream să fiu privită cu milă. Compasiunea, dacă nu este însoțită și de dragoste, este mai rea ca disprețul. Mă simt neputincioasă și arunc trandafirul în mare.

S-a făcut destul de târziu, de aceea trebuie să merg acasă. După ceva timp de mers, ajung în apropierea casei mele și simt ceva mișcându-se lângă piciorul meu. Uitându-mă în jos descopăr pisica. Descui ușa apartamentului și las pisica să intre înaintea mea. Îmi dau repede jos hainele neîngrijite și merg repede către bucătărie pentru o gustare. Un măr, cereale, lapte, pâine și o banana, atât se poate găsi în această bucătărie. Iau o îmbucătură din măr și un pahar cu lapte, iar apoi mă îndrept spre dormitor.

Privesc luminile orașului care dau mâna cu luminile cerului. Scot telefonul și cu emoție formez numărul. Telefonul sună, dar de la celălalt capăt al firului nu răspunde nimeni.

Gândurile mele negative sunt întrerupte de o voce slăbită și caldă:

- Iulia? Tu ești?
- Da, mamă, eu sunt, îi răspund cu ușurare în suflet.
- Nici nu știi cât de bucuroasă sunt să-ți aud vocea!

- Îmi pare rău că nu sunt acolo lângă tine. Cum te mai simți?

- Mult mai bine, Iulia. Ba chiar foarte bine, doctorul mi-a spus ca nu mai am de ce să-mi fac griji. Toate tratamentele din acest an au avut un efect miraculos.

Pot să simt un zâmbet larg și o lacrimă caldă, cazându-mi pe obraz. Gândul că mama mea e bine acum mă face atât de... fericită. Nu am mai simțit această bucurie de mult timp. Oare aceasta e fericirea adevărată?

**IACOB ANDRA ELIANA, clasa a X-a,
Colegiul Național „Al. D. Ghica”, Alexandria**

Lumină neverosimilă

Alerg disperată pe un coridor întunecat și lugubru. Pașii mei răsună puternic în acest spațiu vid, sufocant. Strigătele mele deznădăjduite se izbesc de pereții sticloși, de ușile enigmatice, de pământul rece, comprimându-se în această pustietate funestă. Sunt obosită. Lumina de la capătul coridorului parcă fuge de mine. Știu că acolo se ascunde. Știu că acolo stă ascunsă după ușă și așteaptă să vin. Mă așteaptă. Nu există timp pentru odihnă. Mă așteaptă. De ce a ales un loc ca acesta? Am fi putut să ne jucăm în altă parte. De ce aici? Atmosfera aceasta sinistră mă apasă. Aproape că mi-e frică. Dar știu că este acolo, la capătul coridorului. Voi ajunge și îi voi zâmbi chiar dacă voi cădea răpusă de oboseală după aceea. Un râs înfundat se aude de nicăieri. Liniște. Haide, vorbește cu mine. Pornesc din nou, cu mai multă speranță. Aud acel râs din nou. Mai clar. El este. Îmi lăcrimează ochii. Unde ești? Unde ești? Unde ești? Râsul parcă se transformă într-un plâns înnăbușit, un scâncet care mă lovește drept în suflet. “Nu plânge. Mama e aici”. Aud aceste cuvinte

rostitute printre lacrimi și parcă nu îmi dau seama ce înseamnă. Plânge. Știu că plânge. Lovesc disperată toate ușile care se deschid făcând un zgomot infernal. Nu este nicăieri. Nu mă mai pot ține pe picioare. Trebuie să merg mai departe. Voi merge mai departe și îl voi găsi. Mă strigă. Îmi spune că îi e frică. “Nu trebuie să-ți fie frică, sunt aici. O să am grijă de tine.” Aproape am ajuns la capăt. Mi se înfățișează o ușă prin crăpăturile căreia se strecoară fascicule de lumină orbitoare. O deschid și îmi simt ochii arzând.

E dimineată. Razele soarelui îmi mângâie obrazul umed. Un miros amețitor de liliac îmi învăluie simțurile amorțite. Sunt tulburată. Același vis. Același vis care îmi mușcă din piept, care îmi perforează sufletul, îmi prelungește coșmarul. Nu îmi pot stăpâni lacrimile care se scurg neîncetat de două săptămâni încoace. Simt că sunt strivită în această lume rece, care nu stă în loc o clipă, care se îndreaptă cu viteză către viitor și îi zdrobește pe cei care nu vor să uite trecutul. Îmi șterg lacrimile și merg către bucătărie. Mama mă așteaptă cu micul dejun și o cafea fierbinte.

Îi zâmbesc și gust din micul dejun pe care știu că s-a străduit enorm să îl prepare. Ce femeie minunată este! Cât soare să încapă în sufletul ei? Câtă iubire? Privirea ei dulce îmi încălzește sufletul. Doar ea mi-a mai rămas. Doar ea mă iubește cu adevărat, doar ea îmi este alături. Mama. Și când mă gândesc că și ea este atât de bolnavă... O pot pierde în orice moment. În orice moment, mama mea mă poate părăsi, lăsându-mă zdrobită, mutilată de durerea pierderii singurelor ființe pentru care am trăit până acum. Ce linie subțire este între viață și moarte! Nu se poate ca moartea să distrugă iubirea. Căci știu că iubirea este cea mai puternică emoție, este cea care subjugă Universul și-l conduce, iubirea face viața să curgă. Și ce este mai puternic decât dragostea de mamă? Nimeni și nimic nu poate lua o mamă de lângă copilul ei. Nici măcar moartea. Știu asta. Și totuși, de ce copilul meu nu

este aici? De ce nu îl pot aduce înapoi? Îmi poate explica cineva de ce sufletele pure și adevărate sunt luate pe nedrept de întunericul rece al morții? Simt nevoia să vorbesc cu cineva, un om care să îmi poată răspunde sincer la toate întrebările. Un om care să neutralizeze prin cuvinte dulci toată otrava care îmi seacă sufletul.

Este ora 14. Ce repede trece timpul când ești purtat de gânduri... Mă hotărâsc să mă îmbrac și să merg la biserică. Poate preotul va avea timp să vorbească cu mine. Este prima dată când ies din casă după tot coșmarul prin care am trecut și din care nu mă mai pot trezi. Totul este neschimbat. Străzile, blocurile, oamenii. Se pare că lumea nu se oprește în loc pentru durerea mea. Ce oraș fad. Am impresia că mă scufund în monotonia nuanțelor de gri care îmi împăienjenesc privirea. Simt că nu mai aparțin acestui loc, poate că nu mai aparțin nici măcar acestei lumi sălbatice(...)

Mergeam privind în gol pe străzile șterse, lipsite de culoare, când, o țișcă cu un copil în brațe mă trase de mână:

-Fii bună și dă-mi un ban, domnișoară... Miluiește-mă întru sănătatea și fericirea dumatăle.

Mi-am desfăcut geanta și am căutat portofelul. În tot acest timp, priveam la copil care mă fixa neconținut cu ochii lui mari, strălucitori în timp ce se ținea de gâtul mamei lui. M-a înduioșat. I-am dat câțiva lei și i-am urat sănătate ei și copilului. A luat banii și, fără să îmi mulțumească, fără să îmi înșiruie o serie de urări de sănătate și prosperitate, a privit în jur, apoi în ochii mei și mi-a șoptit:

-Văd tot focul care te arde pe interior. Ești disperată și nu știi pe ce cale să o apuci pentru a-ți aduce înapoi odorul. Te pot ajuta. Te crezi în stare să mergi chiar și până la Porțile Iadului pentru a-l mai vedea o clipă?

Aceste cuvinte m-au lovit ca un trăznet și simțeam că nu mă sufoc, că am uitat cum să vorbesc, cum să respir, cum să mă

mișc. Simțeam că reflexele mele vitale fuseseră anesteziate. Am încercat să îngân câteva cuvinte dar toate mi se opreau în gât. După lungi ezitări, după o luptă interioară violentă, am reușit să gândesc din nou logic și i-am răspuns:

-Ce înseamnă asta? Ce glumă de prost-gust mi se face?

-Cuvintele mele nu sunt glume. Viața nu e o glumă. Știu că vrei să-l strângi în brațe încă o dată. Vino cu mine sau rămâi până la moarte cu regretul că ai ignorat cele ce ți-am spus.

Am privit-o în ochi și am strâns din dinți. Trebuie să văd ce are de spus. O voi urma fie că este doar o impoștare care caută să mă amăgească și să îmi ia toți banii. Am urmat-o până într-o cocioabă de la marginea orașului, pe malul unui lac. Femeia trăia într-o singurătate totală. Când m-a primit în casă, un miros puternic de tămâie m-a tulburat. Exact ca în biserică. Mi-a făcut semn să mă așez. Casa era formată doar dintr-o cameră sărăcăcioasă cu mobilă rudimentară, fără podea, doar pământul bătătorit, plină de lumânări și obicete vechi, cărora le-am înțeles însemnătatea mai târziu. A venit la masa mea cu pachet de cărți. Îmi era frică. M-a privit foarte intens, încercând parcă să pătrundă dincolo de gândurile mele, de îndoielile și temerile mele. Să privească în sufletul meu, să privească curajul și voința de fier care se ascunde în sufletul unei mame atunci când vine vorba de copilul ei. A început să amestecte cărțile murmurând o incantație ciudată, cu cuvinte dintr-o limbă pe care nu o cunoșteam, privindu-mă din când în când. Tot descântând, țiganka aceasta misterioasă parcă își schimba înfățișarea, nu mai era femeia murdară și zdrențuroasă de pe stradă, ci era o femeie specială, cu puteri nebănuite. Atunci mi-am dat seama cât este de frumoasă. O priveam ca prin vis, fermecată de lumea în care pătrunsesem. Mi-a întins pachetul de cărți. M-a rugat să mă închin și să aleg o carte. Am ales o carte și i-am întins-o. M-a privit oarecum speriată și îngrijorată. M-am speriat. A început să așeze cărțile

descântând. La sfârșit, când ritualul acesta era gata, m-a privit neliniștită și mi-a șoptit cu milă:

-Amar de sufletul tău curat. Vei duce o război crunt în care vei lupta cu vitejie pentru pruncul tău...

-Nu mă interesează greutățile prin care trec. Spune-mi, o să mi-l iau înapoi? Am întrebat însuflețită.

-Sfârșitul e neclar, negru.

-Viața sau moartea îmi sunt indiferente oricum. Prefer să mor încercând decât să trăiesc căindu-mă.

-Vrei să mergi mai departe? Ești sigură că poți merge mai departe?

-Doar spune-mi ce trebuie să fac. Țiganca mi-a zâmbit mândră și a plecat să caute ceva. Când s-a întors, am văzut că avea două lumânări, o sticlă cu o licoare verzuie, un cuțit și un săculeț. Le-am pus pe masă și mi-a spus cu gravitate.

-Fii foarte atentă și ține minte bine ce îți spun. Luna plină este aproape. În prima noapte cu lună plină, vei merge la cimitir și vei aprinde una din lumânările acestea la capul mormântului. Apoi te vei întoarce aici și, fără să-mi vorbești, te vei duce aproape de lac, lângă acel stejar mare pe care îl vezi în depărtare și vei însemna o cruce în scoarța lui. Îți voi lăsa lemne pentru foc. Vei aprinde un foc mare în care vei arunca câteva dintre veșmintele copilului și ierburile din sacul acesta. Să te rogi cum știi tu mai bine. Să soptești tot timpul dorința ta cea mai arzătoare și să nu te mai gândești decât la scopul tău. Uită de tine, de lume, de orice altceva. În sticla acesta ai o licoare, să o bei când simți că mintea ta a părăsit trupul, să o bei când simți că trupul și sufletul nu mai sunt unite. Apoi să-ți aprinzi lumânarea.

-Asta e tot? Asta mă va ajuta să-mi întâlnesc copilul?

-Dacă vei asculta îndrumările mele și dacă asta este ceea ce îți dorești cu adevărat, va merge. Îți vei întâlni copilul.

Am luat cu lăcomie obiectele de pe masă și i-am întins toți banii pe care îi aveam. Nu mi-a mai păsat dacă totul este o

înșelătorie sau nu. Toată povestea asta mă făcea fericită, mă liniștea. I-am mulțumit și am plecat către casă. Nu am vorbit cu nimeni toată ziua, m-am închis în dormitor și mi-am repetat în gând instrucțiunile vrăjitoarei. Luna plină avea să fie peste două zile. Simțeam că o să mor până atunci, însă aceste zile s-au scurs ca nisipul dintr-o clepsidră. Încet și sigur. Ca moartea.

Noaptea care va decide cursul vieții mele a sosit. Mă simțeam gata de orice, mă simțeam cea mai puternică femeie din lume. Iar gândul că în noaptea asta aş putea să îmi întâlnesc copilul îmi dădea o stare de inconștientă fericire. M-am strecurat afară ca un hoț, nu voiam să o trezesc pe mama care nici nu bănuia ce am de gând să fac în această noapte. Am luat mașina și m-am îndreptat către cimitir. Era o noapte liniștită și tainică. Luna îmbrăca cimitirul într-un giulgiu luminos. Cu cât mă apropiam de mormântul fiului meu simțeam că mă sufoc, că o să mă prăbușesc pe drum, îmi dispăruse tot curajul și toată forța cu care plecasem. M-a cuprins o deznădejde imensă când am ajuns. Nu mi-am putut stăpâni lacrimile. Am îngenunchiat și am sărutat pământul umed. Am aprins lumânarea și am început să mă rog. Simțeam că spaima se risipește ușor. M-am îndepărtat și am privit o singură dată în urmă. „Așteaptă-mă, vine mama.”. M-am urcat în mașină grăbită și am încercat să mă îndepărtez cât mai repede. Îmi era din nou frică. Am ajuns la locul în care zilele trecute am hotărât să merg pe un alt drum, să mă încred în puterea întunericului, să mă îndepărtez de Dumnezeu. În casa vrăjitoarei ardea o lumânare. Simțeam nevoia să vorbesc cu ea, să mă încurajeze. Dar ea mi-a spus să merg înainte orice s-ar întâmpla. Am mers în locul pe care mi l-a indicat. Lemnele erau pregătite. Am scos cuțitul pe care mi-l dăduse și am crestat o cruce mică în scoarța lui. Am aprins focul. Îmi tremurau mâinile. Simțeam că înnebunesc de spaimă. Bufnițele care mă priveau îmi prelungeau agonia. Am îmbrățișat hainele și le-am aruncat în foc cu inima strânsă. Le-am privit o clipă. Am defăcut săculețul și am scos ierburile. Aroma lor mă

îmbăta. Le-am aruncat în focul mistuitor care reprezenta însăși dorința mea de a-mi revedea copilul, dragostea de mamă, focurile Iadului care îmi chinuiau sufletul. M-am rugat cu capul plecat până am simțit că nu mai aparțin acestui lumii, până nu am mai simțit frigul, până nu a mai existat niciun pic de teamă, nicio îndoială. Am băut licoarea și mi-am aprins lumânarea cu hotărâre. Nu se schimba absolut nimic.

M-am uitat în jur, ochii începuseră să se obișnuiască cu întunericul. Mă afluam într-un loc foarte strâmt și umed. M-am ridicat. Un coridor. Acel coridor din visele mele. Aceleași uși din lemn putred. Același ecou fantomatic care îți zguduie creierii. Iar vise? Totul a fost doar un vis amar? Pășesc mai departe și o iau de la capăt. Vis sau realitate, de data aceasta îl voi găsi. ACUM îl voi găsi. Am început să alerg și să trântesc toate ușile strigându-l din toate puterile. M-am zgâriat în lemn. Mă doare. De ce mă doare? Merg mai departe reprimându-mi orice durere, orice gând îndoielnic, orice teamă. Lumina de la capătul coridorului îmi dă speranță. Același râs înfundat urmat de un plânset amar, plin de spaimă. Simt că îmi pierd mințile. Sunt aproape și parcă lumina aceea îmi joacă feste. O văd fie mărindu-se, fie luând forme ciudate, fie dispărând. Nu mă opresc, alerg înnebunită până mă izbesc cu putere de aceeași ușă masivă din spatele căreia se propagă lumini aurii. O deschid plină de speranță, toată oboseala s-a risipit parcă la atingerea lemnului de stejar.

O lumină puternică mi-a încins ochii pe care mi i-am acoperit cu mâinile. I-am deschis din nou. Nu mă puteam obișnui cu atâta lumină sfântă, dumnezeiasă. Era o senzație atât de plăcută... I-am deschis din nou. Era o cameră albă, fierbinte ca un deșert, iar de la fereastră curgea această lumină halucinantă, care îmbrăca totul în veșminte fantastice. M-am uitat mai bine. Lângă fereastră am zărit un trup ghemuit, un omuleț care plângea sufocat. M-am apropiat. Copilul a ridicat capul speriat. M-a privit o secundă uluit, cu ochii mari și înroșiți de lacrimi. Am simțit că

mă prăbușesc. Era el. Era micuțul meu. Deodată, trupul a început să îmi ardă, să se dizolve în lumina divină care mi-a arătat calea către fiul meu, către fericirea absolută. Eram cuprinsă de un zbucium puternic. Doar atât? Doar câteva secunde de fericire? M-am desprins din îmbrățișare și l-am privit, apoi mi-am privit mâinile care deveneau transparente. Copilul a început să strige cuprins de spaimă și disperare:

-Nu mă părăsi din nou, mamă! Sunt singur și mi-e frică!
Nu mă părăsi din nou!

-Așteaptă-mă! Mama se va întoarce! Îți promit că mă voi întoarce! Nimeni și nimic nu te poate lua de lângă mine. Mă voi întoarce...

IOSĂGEANU ANDREEA, clasa a XII-a
Colegiul Național „Mihai Eminescu”, Buzau

Dor de timp

Poetul tău, precum un corb străin pe mare, zburând în dans
cavaleresc

Ori vâslă desprinsă de barca salvării, alunecând pe Lethe mai la
SUD;

Lovind - poate - o bucată de staniol aruncată de vreun copil
obraznic

Căruia, mai mult ca sigur, bunica i-a spus că trebuie să respecte și
să iubească Natura

Ca pe Doamne-Doamne;

Purtând-o pe aceasta, alături de alte gunoaie ce s-au legat de
sufletul vâslei și-n alte vieți,

Pe-același râu.

Poemul lui, precum o geană pierdută prin așternuturi,
Ori o urmă de ruj pe gulerul vreunui tânăr donjuanesc,
O rană deschisă la degetul mic al picioruluiistâng
șchiopătând a drum lung și dor de tine.
O ultimă speranță prin firele de iarbă ce-ți gădilă-n călcâie crucea;
Ce-ți poartă numele
Și amintirea unor lacrimi care ți s-au răstignit pe obrazii mâncați
de cancer și trufie
Și, mai apoi, pe trupul ce s-a voit mușcat numai de guri străine.
Tu, vrăjitoare cu șolduri microase, zaci astăzi ca dovadă
Că undeva, cândva, cineva
a căutat sisific fericirea.

Alte vremuri, un alt poet, aceeași poezie
Aceeași empatie cu toți cei ce-o citesc
Și-acel oftat prelung, a deznădăjduire
La dulcea mângâiere a unui ultim vers.

Transcendere și clipa

Strecoară-te, din când în când, prin sufletele oamenilor
Precum s-a strecurat și Șarpele în faimoasa cetate a încrederii
Evei
Căci, acestea au să-ți fie unicele clipe veșnic netrecătoare
Și-ai să trăiești, prin ele, când mirobolantul tău trup are istorie să
fie.

Precum întâiul martir decăzut, complet orbit, ascultând arta
Să te contopești cu natura, cu viața,
Să uiți de tine, cu timpul
Aruncând clepsidre în marea cea flămândă.

Că-i august, că-i septembrie, ori, poate că e iarnă

Să știi să cânti numai o melodie; prin somnul rațiunii
să nu naști monștri; să fii la fel, și-atunci când n-oi mai fi
Să te strecuri, din când în când, prin sufletele oamenilor.

Când umbră vei rămâne, pierdută-n infinit
să nu naști monștri.

**KOVACS ALEXANDRA FRANCESCA, clasa a VIII-a
Liceul Teoretic Gătaia, Timiș**

Amărăciunea toamnei

Toamnă,
ai ajuns și pe meleagurile noastre
după o lungă călătorie-n lume
plină de ispite...
Ce-ai adus cu tine?
Numai ploi, tristeți,
ai înfrigorat sufletul și ne-ai furat din inimi
păsări călătoare, coama verde a copacilor,
gândurile noastre...
Încet, încet, frumusețea culorilor s-a dus...

Amintirile

Ce sunt amintirile?
Sunt culori de neuitat...
Pale, aprinse
Toate s-au întâmplat.
Fiecare are o aromă aparte,
Ochii-mi sunt plini de amintiri,
De reflectări, dar și oglinzi sparte...

De când am crescut
Multe n-au mai fost întâmplătoare.
S-au declanșat emoții, fluturi în stomac,
Și-n fiecare ating acum câte-o culoare.

LĂSCĂRACHE-ȚIFREA ANDREI, clasa a XI-a
Colegiul National „Vasile Alecsandri”, Bacau

Iubirea

Hai în suflet să te pun,
Să îți fiu pe veci stăpân,
Să te-nchid în al meu trup,
Să-ți cioplesc un chip de lut.

De-ai avea și n-aș avea,
De-ai putea și n-aș putea,
Dacă moartea eu ți-aș da,
Viață ta, în loc mi-ai da?

De te-aș pune-ntr-o balanță,
De ți-aș da întreaga viață,
De-aș putea iar om să fiu,
Să te am și-al tău să fiu.

Tu-mi dai viață, tu m-omori,
Tu mă-nneci și mă dobori,
T u ne crești de mici copii,
Fără tine ce am fi?...

Tu ești tot ce-nseamna viață,
Tu ne dăruiești speranță,

De-aș putea să te visez,
Chip de înger să-ți pictez.

MIHAI ANDREEA, clasa a IX-a
Colegiul Național „Ion Creangă”, București

Din întuneric lumina ardea

Nimeni și nimic.
Rece și negru.
O ploaie de lacrimi cădea
Și eram rece, întinsă pe podea.
Era-ntuneric.

O rază sublimă cădea
Și te-ai întins pe podeaua mea.
Din întuneric lumina ardea.

Paletă de culori

Tu, paletă de culori.
O pată pură,fericească,
Zâmbet cald printre nori,
Pată dumnezeiasca.
Și sunt feciori cu față albă,
Nimic nu dau,nimic nu iau.
Fețe palide și moarte
Ce visează la culori.

Pe ce tărâm să meargă omul?

În stânga e negru și păsări nu sunt.

Oare ce coșmar e pe pământ?

Dar în dreapta e alb și nimeni nu suspină.

Oare ce vis apare-n lumină?

Și-n față e gri și sunt fețe multe.

Suspine mărunte și vorbe crunte.

Pe ce tărâm să meargă omul?

**MUNTEANU CRISTIANA, clasa a X-a B,
Colegiul National „Vasile Alecsandri”, Bacau**

Acuarele ruginite

Valuri diafane și spumoase se sparg de ai mei obraji firavi,
Lacrimile învolburate dansează într-un vertij amețitor
Lasciv și impudic. Surâd compătimator
Pomeții tăi pali, puhavi.
calomnie.

Autopersiflare încordată.
Răzvrătire tandră.

M-ai ruinat și m-ai abandonat ca o epavă
Ai cărei pereți sunt ruginiți și scorjiți
Înscripționați cu inițialele unor îndrăgostiți,
Se dărâmă nefast,
Iedera îmbrățișându-i crăpăturile brute. Atât de vast.
Mâna mea e rece și grea ca plumbul,
Am respirația și pulsul unui somnambul.
Comparativ cu a ta ușoară mână pală
Așezată ca o petală de cerneală
Răcoroasă pe fruntea mea.

Cobori treaptă cu treaptă pe ale mele buze,
Încălțat cu pantofi murdari, murmurând banale scuze.
Știu fiecare vena vânăta care împăienjenește mâinile tale
Cu ochii închiși, căci reliefate îmi păreau toate în timp ce-mi
plimbam agale
Degetele tremurânde pe mâna ta femeiască.

Printre ale mele șuvițe beznatice,

Îmbălsămate și scoase din apă,
Mângâie ale tale vârfuri de degete ca pe o clapă,
Umerii mei goi, plăpânzi,
De prea multă ardoare flămânzi.
Și mă ard de parcă ai amprente îmmuiate în jăratie.
Iubire inefabilă, impalpabilă.

Cristalizanți volburi zgomotoși.
În proră am învârtit haotic cârma
Încercând să evit stâncile imense ce voiau o fărâmă
Din trupul meu demult scufundat.
Oasele mi s-au pietrificat iar din lava ce îmi inunda sufletul
Doar cenușă a mai rămas.
O punte ne desparte,
Din lemn putrezit și căptușită de petice.
Însă aș traversa-o și cu ochii legați
Dacă aș ști că mi-ai înmâna pensulele de care am nevoie
Și nu m-ai împinge înapoi, direct în marea atât de calma și rece
Precum expresia ta ca sculptată-n marmură.

Pictează-mă, colorează-mă, salvează-mă.

Combustie

Hai să vorbim despre gaz și flamă,
Despre ușa desprinsă din balama.
Despre dispreț și repulsie,
Despre impulsuri și convulsie.

Cu al tău păr brun și mici pistrui,
Apatici ruginiți-s ai tăi ochi căprui.
Spasmatice și tulburate-mi sunt
Sentimentele ce m-apasă crunt.

Iubești atât de mult haosul și pe mine,
Autodistrugerea ta e deja o certitudine.
Cauți mereu un diluant pentru idolatrizare,
Când tu cerșești o sonata cicatricizare.

Hai să vorbim despre gaz și flămă,
Despre scânteii ce silențios aclamă.
Despre impacturi gravate adânc,
Despre un pal colorat breanc.

Placid îți era zâmbetul tău prăfuit,
Înainte să îți cautizezi inima. Chinuit
Acum arde în tine o pădure carbonizată
Unde o căsuță lângă lac, stă abandonată.

Te ascunzi între văpăi și stele mistuitoare,
Dogoritoare-s ale tale balade chinuitoare.
Tot la ce sperii tu de fapt e să te îneci greoi
Alături de cei ce-ți șoptesc, într-un convoi.

Hai să vorbim despre gaz și flămă,
Despre chibrituri și o aortogramă.
Despre petrol și o brichetă de metal,
Despre flăcări impetuase ce ard letal.

Adâncește-te în beznă cu tot cu demoni,
Trage cât mai repede acești oblioni,
Căci focul, draga mea, face noaptea
Mai vie și colorată decât realitatea.

Lasă-mă să te scot printre aburi și cenușă,
Lasă-mă să te ridic pe sus și s-arunc catușa,
Lasă-mă să te scufund în ape reci și absente,
Lasă-mă să te duc în ale mele adâncimi vacante.

Hai să vorbim despre gaz și flamă.
Hai să vorbim despre atunci și acum.

Deși nu îți voi spune că alt tau corp firav
Dezintegrat și zdrențuit ca de bolnav,
Va fi demult apus în valuri spumegătoare,
Iar în lumea toată, bezna va domni ucigătoare.

Hai să vorbim despre gaz și flamă,
Hai să vorbim despre început și sfârșit.

ODĂGERU COSMINA, clasa a XI-a
Colegiul Național “Gh. Șincai” , Baia Mare, Maramureș

Confruntarea

“La ce te gândești?”, mă întreabă, dar îmi întorc privirea înspre lanul de porumb care se întinde în spatele nostru și ochii îmi rătăcesc în gol. Îmi spun că dacă am să stau nemișcată suficient de mult, o să își dea seama. Încă așteaptă, îi simt răsuflarea deși e la câțiva pași de mine, așezată pe pătura moale întinsă pe pământul ud special pentru ea. Își cuprinde genunchii goi cu mâinile într-un gest de apărare și oftează mai mult pentru ea. Are aceeași nesiguranță pe care mi-o aminteam și care m-a făcut de atâtea ori să îi duc dorul. Îmi vine greu să nu o privesc și

o compar în mintea mea cu un demon, pentru că îi lipsesc atât gingășia, cât și compasiunea, dar în același timp e cel mai prețios lucru pe care l-am atins vreodată.

Mă gândeam la cât de greu îmi simt sufletul zilele astea, îi răspund într-un final celei care stă întinsă ceva mai încolo de mine. E ca și cum ar căra povara tuturor sufletelor cu care s-a întâlnit vreodată, de parcă apusul, durerea, timpul și vindecarea, toate ar fi responsabilitatea lui.”Lasa-l să plece, ridică ea din umeri, apoi râde de întristarea mea. Sufletele au un Rai al lor, știi. Acolo se duc când se satură de noi, când le vine prea greu să ne mai suporte îndoielile, grijile și simt nevoia să respire. Poate le suprasolicităm, le încercăm cu energia noastră...Chiar mă întreb, ce le face să ne suporte atâta timp? Zi de zi le hrănim cu sentimente și nici măcar nu le întrebăm dacă le pasă. Poate undeva acolo sus există un Dumnezeu care le ajută din când în când să se scuture de noi. “

Asta crezi că înseamnă moartea, oftez eu, când ceva din noi pur și simplu pleacă? “Cred că tot ce suntem ține într-un fel de moarte, îmi zice ea, că asta e scopul suprem. Când găsești puterea de a-ți lăsa sufletul să plutească liber și înveți să supraviețuiești fără el.Gândește-te că din momentul în care te naști, el se pune în fața ta precum un scut și nu lasă nimic rău să te atingă. Pe măsură ce crești, observi în jurul tău fel de fel de lucruri pe care ți le dorești, care îți fac inima să bată cu putere și nici măcar sufletul tău nu poate sta în calea lor. Apoi te îndrăgostești și îl dezlipești de tine fără să ai măcar curajul de a-ți cere iertare față de el, te retragi din îmbrățișarea lui și pleci, îl lași uitat într-un colț unde plânge pentru toate sentimentele de care nu a putut să te apere.”

Vezi, asta e cea mai mare diferență dintre noi. Te privesc și mă găsesc urmărindu-mi mișcările într-o oglindă, ești

gândurile, gesturile și temerile mele, dar în același timp ești goală pe dinăuntru. Eu sunt suflarea care se chinuie să te țină în viață, sunt lucrurile care te animă și mă doare să văd cum împreună nepăsătoare în urma ta încercările mele naive.

“Te consumi, răspunde, asta e păcatul tău suprem. Nu crezi în mine nici măcar atât cât crezi în tine sau în cuvintele pe care le arunci asupra mea. Viața ta e dominată de ceea ce simți sau mai degrabă de ce ți-ai dori să simți, înțelegi oamenii prin prisma suferinței tale și îi judeci pentru că au primit mai mult suflet decât tine. Tot ce se întâmplă în jur te domină, te atrage într-o capcană neagră de unde ieși doar din când în când ca să mai aborbi puțin din veninul pe care îl venerezi. Cum trăiești știind că te-ai putea frânge la orice pas, că orice ai făcut vreodată, toate temerile, toate încercările și nemulțumirile tale, toate așteptă nerăbdătoare să cazii?”

Cuvintele ei mă sperie și mi-e greu să ascund furia care îmi umple venele, mă întreb cât de greu poate să fie să lupți împotriva propriei tale umbre, știind că te arunci cu sete și dorință în fiecare gest, deși conștiința îți spune că te obosești fără rost. Inspir încă o dată aerul greu care ne da târcoale.

Ce se întâmplă cu noi? Acum o clipă puteam să găsec în tine întreaga viață de care aș avea nevoie pentru toată soarta care mi-a mai rămas, de ce când te privesc, tot ce simt e un întreg pustiu care se întinde pe mii de kilometri? Unde suntem când axa timpului face tot posibilul să ne despartă, unde pot să te caut când am în inimă doar așchii și dinspre tine vin nori amari de gheață? Gândul că orice mi se întâmplă te lasă rece, că nu îți pasă de mine cum nu îți pasă nici de ploaie sau de moarte, gândul ăsta mă dezintegrează. Încerc în fiecare zi să pătrund în mintea ta, găsec doar umbre de sticlă care mă gonec cu ochii roșii, e prea multă rațiune în locul în care cândva am făcut cunoștință cu sufletul tău.

“Nu am suflet, spune ea fără nici o urmă de regret. Ne-am distanțat din ce în mai mult, credea că lumea pe care mi-o doresc o să-l lovească din plin, că am să-l laș singur într-un colț să-și plângă nefericirea și am să fug cu altul de mână. Mă cunoștea prea bine, asta era problemă cu noi. M-am trezit într-o dimineață și mi-am dat seamă că a plecat. Nu mi-e dor de el, dar în fiecare zi aștept un semnal că a ajuns acolo sus și chiar dacă nu sunt foarte sigură că mă încred în Dumnezeu, mă rog să aibă grijă de acel suflet în locul meu.”

Îi înțeleg, într-o clipă, neliniștea și tac în semn de aprobare. Demonul meu cunoaște resemnarea mai bine decât oricine, mi se face rușine pentru toate momentele în care am îndrăznit să o judec și până și regretele din jurul nostru clipesc mai rar. Sufletul meu mă aprobă și își dorește să o poată ajuta. Aș vrea să o întreb cum se simte un om pustiu, dar nu am curajul. Ea se joacă în naivitatea ei crudă cu petalele unei flori și mă bucur de aceste câteva clipe în care pot să o urmăresc cu calm. Încerc să gădesc ascunzișurile acestei ironii, sunt față în față cu alter-ego-ul meu și mi-e frică. Mi-e frică de reacțiile ei pentru că nu mă regăsesc în nici una dintre ele, e prea multă rațiune, prea multă îndoială și neîncredere până și în modul în care își mișcă mâinile: calculat, de parcă totul contează. Cred că amândouă am înțeles deja de mult timp că nu putem să facem parte din același întreg, suntem entități diferite pe care nici lumea și nici amintirile nu le pot readuce sub același chip. Oglinzile mă mint când îmi arată o singură reflexie, noi știm prea bine că suntem una lângă cealaltă, că respirăm una împotriva celeilalte, că orice atingere a ei mă bucură deși pot să simt cum trece pe lângă mine.

Mi se face frig și o întreb dacă vrea să mergem acasă. Pentru ea nu contează prea mult unde suntem, globul de cristal în care mintea ei se prăbușește întruna o apără de orice fi poate face

bine sau rău, o apără chiar și de mine. Eu sunt cea care pune preț pe toate lucrurile, cea care rupe bucăți mici, glazurate, din sufletul ei și îl împrăștie pe întreaga câmpie, eu sunt cea care ar trebui să se întoarcă acasă, ea e liberă oriunde.

Și oriunde libertatea o respinge.

ONOFREI ALINA MIHAELA, clasa a IX-a
Colegiul National „Ion Creangă”, Bucuresti

Jocul literelor

O rană în apă se toarnă,
Ingerul cu alba pană,
Strop, strop într-o carte,
Ce litere sunt pătate?

Citesc rânduri neincetat
Entuziasmat, sfâșiat,
Uimit parcă, plângând
În mare cazând,
Râzând...

Lumina Lunii

Ochiul din ochi se uită
În gheața inimii rea,
Și știe să mintă,
În oglinda morții grea.

Fructul din el se strecoară,
Dar, moartea-l gonește,
Ca și vara pe iarnă,
Sufletul iad primește.

Aș ieși afară dacă aș putea,
Ma cheamă Luna,
Dar nu pot să-i răspund,
M-afund în abisul ei profund...

PAVĂL ANDREEA, clasa a X-a
Colegiul Național "Vasile Alecsandri", Bacău

Contrásto

Țip!

Dar diafanele-mi strigă te glaciale sunt înăbușite

Înainte să îmi atingă sufletul ingrât.

Plâng!

Dar nevinovatele-mi scâncete pământești tac

Subit, părăsindu-mă trufașe, perfide..

Ascund!

o, dar grațioasele-mi minciuni dulci

Se joacă frenetic nestânjenite de tot acest tablou lugubru.

Mă bântuie de mine un dor

dureros de dulce

Înecăcios fior organic,

Straniu poem mut

Și simt zbătându-mi-se frivol sub pleoape ostenite

Coșmaruri vechi de mâine noapte,

Nemărturisite.

Rai

Dați tuturor de veste

Căci demonii au zburat în coborâtul cer

Sângerânde aripi ascuțite,

Firave chipuri copile,
În profane s-au prefăcut.
Îngerești glasuri sfințite
Revocă, invocă
Întunecate ode de foc,
Funeste rugi abisale,
Inconștient și necontrolat.
Arzătoare lacrimi de timp arhipline
De dorințe fanatice
Curg din ceruri teribile șiroaie asemeni unor litere stacojii.

A mea

O stafie nefiresc de induioșată și sublimă, dar inertă,
Doar o tainică siluetă bizară prin neființa sa,
Tardiv se apleacă și îmi așază neștiut, pe deget
Un dogit, providențial, dar străvechi sărut.
Apatic, schițez stânjenită un surâs disgrațios,
Prea înfricoșată fiind de verosimila mea stângăcie
Vulcanică respirație nemăsurată,
Nefastă, Nefireasca, Nefericita,
Îngrozitor de prelungită căci pulsul organic al naturii
I-a oferit doar un fir albastru de nisip.
Plânge și cântă năluca mea stingheră
Ochii i se prefac în surde cioburi de argint
Dar se topesc și se sfărâmă sub o rază
Sclipitoare și obscură,
Trandafirie șoptă mută, prefăcută, absolută.
Timpurie tinerețe neconvins de monotonă
Zănatică provocare, s-a simțit ultragiată
Doar dintr-o privire...
Nefiresc de înduioșată,
Infantilă și dulceagă...

Dar zâmbește buimăcită infinitului străvechi
Stafia mea umilă.

Simplitate

Răsunătoare șoaptă albă de cristal,
Mut strigăt negru, fir de smarald, fir de nisip..
O, nesăbuită privire ancestrală
tânjind după un singur strop
vertiginos, tânguitor, migălos
de vis.

Straniu gust violent, chinuită impresie fadă,
Doar un bonom oarecare,
Patriarhal printr-o explicativă transfigurare ireală.
Apologia imperturbabilă devenise paternă
Pentru un spirit pedant în devenire
Căci doar printr-o vânătoare dulce
Viitoarele aducerile aminte sure
Cuib cu gratii și-au găsit,
Cămin rece demult uitat.

PUIU TEODORA GEORGIA, clasa a VII-a
Colegiul Național "Vasile Alecsandri", Bacău

Descrierea lumii

Privesc prin fereastră și mă întreb dacă luna este rudă cu soarele, dacă lumina este prietenă cu întunericul sau dacă bunătatea va învinge vreodata răutatea. Nu se știe... Dar, cu siguranță, ele se aleargă... neîncetat. Niciodată nu se vor prinde, niciodată nu vor fi la fel, fiindcă astfel lumea nu va mai exista.

Mă uit pe fereastră... dimineață de vară în care soarele își etalează razele buclucașe. El ne dăruiește căldură și lumină fără să clipească. Norii albi, pufoși, de culoarea laptelui lenevesc pe bolta cerească de un albastru deschis. Fără de griji plutesc, plutesc. Pe străzile orașului natura, deopotrivă cu oamenii, se bucură de viață, copiii aleargă, se joacă și se ceartă pe lucruri mărunte, lipsite de importanță. Puțini varsă nevinovate lacrimi, fiindcă s-au lovit fără voia lor. Dar își revin, le trece, apoi râd la auzul concertului înaripatelor soprane. Copacii își leagănă frunzele pe melodiile lor ajutat de vântul care ia la dans sufletistele flori ce împărtășie mireasma eternității.

Mă uit pe fereastră. Dimineață de toamnă. Oamenii ies tacticos din case, îmbrăcați în haine grosuțe, care să-i apere de răcoarea parșivă. Unii abătuți, alții oboșiți. Doar copiii își mai găsesc puterea să mai țopăie pe strada prăfuită.

Nu așa de optimiste sunt și frunzele copacilor. Răpuse de frig, ele se îmbolnăvesc. Fac temperatură, iar altele intră în hipotermie. Toate își schimbă culoarea, devenind ridate, uscățive. Se desprind fără să se împotrivescă de ramurile copacilor. Cad pe pământul rece, formând un covor multicolor. Noi suntem fascinați, mai ales când vântul care le legăna odată, acum le fură. Nu se mai întoarce cu ele, iar copacii rămân pustnici și golași. Doar câte o veveriță care-și adună de mâncare îi mai vizitează.

Au îmbătrânit săracii arbori. Se uită cu tristețe la brazii falnici și se întrebă cum de au rămas la fel de tineri, la fel de frumoși. Se întrebă când îi va vizita și pe ei bătrânețea. Iar soarele, mâhnit de acest fapt, pălește. Nu mai strălucește. Nu-și mai trimite razele buclucașe pe pământ. Nu ar vrea ca ele să vadă ce a văzut el. Se izolează. Cât despre nori, aceștia intră în depresie și încep să plângă. Nu se pot controla, inundând lumea cu lacrimile lor amare, sărate.

Mă uit pe fereastră. Noapte de iarnă. Luna trimite oamenii la culcare, considerându-i copiii ei. Detestă să le spună „supuși”, chiar dacă ea este regina nopții. Din grijă pentru ei, dă stingerea devreme, aducând întunericul pe pământ. Ordonă norilor să învelească natura într-o plapumă albă, imaculată. Așa că, ninsoarea se așterne încet, dar sigur. Unii fulgi sunt mari și hotărâți să îndeplinească porunca reginei, iar alții sunt mici și timizi, întrebându-se dacă nu vor deranja pământul cu prezența lor. Luna îi spune vântului să se liniștească, fiindcă bate ca un nebun. Frigul este pictat pe geamurile locuințelor, aburindu-le. Ar vrea să intre în case.

Nu reușește și se răzbună, așadar, pe copaci. Luna încercă să îi sărute. I se făcu milă, însă aceștia nu o lăsă. Erau prea triști după moartea frunzelor nevinovate. Străzile sunt pustii, fără pic de forfotă. Puțini se încumetă să pășească pe zăpada ca o plapumă imaculată.

Mă uit pe fereastră. Noapte de primăvară. Luna și-a adus fetele pe bolta cerească: stelele. Ghiociei firavi scot capetele. Ca în fiecare an, rămân uimiți de înfățișarea monotonă a lumii. Vor să facă o schimbare, vor s-o înveselească. Așa că își scot hotărât trupurile golașe, îndemnând iarba să facă același lucru. Copacii nu pot să doarmă. Înfloresc. Sunt încântați. Nu-și mai încap în piele de bucurie. Zăpada se topește și dezvelește pământul nedezmorțit. Unele animăluțe s-au trezit deja din somnul lor lung și au început să inspecteze fiecare locușor. Parcă toată natura

dorește să le facă o surpriză oamenilor. Se îmbracă pentru ei în haine de sărbătoare ca să le readucă în suflet căldura.

O, lumea asta! Bazată pe secunde care pot face diferența dintre viață și moarte. Secunde banale, prea scurte pentru viețile noastre care trec neconștient precum un gând pătimăș. Minutele ... o sumedenie de secunde. Iar orele... o puzderie de minute și o infinitate de secunde. Orele sunt cele care vrei să treacă rapid când ești la școală și încet când ești în vacanța mult așteptată. Dar adesea nu este așa. Exact pe dos așa zice. Din cauza asta copiii pizmuesc orele. Dar ... nu sunt singurii.

Ce nu ar da adolescenții să treacă zilele infernale împreună cu săptămânile și cu anii? Ce nu ar da să ajungă maturi și să plece de sub aripa protecție a părinților? Să plece în lumea largă și să se distreze. Să nu-i intereseze de nimeni și nimic. Să-și trăiască viața așa cum nu au apucat să o facă vreodată. Acestea sunt visurile lor care, într-o zi, se vor adevăra. Se vor adevăra exact când nu se vor aștepta. Însă, realitatea este alta. Una mult mai dură. De aceea părinții noștri ar vrea să mai aibă parte, măcar pentru o singură zi, de copilărie.

Fără să mai aibă griji sau responsabilități. Să nu mai fie nevoiți să-și ia deciziile singuri, ci să-i ajute părinții. Să-i mustre pentru ceea ce au greșit și să îi și pedepsească, în loc să plătească scump pentru ce au făcut. Însă noi nu-i băgăm în seamă. Vrem să creștem, să ne maturizăm. Apoi, avem aceeași dorință ca ei: să ne întoarcem la copilărie, la vremurile de mult apuse. Dar, această dorință nu se va mai îndeplini. Timpul vine, dar niciodată nu se va mai întoarce la noi. De ce? Nimeni nu știe sau nu a aflat până acum. E un mister și va rămâne un mister. Probabil acesta este explicația. Dar nu o pot dovedi cu certitudine căci, încă sunt un copil. Un copil care nu oftează că astăzi este luni și mâine deja este vineri. Un copil care se bucură că trec zilele, săptămânile și anii. Unul care vrea să se maturizeze și să plece. Să plece în lume, fără să aibă habar încotro. Sunt copilul care are același vis ca toți

cei de vârsta lui. Apoi voi vedea dacă îmi va păsa de timp. Voi vedea dacă, atunci când o să fiu adult în toată firea, voi vrea să fiu din nou copil.

Mă uit pe fereastră. Zâmbesc când văd înțelegere între persoane și suspin atunci când o ființă lovită de soartă este ținta răutăților. Devin energică când văd lumină și nostalgică când întunericul apare. Ce poezii minunate compune timpul și câte amintiri păstrează. Mă uit în oglindă și-mi zic: trăiesc într-o lume atât de neună, colorată cu natură, bogată cu oameni și descrisă prin contraste.

RAPCEA IRINA, clasa a XII-a

Liceul Teoretic "Boris Dânga", Criuleni, Republica Moldova

Autobiografică

acum, aici
în fața ta, a tuturor sunt goală
îți marturisesc că mă tem de vise
oameni și singurătate
sunt o lașă
mint ca și cum nu te-am iubit vreodată
sau că sunt bine
sunt aici, exact în fața ta
am picioare mici
și șolduri voluptoase
parul meu nu e roșcat cum a fost și nici cum e acu
și nici nu ți l-aș putea descrie
uneori îmi place de mine
mă cred frumoasă
și asta-mi place
sunt al naibii de neîncrezută
mi-e rușine de ceea ce gândesc
și fac
am ochi albaștri

mîni mici și grase pe unde
uneori se strecoară cîte o venă.

nu-mi place cuvîntul ideal
nu-mi plac proștii ,
uneori mă cred deșteaptă
am tatto și nu mă întreba ce înseamnă
îmi place berea,cafeaua și tu
cel care mă citește,
povestesc despre toate
o iubesc pe mama,
acum nu mai sunt doar trup
sau o imagine
acum sunt goală
dar pîna unde ?

de cînd ai plecat

de cînd ai plecat
singurătatea e tot ce mai am.

m-ai lăsat între drumuri largi
ticsite cu oameni
grei și triști

în seara de după noi
am rupt apusul și umbra ta,
după care le-am așezat în tabloul
cu zimbri și codri
ți-l mai aduci aminte uneori ?

cearșafurile mai păstrează și azi
mirosul pămîntului tău
de cînd ai plecat
am rămas cu apocalipsa în mine.

altfel de toamnă

frunzele
ploaia
noriiul
îmi mai vorbesc și astăzi despre tine.

tabloul ăsta în care se preling
amintirile despre noi
despre că am fost
cândva, undeva
mă sugrumă.

oare ai fost al meu vreodată ?
poemele mele îngrămădite ca o baltă într-o gaură
se sfârșesc la tine
la iubirile mele efemere
care nu știu nici astăzi dacă au existat
cu adevărat.

toamna asta plânge cu lacrimi de crocodil
plânge cu frunze îmi zic
și frunzele astea îmi cântă în strună despre
amor și dragoste
despre cum eram noi
roșii și galbeni

lumea asta utopică
e goală
ca copacii, ca noi, ca tine!

Giulgiul suferinței

Soarele șchiopătând tragic își târăște corpul răpus de osteneală, pe pavajele cerului ce se cutremură de înfrigurare. Noaptea se apropie pe nesimțite, iar ziua își ia ultimul adio, plecându-se rănită spre zorii însângerați suprimați de ultimul măcel al timpului ce se sfârșea. Liniștea domnea în faptul serii, ciopârțind ultimele fărâme ale luminii ce pieria în adversitate, într-o lume de vise biruite de realitate. Pacea infectă se împrăștia epidemic prin toate cotloanele înserării risipind ca un suflet damnat, condamnat să năpăstuiască ființele febrile, fiorii de ceață putrezită, albiți de vibrațiile neînsuflețite, ce animă mirosul uman îngropat în duhoarea existenței. Noaptea, sfeșnic sfânt, exorcizează toate fricile și durerile letargice ale zilei, lăsând în urmă doar vid și pustietate. Înveșmântat în giulgiul ploii aștept o ultimă șoaptă, cea din urmă rafală ce îmi va purta sufletul peticit, adulator al suferinței deșarte spre bucuria infernală a supremului sfârșit.

Fărâme de ploaie lovesc într-un ritm ancestral pământul, ce se gârbovește sub povara asurzitoare a legămintelor ce se înfiripă între divinitate și glie. Ele dau viață celor mai dezgustătoare idealități ale perfecțiunii umane. În fiecare picătură de ploaie îmi văd chipul distrus, alterat de morbiciunea lumii, de război. Zăbovesc în dinamitatea vieții, mă odihnesc funebru în haosul de gânduri și vorbe aruncate neglijent în aer pentru a prinde contur și pentru a captura sentimentele noastre în îmbrățișări cleioase, obiecte prin propria falsitate.

Astfel, eu damnat să ascult toate suspinele asurzitoare ce îmi sfâșie auzul, să rabd toate privirile pline de milă depozitate în pachete mici ambalate în teamă, stau veșnic trist la umbra

propriului suflet și tăinui în urlete mute, neputința ce m-a făcut prizonier al propriului spirit. Prin aerul umed și rece, ce îmbălsămează trupurile vii, o dâră de inspirație se târăște, îi simt fărâmele dezintegrandu-se în negura avidă și lipsită de îngăduință. Frigul îmi ademenește frica, o încolțește și o mușcă, iar eu stau deoparte neputincios strângând cu vehemență de balustrada din fier ce impregnează în ființa mea inerția tragică a vieții. Simt ceața în nări și pe pleoape, îmi apasă suferința mai adânc în minte, creând o mascaradă perfectă a propriilor simțuri. Pătrunde în corpul meu răstignit la poalele anarhiei dureroase a fericirii, trece delicat, aproape imperceptibil pe sub rănille adânci ce îți susură nemulțumirea, ce clipocesc în hemoragii ursuze urmându-și cursul, traversând cotloane ascunse, aducând înfrigurare în sângele ce încă pompează viață, ceața se abate din drumul său mângâind inima ce încă bate încăpățânat, parcă oferindu-i un omagiu o cuprinde cu neființa ei, grăbindu-i cursul, apoi părăsind inima se îndreaptă cu hotărâre spre plămâni ce încovoiați de fum și de rugină convertesc clipele moarte în clipe vii, unduite de oxigen.

Aici, negura privește lung și insistent procesele aducătoare de însuflețire, admirând cu o stupoare consecventă cum moleculele ignorate și superficiale ale văzduhului ajung firmituri de îngăduință divină, ce animă o bucată de țărână. Mulțumită de ceea ce a văzut se întoarce grăbită, parcă dornică să abandoneze acest trup părăsit de voință.

Mă afund mai profund în propria mizerie, în întunericul din spatele orbitelor, privesc linii, puncte, ce iau forma unor pete negre care înglobează viața mea cea de toate zilele. Simt sângele, lichid, vâcos, zvâcnind în spatele globilor oculari, ce lipsiți de esență se mișcă haotic, dând bestialitate înfățișării mele. Am fost marcat, stigmatizat, izolat. Am luptat pentru independanța mea, a țării mele, a familiei mele și în ultimul rând a viitorului meu, într-un război fără sfârșit, în care fiecare clipă putea fi cea de pe urmă.

O parte din mine a rămas acolo, printre obuzuri, lovituri de tun și dorința de a le auzi din nou. Singurul semn al conștiinței, în acea debandadă, era reprezentat de țipetele, urletele ce se stingeau într-o tăcere sobră, tovarășa de încredere a morții. Am scăpat din acel infern, cu un preț mult mai mare decât eram pregătit să plătesc, dar Viața, doamnă fără maniere nu întrebă și nici nu răspunde, ea doar năvălește și distruge tot ce am agonisit de-a lungul anilor ce au pierit îngândurați în mocirla timpului. Pe mine m-a păcălit, m-a ademenit cu parfumul malefic al faimei, al gloriei nemuritoare, îngenunchindu-mă, sclav al nevoilor primordiale, pe frontul de bătaie. Și-a dat părul pe spate, mi-a făcut cu ochiul ștregărește, iar eu ca un amorez fără de minte, am crezut toate poveștile despre măreția frontului de bătaie. Trebuie să recunosc. Eram sceptic la început, dar numai cu o sărutare pe obraz, ea, Viața nemiloasă, m-a convins să fiu criminalul propriei existențe.

Astfel, am decis, fără a-mi asculta mintea ce se schimonosea făcând semne desperate pentru a mă opri, pentru a avea ocazia să mă scuture bine, înainte de a-mi înfinge singur cuțitul în inimă, să mă înrolez. Am reușit să scap în cele din urmă plătind un preț mult mai mare, pe care nu eram pregătit să-l onorez. Războiul, condiție animalică a omului, ce reduce simțămintele umane la cea de pe urmă dorință de a mai trăi încă un moment în plus față de cei ce tăvăliți în praf vor ajunge hrană pentru corbi. De multe ori, am regretat că soarta mea a fost o alta, că nu am putrezit în conștiința generală sub numele de erou și de victorios al patriei.

Eu, în schimb, am fost părtaș la un atac din partea părții inamice, un asalt ce pe mine și pe batalionul meu, ne-a luat prin surprindere și împotriva căruia nu am putut să ne apărăm. Neglijența noastră a fost ispășită prin nenumărate vărsări de sânge, ce au lăsat în urma lor trupuri dezbrăcate de viață, pregătite

să ia calea nemuririi. Eu așteptam, într-o stare derizorie, finalul ce obstinat nu mai venea. Într-un moment de liniște mormântală, amețit de atâtea zgomote infernale ale pieirii, am ridicat capul din ascunzătoare, iar un glonte, pierdut și el, a străbătut cutia craniană, s-a îmbăiat în lichidul meu rahidian și s-a oprit în lobul meu occipital. Mi-a invadat mintea, iar eu luptând acum împotriva inamicului din interior, am leșinat, pradă ușoară pentru inamicii din exterior.

Când m-am trezit, peste o lună, mi s-a spus, totul era întunecat și inuman, am țipat să aprindă lumina, dar acea lumină, nu va mai putea să se aprindă vreodată. Am rămas în obscuritate, într-o lume de umbre și de forme neclare, ce nu vor mai prinde contur niciodată. Am fost furios, simțeam cum nervii, ca niște circuite scurt-circuitate, scot scântei și ard totul în jurul lor, inclusiv pe ele. Am trântit, spulberând mobila ce oricum era șubrezită de timp, am sfărâmat orice urmă de milostenie, odată cu lucrurile mele, cu acea încăpere, pe care obișnuiam s-o numesc acasă, dar care a devenit o închisoare de torturi și de răni din cele mai diverse. Până și cei câțiva pași de la pat până la masa ce o foloseam pe post de birou erau dureroși și anevoioși, piciorul meu fiind mereu pe traiectoria unui picior de masă, unui scaun sau unui colț de dulap, a-i crede ca după atât de mult timp petrecut într-o cameră te obișnuiești cu așezarea lucrurilor, cu imaginea lor imaginară, dar atunci când, unul dintre cele mai elementare simțuri, cel al văzului îți este luat atât de mișelește, obișnuința devine un lux, iar mersul prin cameră de la un obiect la altul, un adevărat sport. Mi-a luat mult să înțeleg, să uit, să-mi astâmpăr mânia de a fi eu cel ce nu vede. Dar ușor, furia a fost înlocuită de neputință și de resemnare și mult mai târziu de o formă fadă a fericirii. M-am complăcut în starea mea de neputință morbidă, de boală imaginară, dorind să încetez a mai trăi, până într-o zi...

Mirosul de ploaie era perceptibil, chiar dacă soarele, încă în putere, dogorea moleșitor. M-am ascuns ca întotdeauna în spatele perdelei, în casa ce devenise ca o vizuină ferecată pentru ochii curioșilor, neatent în cămară am răsturnat un raft neatins de secole și toate obiectele inutile de pe acesta au fost doborâte la pământ. Orbecăind prin bezna ce era numai a mea pentru a le rearanja într-o anumită ordine, facilitând munca Anei, infirmiera mea, singura ființă ce îmi cunoștea și îmi înțelegea durerea, am descoperit niște culori în ulei și o pânză. Nu îmi aminteam de existența lor, probabil erau ale Anei. Draga de ea, nu am nici acum nicio idee clară despre înfățișarea ei. Știu că este scundă, firavă, dar destul de puternică pentru a mă scoate din starea mea de letargie, mereu voioasă și veșnic răbdătoare. Presupun că este blondă și că are în jur de cincizeci de ani, familia ei a fost ucisă în război, mi-a spus ea odată covârșită de durere. Doua suflete îngemănate.

Am luat pânza și acuarelele, neștiind ce fac m-am așezat la birou, imagini cu trupuri unele peste altele, cu răni letale din care încă mai supura sânge, îmbibat în praf și mocirlă, oameni ce zguduți de neputință simt moartea răpindu-le ultimele clipe, ultima suflare, m-au zguduit din temelii, am început să tremur convulsiv, asfixiindu-mă cu propria tihnă. Cobor cortina asupra minții mele și încep să desenez lumea din spatele orbitelor, lumea din gândurile mele. Așa mă găsește și astăzi Ana, cufundat în propria suferință, ce trasează ea însăși linii și forme, ștergând din amintirile mele durerea acidă ce anima nu demult acele jocuri de culise, pierdute acum în zarea unui război umbrit de istoria realității.

-Domnule Filip, rostește sfâșiată Ana, lipsită de încredere, dar cu o vagă speranță. Eu îi zâmbesc pentru prima dată de peste trei ani. Mi-am regăsit sensul vieții și dorința de a continua să

trăiesc printre oameni și nu printre umbre. Simt un contrast puternic între cel ce am fost și cel ce sunt, acum viețuiesc prin operele mele, ele văd în locul meu anii trecând și existența dispărând. Respir aerul infectat al orașului și cu ochii minții o văd pe doamna Viață la brațul unui tânăr galeș, ea îmi face cu mâna, iar eu zâmbesc complice. Săracul muritor...

STAN ROBERTA CORINA, clasa a XII-a
Colegiul Tehnic "Dimitrie Ghica", Comănești

Stele sparte în asfalt

Sunt stele sparte în asfalt,
Iar cioburile râd sub soare,
E un destin acum minat
De o tristețe trecătoare...
Totul în jur, de întuneric e pătat,
Căci tinerețea-i ca o floare...
Sunt stele sparte în asfalt,
Iar cioburile râd sub soare.
În univers totul e unic,
Și-n orice clipă totu-i diferit,
Și așa se-ntâmplă...din nimic
Devine orice fir de praf...zenit,
Sunt stele sparte în asfalt...

Muzica

Senin din furtună
În gându-mi răsare,
Speranță nocturnă
În negura mare,
Muzica mi-alină
Orice întristare.

Licăriri suave,
Adieri de nectar,
Note muzicale
În sufletu-mi pierdut,
Din vraja uitării

Cu drag, astăzi tresar.

Viața-mi este-o melodie,
Portativ purtat de vânt
O feerică-ațipire,
Toate strânse într-un cânt!

Contraste

În viață, prin moarte,
Iată! Am renăscut
Ivită din șoapte
Și sincere lacrimi
Cenușă m-am făcut.
Pe fața-mi doar patimi
Acum se-nfiripă
Târzie e clipa
Și nimic nu-i regret
Mă-nalță aripa
Spre-a cerului casă
Mă urcă încet.
Sunt grea în urcare
Atârnă-ntristarea
Și dorul m-apasă ... E greu!
Prefăcută-n pierzare, iată!

STUPU ANDREI GABRIEL, clasa a X-a
Colegiul Național “Vasile Alecsandri”, Bacău

Aroma iubirii

Este un miros toamnă de vară târzie...
Iubirea mă-ncearcă precum o stafie,
Mefistofelic e felul în care se zbate
Trăirea pierdută-n numeroase șoapte
Și gândul și viața coabitează sentința,
Îmi detronează vexat toată ființa
Lumea se zguduie , plânge chiar moartea
Căci mă sugrumă acum doar realitatea.
Mi-e totul în negru și doliu și chin
Speranța se stinge puțin câte puțin...
Și nu știu, nu știu ce are aromă-acum ,
Nici floarea, nici viața, niciun parfum.
Rămâne beția și teama cuprinsă
În giulgiul de aur al boltei ,desprinsă
De cerul ce strecoară o caldă boare,
Căci de acum Divinul dispare.
Se strânge emoția cu puritate,
Cast e doar albul târziu din noapte,
Mintea îngheață în stranii luciri
Și sentimentele-s doar năluciri.
Căci nu știu ce este , ce este curat,
Mai mult decât cerul de ploaie pictat
Mai mult decât noaptea, boemă de stele
Stranii, deșarte și efemere...
Dar parc-o lumină străbate cărarea,
Poteca răzbita de ani cu frustrarea(?)
E dragostea, iat-o aici și acum

Se-închină la soarele imens, nocturn
Își pleacă genunchii spre nemurire
Neștiind, nefiind decât o sclipire
Un licar a ceea ce este " a fi"
Decât un năduf prin multe prostii...
E-o-nchipuire desarta, difuzată
De inima de-a-ntregul colorată,
Pătată de-un suferitor albastru
Cu zâmbetul prea plin și prea măiastru
Dar lasă, nu-ți pierde din identitate
În usa sufletului stăpân pe eternitate
Pleacă-ți fruntea , rămâi nemișcat,
Așteaptă să-nvii din hoitul ciudat
Strecoară-ți duhul prin ochiul deschis
Vezi lumea în vis și visul in vis...

ȘUBREDU ANA-MARIA, clasa a X-a
Colegiul Național „Al. D. Ghica”, Alexandria

Marionete

Era o noapte liniștită de vară. Se auzea doar zgomotul pe care îl provocau frunzele acompaniate de vântul care aduce cu el nori de ploaie. Dar toată liniștea asta începea să urle. Ei bine... nu a început să urle dintr-odată, ci a evoluat încetul cu încetul, pornind de la un sunet al unei picături de ploaie, apoi, două, trei până când o perdea de lacrimi i-a acoperit fereastra. Luna stătea înfricoșată, ascunsă după un paravan pufos și numai eu stăteam și priveam haosul de afară. Haos?! Nu îl pot numi așa în comparație cu ce fac eu sau cu ce am văzut eu.

Ei bine... nu pot spune că sunt un om oarecare, dar să nu credeți că sunt o ciudată. Adică... doar nu sunt singura care stă la fereastră în miez de noapte privind urgia și așteptând liniștea. O liniște totală, asurzitoare. Ei bine, nu acesta este lucrul pe care eu îl consider ciudat, ci aș vrea să încep o poveste.

Era o noapte liniștită. Frunzele cădeau sărutând pământul, vântul îmi șoptea povești, iar oamenii erau de mult plecați. Eram doar eu, o stradă înlăcrimată și gândurile mele. Am stat o clipă, un ceas, un minut, poate o secundă, să-mi ascult gândurile. În noaptea aceea le-am auzit mai tare ca niciodată. Am auzit cum țipau. De ce? Nu știu... Dar totul are un sens, nu? Era un țipăt de disperare, de tristețe, dureros de dulce. Un țipăt... urmat de voci... Deodată totul a dispărut, gândurile de odinioară au zburat pe aripile vântului și am privit felinarul care licărea dând o atmosferă înfricoșătoare. Pentru puțin timp am simțit pe cineva în spatele meu, o respirație rece (poate era a mea) pentru că m-am întors brusc și totul dispăruse.

Îmi ridic pleoapele cu greutate. Fără să privesc, încep să pipăi covorul pentru a găsi ochelarii. E luni și e o zi atât de frumoasă, numai că toată lumina aceasta mi-a eclipsat sufletul, ciudat fenomen. Soarele își arată, în spatele unor nori de fum, brațele aurite, cuprinzând în ele toată povestea mea și a frunzelor care cad spre bucuria cine știe cărui pictor.

Este ora 7. Ar trebui să mă grăbesc căci autobuzul nu va aștepta după mine. Îmi ridic alene ghiozdanul și plec spre stația de autobuz. Citind o revistă, după un ceas sosește tramvaiul, dinăuntru auzindu-se un glas primitiv: „Haide, intră, de mult te așteptam!” Îmi strâng eșarfa în jurul gâtului și urc în autobuzul cu oameni îngândurați.

-Bună ziua; îmi permit eu a glăsui temătoare. Dar nimeni nu apucă să răspundă, căci șoferul accelerează și parcă pătrunsesem într-un univers paralel. Încercând să mă adun de pe jos, îmi dau

seama că acesta nu este autobuzul școlii. Privesc spre fereastră și mi zăresc școala îndepărtându-se, parcă făcându-mi cu mâna.

-Unde mergem? Am întrebat parcă înțepată de lumina care pătrundea fără milă în mine.

-Cum, tu nu știi? Credeam că ești una de-a noastră... Noi mergem spre nesfârșit; se auzi glasul șoferului.

-Dar... nesfârșitul nu există, am întrerupt toată liniștea care parcă mă asurzea.

-Normal că există. Noi călătorim cu acest autobuz de zece ani, dar eu simt că acesta este aproape.

Oamenii, dând din cap, aprobă toate spusele parcă rupte dintr-o carte ale domnului care mă analiza zâmbind. În sufletul meu se destramă acum tot ce ține de amintiri, de prietenia care mi-a dăruit sprijinul de atâtea ori, totul... „De ce m-ai ales pe mine să trăiesc acest vis cumplit?”. Începe o ploaie mohorâtă de toamnă, adaptându-se stării mele sufletești, o ploaie fără vânt, fără speranță. Cristalele zdrobesc pietrele adormite ale străzii. Dar o accelerare bruscă mă face să cad din nou și ridicându-mă cu o întrebare, privesc uimită către lumea care ne-a deschis tuturor porțile.

-Unde suntem? M-am bâlbâit eu uimită.

-Cred că am ajuns la nesfârșit, îmi spuse o persoană de lângă mine.

Dar neapucând să coborâm din autobuzul încins, pielea parcă mi se topea și priveam tărâmul căruia îi era în flăcări și perla nopții. În față îmi apare un uriaș îmbrăcat într-un halat alb care mă mânuia cu ajutorul unor sfori. Îmi priveam tovarășii de călătorie cum se pierdeau în flăcările din șemineu iar cu un rânjel malefic și spunându-mi „adio”, savantul mă aștepta și pe mine în flăcările dezlănțuite. Îmi simțeam pielea din lemn cum arde iar în jaratec mi-a rămas doar inima care era gata să iubească.

Cu adevărat, acum totul a luat sfârșit... Doar lacrimile noastre au stins focul nesfârșitului...

TIMOȘENCO CĂTĂLINA CRISTIANA, clasa a XI-a
Colegiul Național “Vasile Alecsandri”, Bacău

Pandora

Surescitare!

De ce? De ce eu?

Doamne, Pandoră perfectă ce-mi ești!

Zeitate care-mi ocupi mintea!

Pătimașo! Ce-mi faci?

De ce mă pui în antiteză cu mine?

De ce vrei să scoți în evidență contrastul dintre mine și tine?

De ce vrei să mă faci să mă urăsc?

Că nu-s perfectă,

Frumoasă,

Manipulatoare,

Malefică,

Iubitoare,

Abilă de un dispreț vulgar!

Tu, Pandoră!

A ta emfază mă ucide.

LIMBA ENGLEZĂ

**ANTOHI ANDRA GABRIELA, clasa a XI-a
Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău**

Bonnie and Clyde

Nothing ever ends poetically. It ends and we turn into poetry. All that blood was never once beautiful. It was just red.

There was no indication that something had happened, nothing that could tell Bonnie that the boy she loved just as much as she loved life itself was never coming back. But she didn't need something as insignificant as that, because, as she held on to his most beloved crucifix, she knew... she just knew. She knew a lot, she bitterly thought to herself, like how she *knew* this would happen to him someday.

„Damn him”, she whispered to no one in particular as she stood up from the steps of the RV they shared. She slowly entered the petite room that reeked of cigarettes and beer and had 100\$ bills scattered all across the floor. She tiredly looked around the walls filled with Polaroid pictures of them and one stood out in particular. It was such a precious memory to them both, but, somehow, in that moment, she couldn't bring herself to rejoice at the sight. Not only that, but the harmless piece of paper triggered something inside of her, a dull ache, an emptiness that she *knew* would never be filled again. (...)

„After this last job, I'll buy you a big country house in Virginia, okay? And we can have as many kids as you'd like”

„And I can bake?”

„Yes”, he laughed, „you can bake 23 hours a day, if that's your desire”.

„What about the other hour?”

His only response was a mischievous smirk.

„I’m so sorry, I am such a clumsy person sometimes”.

Travis eyed the little foreign creature that was spread in front of his feet far longer than was socially acceptable. He could feel his numb body slowly coming back to life, just like nature after a long, wintery night.

„It’s okay” were his only words. Little did he know the same feelings were overtaking little by little Bonnie’s soul as she listened to his deep voice and unspoken thoughts.

„What is your name?”

„Bonnie”.

He could only laugh at her response. *How appropriate.*

Bonnie and Clyde.

**BĂDIOI DIANA –PATRICIA, clasa a X-a
Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău**

Happiness vs. Sadness

Happiness and sadness are polar opposites of one another. Both are emotions that are highly unique. Happiness is felt during a moment of triumph or joy. On the other hand, sadness is felt during a moment of failure or pain. These emotions are experienced every day because we will have successful moments and failures, whether they are big or small, every day. Failure and success will respectively bring out sadness and happiness. Happiness cannot be truly understood without sadness, and success cannot be understood without failure.

Success obviously brings happiness because of the fact of the pride in accomplishing something. Failure on the other hand will bring on disappointment and sadness. Without ever truly experiencing failure how can one truly experience the outright joy from success? Sadness is also something that helps people to realize what they have. Being happy all the time limits a person's ability to see what they have and appreciate the true value of it. Sadness brings out the outlook on life that shows you what you have. While happiness may shadow the true value of these things because of the positive outlook on life happiness brings. Success will only mask previous failures. (...)

Neither happiness nor sadness can truly be explained because of the fact that happiness and sadness are unique to each person. Not everyone can truly relate their happiness to someone else's' happiness because what makes two people happy may be different. Same with success. Some people for instance may see success for example by completing a round of golf by scoring an even for the course. While another person may see success by scoring under even on the same course. The person who scored under even on the course may actually see scoring equal as a failure. He or she may feel that their skill level should allow them to score under and not even, and if they do score an even they may see it as a failure. Failure and success are constant changing variables because each person has their own expectations based on their own prior experiences. Happiness and sadness act the same way. Certain results from a test or a game may make one person happy and the other sad. Without these emotional results it would be hard to understand how people view their successes or failures. (...)

Sadness and happiness are necessary emotions in life, but without sadness we would lose vital social interaction skills.

Failure is similar in the way that it allows us to understand what people are going through.

**CHELARU VLAD-FLORIN, clasa a IX-a
Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău**

Earth

In a corner of our Galaxy,
It's a little blue dwarf.
House for ants
That think they are almighty.

Large, rough waterfalls
As well as quiet oceans
As well as dry deserts,
All have their place here.

On a mountaintop
Between ice floes.

On a warm beach
Small birds
Sing their repertoire
The fine sand.

Nile flows down the valley,
Slowly and quietly echoing,
Grass grows on its edges
On the dry sand of the desert.

The whirling Danube

Passes through the rocks,
No grass is on the edges of
The green plain.

Earth is great,
It is the home of contrasts.

Heat

How warm is the one who loves!
How cool is one who hates!
Two best friends quarreled
From a girl.

He who loves feels her love.
And she warms his soul.
Such a feeling ennoble
The soul of man.

He who hates feels hated.
He feels dirty and alone.
Such a feeling separates
Man of man, friend of friend.

But one day the girl changes their tastes.
He who hated now loves,
He that loved now hates.

How inconstant the man is,
How ephemeral feelings are.

Likeness Differences

There are some questions about how resemblances connect, and differences divide that keep me awake at night. Why contrast represents something destructive for us „humans”? Have you ever asked yourself how friendships see the daylight? Is that true that birds of a feather flock together or it is just a myth? Finally, what connects people? The contrast or the similarity? (...)

Often, we look up at the sky at sunset or sunrise. We look at the stars, the clouds, the sea, the rain drops, the blossom trees. Ask everyone what they see when they are beholding these treasures and they will answer differently because we are different. We construct a universal contrast of details. We are carved from details. My details are different from yours, the details of the woman with blatant heels that is walking on the street right now differ from the details of that sad man looking out of the window from the building on the other street.

We do not realize that about seven billion people are breathing at this very moment. Some are afraid of life, some are making jokes about it. Some are kind, some are bad. Some are dancing and some are singing. Some leave and some come back. Some are tall and some are short. But these, these are just appearances. All of this doesn't matter because at that moment seven billion thoughts walk in chaos through seven billion bodies. What is funny is that it does not even matter that out there are seven billion people when all you need is one truly confident. What a fragile thing trust is! But this is another story. (...)

I challenge you! Take a good look at how light and shadows match, at how one broken line is born from two right lines, at the eyes of a man when the pain is over; the death of pain brings life to his eyes. Then, you will see something, you will realise something and I really hope to come to the same conclusion as me. At the end of this trip, the beauty of life will always resurrect from its own ashes, just like a Phoenix bird only on the strength of contrast thinking's charm, which succeed in bracing friendships, chaining vows and creating the games of existences. We are the existence and we are contrasts. We are games of contrasts.

COMORAȘU OLIVIA, clasa a XI-a
Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

The ‘Black and White’ of Today

Another day. What makes this morning different from the one in the day before is the rain. It’s raining and it’s Tuesday. Even though I would like to spend my day inside and ignore the ‘rainy-springish’ dark atmosphere and the streaking drops on my window, I have got to go school. Maybe it wasn’t enough just the ‘little’ rain, but I have to take the bus. Another torture.

Taking the bus isn’t that bad as I made it sound right now, but at this time of the day, it is not what ‘civilized’ means in the dictionary. Most people forget how to humanly act or move or talk in public and so ‘the bus’ isn’t the right place to start your morning. (...)

Because I don’t want to seem unsociable or scared of people, I choose to stay on one of the four ‘face to face’ seats. The two in front of me are already taken. As I take my seat, the bus is picking up speed. After I find my ticket, I’m finally settled and ready for the ride. Only six stations to go.

Looking out the window would do nothing but depress me, reminding me that the rain has no intentions to stop or to even slow down, so I’ve got nothing else to do than ‘looking IN’ the window. (...)

I would have liked to take time and appreciate the life lesson I had in front of me for a few minutes, but the lady who

was sitting near, takes now his place. She comforts herself in the warm seat and looks through the window. (...)

“8:45. In the bus on your way to school.” Good! As my other two road-companions did, I slowly rise from my seat and head to the door bus. “Weird place this world!” I say to myself. “It’s unbelievable how in two minutes all your ideas about human beings can change. Now you think that people, once with the age, get humbler and wiser and they are a source of inspiration, admiration and respect...and in the next moment, all your theory is blown away by the opposite team: the older they get, the stranger they become.”

“The human being will never be understood!” and I climb down the stairs of the bus and head to my destination. “Fascinating ride!” I conclude.

DIACONU ELENA-IULIANA, clasa a X-a
Colegiul Național “Costache Negri”, Tg-Ocna, Bacău

Night changes

I watched her from afar, baffled by her behavior. Her back was facing me, long wavy hair falling down her shoulders and back, green gleaming dress bringing out even more the blue in her eyes. She was smiling, joyfully chatting with the guests, a glass of wine in her hand. She continued like this for a couple of minutes, catching up with all her friends and I couldn’t help but stare at the scene that was taking place in front of me. She looked so cheerful and carefree, so friendly and outgoing. She turned around briefly and I searched her eyes for any sign, but I saw nothing.

Just a couple of hours before, things were different. We were in our apartment and I had just barely avoided a book that was coming in my direction. What I saw was nothing new for me, but that didn't mean I wasn't terrified every time it happened. She was facing me, disheveled hair and bloodshot eyes, tear stained cheeks and dry mouth. She was all over the place, destroying everything around her, especially me. She was pacing back and forth, throwing everything she could put her hands on, painful screams straining from the back of her throat. All I could do was watch and wait for it to end. And I could almost see the battle that was taking place inside her, I could almost feel her ache, but there was nothing I could have done at this point. I felt guilty because I knew that I was the one causing her all this pain. This was all happening because of me. I was driving her crazy.

After half an hour, after she lost her voice and her hands and feet went numb, she fell to her knees. I was quick to catch her in my arms and she nuzzled her face into my neck, too tired to reject me. It was over. (...)

As we were saying our goodbyes and got in our car, she decided to drive. She talked about that night and how much she loved catching up with her old friends and I found myself mesmerized by the way her red full lips were moving and by the way the edges of her eyes crinkled up when she smiled at the thought of her drunken best friend. (...)

Then, she drove the car on the opposite side of the road and accelerated. I started panicking and looked at her in confusion but she was calm and determined. She turned off the car headlights and stepped the pedal to the floor. Pure terror was rushing through my veins when I saw another car approaching.

Sweat was starting to form on my forehead and my mouth went dry. I wanted to stop her, but my body was paralyzed. I screamed so loud, but it was all in vain. She had won.

GRIGORE ANA-MARIA, clasa a IX-a
Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Between Life and Death

Hello! You may ask who I am. Well, my name is Golden Gate Bridge. I was born on 27th of May 1937. I am a symbol of San Francisco, the proud owner of the record of the 1st huge suspended construction in the world.

I am not an old bridge, but I have seen many things and people coming here on holiday to enjoy the view and busy people driving on me fast to get to work and sad people who come on me with dark thoughts. The ones who impressed me most were the sad people. I do not know why the sad people chose me to write the last chapter of their life. I remember all of them, but one stands out: the young and handsome John. He was so upset when I met him. It happened on a beautiful Sunday morning. Sun was shining, birds were singing, but he was sad. He said to me: “You are made of steel! You are happy because you can not feel anything. I am young but I am tired of the stress, of the lack of love and of the bullying”, said John.

“You are right! I am made of steel, but I do feel that life is beautiful, young people always find a solution for their problems because they are creative and smart and you should never lose hope.”

Silence. He told me all the bad thoughts he had in his mind. (...)

“I have to say a sincerely “thank you”. You are such a beautiful bridge, I will promise you that I will visit you more often and I want to tell anybody that you have a great view and you can change people.”

“I will be grateful if you want to do that. But no one has to know about our secret, John. You have only to promise that you will try to find the silver lining of everything, you are such a handsome and young boy. Do not give up!”

And I saw a transformed John who went home to be a better man. I felt excited, even if I do not have a real heart and I am made of steel. I am proud of John because he understood that everything has a solution and we should find it.

**HANGANU BIANCA – IOANA, clasa a XI-a
Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău**

A Long-forgotten Character

Decisions. We give them great importance because we know that without them we would live a total chaos. Life is a sum of decisions. At every moment we have to make one so that we can evolve to a new stage of our lives. Otherwise, we would stumble and float in a continuous drift of indecisions.

It's not as easy as it seems to make them. In fact, sometimes it's so hard that you would rather completely forget about such a difficult task. But no matter how hard you try to avoid it, to escape, to forget, to pretend that life's not that tough, you know that sooner or later you will still have to face it. (...)

“So? Have you made up your mind?”

“No.”

“Hero or villain. It's not that hard. Your whole life you've been one of these two. Now you have to choose if you change it or remain so.”

Modthryth stopped patrolling. She had a sad look on her face.

“I give you another five minutes to think”, announced the interlocutor and disappeared in an instant.

This is how it was going to happen. The person would return and ask if she had made a decision and she would say “no”. The same thing to all eternity. (...)

Reality it is quite different from the dream. In a dream you receive five minutes and five minutes more. You can postpone for as long as you want. But reality doesn't give you this luxury.

During the dream she didn't understand, but being awake, everything has bound. It's time she knew what character to play in the future - the same as before or a new one?

At first everyone thought there was no change in Modthryth's behaviour but time had proven that she, indeed, made up her mind – she chose a new character.

For others the difference was incredible. Modthryth, who once had a habit of punishing any man who dared to look into her eyes, now was a devoted queen; Modthryth, a genuine avenger once, was now a beneficent person. She was no longer the cruel princess, but an exemplary queen.

The decision was made and that due to the fact that she had understood the contrast between the hero and the villain, between a dream and the reality.

And this is the story of a long-forgotten character from the well-remembered *Beowulf*.

**HARTMAN THEA, clasa a XI-a
Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău**

Between Opposing Realities

Black or white. Society brings us up bearing this conception in mind. It is either good or evil, guilty or innocent, brilliant or valueless. However, there is a time when shades start to mix, and you don't know what is happening anymore, why the situation is out of ordinary, why everything is seemingly misshapen. Society, by making us abide by its rules makes us see through its narrow eyes. And what do we end up seeing, being? Nothing but uniformity, “another brick in the wall”.

I woke up in a terrifying noise, covered in sweat and gasping for breath. Another nightmare, apparently. Lately, the situation was not as bright as before. I could hardly explain it, but even if everything was looking unscathed outward, it actually wasn't. I dreamt pieces of an Apocalyptic film: starvation, hopeless cries and fear. A fear which overwhelmed all senses and cut deeper than any blade. It was queer, and something felt uncanny when I was awake as well.

The actual problem with those dreams of mine was that my life was pretty joyful. I was a loner, truly, but I read, watched films, wrote. Ghosts lived in my mind, but I loved them with all my heart. I was admiring book characters, falling in love with book characters and longing for a life where I could cast spells, be brave and fight for what I loved most. I was happy

building a world of my choice, where justice was the key towards any door, and adventure, the way to obtain it. I didn't feel the need of anything but me and my books. (...) One day, my tired mind had a glimpse of a revelation. I found a similarity

between my world and the one they called Reality. The sky. It had the exact same colour: the deep blue of oceans, the starry black of melancholy, the orange of life, the purple of hope. It had always been my favourite. In it, I could find the harmony my being was so thoroughly searching for. The sky was the link between the worlds, the link between me and my sanity, the one element I truly thought of as real or associated with the notion of reality I only knew from books but never felt on my own skin. It was that exact moment when I started living. I realised that two opposing realities might form one. My own reality. (...) How did it feel? More than glorious. I found out I could build that "future" Society kept telling me about on a familiar foundation: by being moral, kind and brave. The exact way I had been before, but here and not there. Here and there? No, I had my own new world now. And it is real, without questions, and constantly filled with discoveries for me to make.

**NAEIMI MOKHAIER DIANA, clasa a IX-a
Colegiul Național “Ion Creangă”, București**

The rai

It's slowly raining.
Trees are in torment,
Dreams cry absorbed
By the shining sky.

The drops are falling;
Tell me, who's calling
For my old fly?

I wish my cold blood
Would gently flood
Into my brain.

I won't complain.
Maybe the tears
Won't help the fears
To go away.

The tree

The tree is flying
Through despair's meadow,
Agonizing to show
Oblivion's waves.
Raising his branches,
Yelling his sorrow,
Cut is his breathing.
Not howling anymore,

Into blood and gore,
He listens, quiet
His gloomy leafs
To fully believe
And die in this night.

Me and poetry

Going down to see the plagues,
I was there watching your legs,
Breaking down by unknown spirits,
Flying in the house of lyrics.
But if you descend my sun,
I'll be just the only one,
Because all in all in all,
Reaching on the other side,
I make poetry of life.
Which in spring has kept.

OLARIU ȘTEFANA, clasa a XI-a
Colegiul Național "Costache Negri", Tg-Ocna, Bacău

A tale of two sisters

You may not know me, because I don't know you either, since I am merely a piece of paper. But I have to tell you something, a story that I have witnessed. Because I used to travel. Time travel. I have seen things that only gods can keep count of and only they can punish the injustice that I have observed. Countless massacres and persecutions, torments, agony and ordeal, in the same way that I was blessed to see the beatitude and

the euphoria written all over their faces. And I must tell you that human being emotions are priceless.

The tale I am going to enchant you with is a tale of two sisters, twin sisters.

While traveling above hours and minutes, beyond years and centuries, it happened to get my attention caught by an interesting view. Somewhere in Asia, in the middle of a kingdom of no historical interest whatsoever, six hundred years after Christ. After my long flight, fatigued and thirsty for knowledge, as I was, I landed on the perfectly clean and exaggeratedly expensive wooden floor of the Throne's Room. And my eyes caught a glimpse of a scene that belonged somewhere in Syria, several years later, only our Scheherazade wasn't there to fight for her life with words against a king that wanted to murder her in the morning, but to entertain bitter queens. (...)

Eyes met again. Black against black. The same black. Only the spark in it was different and the difference was unbelievable.

“Their names were almost the same, but it proved nothing. Nogay couldn't be Sigay and the other way around“ The Queen Mother's hoarse scream cut her off, but she smiled gently. She pitied her. She pitied them all. But she traveled all the way back to the castle, only to let them know she was alive and she was aware of everything they had done. She wanted them tortured by the truth, but she didn't wish for revenge. It was enough for her because she was certain her sister had been clueless of what happened thirty-two years earlier. Until that day.

“Because Nogay is leaving now and she will never come back.” With a content smiled plastered to her lips, Nogay turned her back to them and walked away slowly. No one stopped her.

OLTEANU TEODORA GABRIELA , clasa a XI-a
Colegiul Național “Costache Negri”, Tg-Ocna, Bacău

Tainted by goodness

It is true that evil has no birth date, that there is no record in this world's history to convey the genuine origin of corruption. And it is equally true that selfishness and hate have spread like filthy parasites all over the world leaving but destruction and decay in the form of sorrow and misfortune. Some would imagine love and compassion could cure this sick planet, already too suffocated by the disease on two legs which we call a “superior race”, above all other mammals in intellect as well as unmatched in immorality. But as with all else, one cannot always hope to replace the love of another with his own love for the rest of the world. And just because what is given can be taken away one must not base his happiness only upon his own deeds, for the desire of spreading joy and sympathy paired with no other concern whatsoever may distract one from the result one had originally desired to achieve. Thus, if the process alone matters, but not the result itself, does this not make one as selfish as any other wretch? (...)

And it was for this reason that at one point their relationship started taking a turn for the worse. Their once open and long conversations turned to short idle talks which were barely different from what two strangers would discuss about on the street. Neither of them liked the apparent alienation that was starting to form between them, and so the man found it in his heart to try and forget what once happened and attempt to bring back the joy and delight which used to brighten their lives.

Years later, he was almost fifty and abandoned by all friends and acquaintances. To further avoid the contact with society, he created his own laboratory at home and rarely went outside the house. His appearance was as unrecognizable as his personality. (...)The world had long forgotten his name. It was almost as if he did not officially exist. So it happened that one day the woman who owned the local store asked her customers about the man when she noticed he had stopped coming for his usual grocery shopping. When no one was able to give a proper answer, perhaps for the lack of interest he presented, she obtained his address and, worried as she was, decided to check on the strange man.

In a few hours, police officers and detectives were inspecting his entire house. Upon closer examination, a withered corpse found in the laboratory was proven to belong to the owner of the house and to determine the exact cause of his death, the police removed several items from the smelly, deteriorated house for further analysis. (...)

LIMBA FRANCEZĂ

BIZGAN ALINA, clasa a IX-a
Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Toi...tu

Qu'est-ce que l'amitié?
Elle est une chanson coloriée!
Je l'ai copiée sur une note de musique...
Je te l'a donnée! Elle est toxique!

Pourquoi? Vous ne l'avez pas reçue?
Laissez-moi vivre dans le désert!
Toi...Je veux oublier tes bisoux,
Je veux oublier cet amour inert.

Mais...j'aimerais que vous soyez ici...
Rester avec moi maintenant,
Je vous dirais “ merci” ,mon ami...
Même si cela semblerait bizarre.

COMORAȘU GEORGIANA MADALINA, clasa a XII-a
Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Mosaïque de contrastes

Qu'est-ce que c'est que l'homme? Qu'est-ce que nous sommes, au fond ? Si nous ne sommes pas un enchevêtrement de sentiments contraires – amour et haine, enchantement et dégoût – et autant d'états d'esprit antagonistes, antinomiques – joie et tristesse, envie de profiter de la vie au maximum et lassitude existentielle – mais qui forment, en fin de compte, un TOUT, un seul être, une créature particulière et individuelle, une unité

vivante qui englobe tous les contrastes, alors nous ne sommes absolument rien.

Ces caractéristiques contradictoires foisonnent ; elles sont bien une particularité que nous avons, nous, les « roseaux pensants » (Blaise Pascal). Notre structure native antithétique est aussi évidente que notre complexité (n'empêche que cette complexité borne la capacité d'auto-connaissance que nous avons toujours cherchée et que nous ne laisserons jamais de poursuivre).

Nous sommes un « *axis mundi* », la liaison entre la Terre et le Ciel, entre la Nature et le Transcendant. Et pourtant, nous sommes aussi un « *centrum mundi* », car, lorsque nous vivons nos vies, toute autre action lévite autour de nous, attirée par une force spécifique, mais insaisissable. Nous sommes uniques dans notre propre manière et je trouve cette unicité contrastante par rapport à tout ce qui nous entoure – personne n'est pareil à une autre ; cependant, nous sommes si semblables !...

Si on retourne à nos origines, on trouvera un contraste essentiel dans nos vies : nous avons un père et une mère ; nous sommes, donc, nés d'une femme et d'un homme. La femme est la terre nourricière, lorsque l'homme est le soleil ; la femme mérite la confiance des autres, l'homme est très sûr de lui-même ; tandis que la femme est émotive et elle donne, ainsi, des signes de faiblesse, l'homme est, par contre, puissant, physiquement et moralement ; la femme symbolise le sentimentalisme, l'homme – la lucidité ; en prenant source de deux entités si différentes, nous renfermons en nous le Bien et le Mal, le Sublime et l'Abject, l'altruisme et l'individualisme, la part et l'entier.

Encore plus contrastante est notre condition en tant qu'hommes : nous-mêmes sommes des mondes infimes qui hébergeons chacun un petit infini de pensées, d'émotions qui ne laissent jamais d'influencer notre manière de vivre. Nous sommes, donc, des *micro-univers* qui renfermons, dans nos

propres corps, une infinité, lorsque l'Absolu, le Cosmos et la Terre sont le *macro-univers* qui réunit tout un infini de matière, d'espace et de temps, une infinité de différences et de similitudes entre les objets et les êtres qui y vivent. Notre incapacité de définir la vie et le monde dans leur complexité et dans leur intégralité nous rend négligeables par rapport à l'immensité incommensurable de l'Univers.

En contrepartie, la nature se venge et, souvent, sa vengeance est inexorable : elle fauche un grand nombre de vies, elle fait tomber en poussière, en un seul instant, tout ce que nous avons cueilli tout le long de notre vie pour que, à la fin, nous nous retournions à notre condition primordiale, là où notre priorité n'était pas l'expansion, mais la survivance.

Si l'on parle des gens qui nous entourent, on trouve *a fortiori* des contrastes : nous avons des amis, des personnes qui nous aiment et qui veulent le meilleur pour nous, mais aussi des ennemis, des gens qui ne nous plaisent pas, aux yeux desquels nous sommes des dangers, car on n'a rien sans mal ; nous vivons autour de personnes qui sont fortes et qui sont capables de surmonter tout problème de vie, mais aussi autour de personnes qui sont chétifs, qui ont besoin d'une main qui les aide en n'importe quel moment de leur passage dans ce monde ; des gens très jeunes nous accompagnent dans la vie, des enfants ou des adultes qui ont l'esprit aussi jeune que leur sagesse, mais nous ne pouvons pas ignorer les personnes matures, les plus âgés qui ont l'expérience de la vie entière ; nous vivons entre le beau et le moche, entre le bon et le mauvais, entre le pauvre et le riche, entre l'intelligent et le niais, entre toutes les antithèses possibles et impossibles, car le monde est si divers que nous ne nous rendons pas compte de la diversité réelle qui y existe.

Que l'on s'en réjouisse ou non, nous avons aussi, sans l'apercevoir, une manière duelle de penser, qui inclut des sentiments contradictoires : nous voulons être heureux, mais nous

rejetons l'idée de sentir l'effet du sort funeste ; nous désirons la joie, mais la tristesse ne nous plaît pas ; nous souhaitons de ne vivre qu'en plaisir, mais nous détestons la douleur et les chagrins de la vie ; nous voulons être libres, complètement libres lorsque nous ne voudrions jamais servir l'autrui ; nous rêvons d'avoir de la chance, mais nous ne voulons pas considérer la malchance ; nous désirons l'extrême qui nous convient, mais nous n'acceptons pas les contraires. Nous oscillons tout le temps entre certitude et incertitude : nous savons des choses précises, nous avons des données déjà démontrées scientifiquement et cela représente le côté certain de notre vie ; de l'autre part, notre âme est comblée par une perplexité perpétuelle, par une inquiétude émotionnelle qui gère tous nos sentiments et qui ne nous laisse pas trouver l'équilibre auquel nous aspirons tous depuis toujours.

**MACSIM IOANA LAVINIA, clasa a XI-a
Colegiul Tehnic, „Gh. Cartianu”, Piatra-Neamt**

Pages du journal de séparation ...

le 16 décembre 20...

J'écris ... cela m'arrive encore. Je ne pense pas à quoi écrire, j'écris tout simplement. Il me manque quelque chose. J'ai aussi peur de quelque chose. J'ai réfléchi à toutes les décisions prises jusque là: des décisions prises il y a longtemps jusqu'à celles d'hier, de chaque jour. J'aime la solitude... même si mes doigts tremblent sur mon stylo, elle m'envahit avec ses ailes froides et me protège, m'offre une nouvelle vision de la vie. Certains pourraient m'appeler égoïste, d'autres vont bien agréer mon choix. J'ai sacrifié mon âme il y a longtemps pour LUI. Pour ce LUI qui m'avait promis des voyages surprenants et folâtres et qui ne m'a amenée nulle part. Et tout cela quand j'ai mis mon

MOI de côté, en essayant de lui offrir ce qu'il y avait de mieux en moi. Et même ce qu'il n'y avait pas vraiment en moi!

Mille raisons me poussaient à partir, mais j'en trouvais toujours une qui me faisait rester. Je ne pensais jamais à moi, mais à LUI. Combien de fois je m'étais noyée dans la solitude, près de lui? Combien de luttes j'avais encore à mener à l'intérieur d'un moi si fragile déjà? À la surface, je n'étais plus qu'un visage inexpressif, inondé par la peine.

Et, soudain, j'ai décidé d'abandonner. J'ai cédé. Je n'ai plus lutté. Et il me semblait que tout allait mieux comme ça. Seule. Je réalisais que j'avais oublié de me rappeler qui j'étais en réalité, durant mes efforts d'être quelqu'un d'autre, pour ... lui. Quelqu'un qui, tout comme un *pélican* incapable de trouver d'autre nourriture que ses entrailles, sacrifie sa vie pour sauver les autres. Mais là, le sacrifice ne servait qu'à lui faire plaisir. Quelqu'un qui aimait follement, qui le portait dans le tumulte de son sang. Et LUI – c'était quelqu'un qui, au lieu d'achever de se dissoudre dans les globules blancs et rouges de mes veines, s'entêtait de rester le poison bleu à effet lent... juste pour le contraste!

Et moi, je ne suis jamais vraiment entrée dans son sang. Lui, il m'a rejetée, comme si j'avais été le plus grand mal sur terre, le pire. Il a filtré toutes mes tentatives de m'insinuer sous sa peau. Il m'a changée, en entrant, lui, dans mes veines. Qui suis-je maintenant? Qui serait-il, lui, sans moi?

Je suis partie. Ne crie plus. Je suis partie. Je n'ai plus d'yeux pour t'entendre. Je n'ai plus d'oreilles pour te voir. Je t'ai perdu, toi, mais je me suis retrouvée, MOI. Je t'aime, mais tu n'as pas de courage, tu t'es détourné de mon amour. Toi, tu ne me manques pas, il y a parfois LUI qui me manque... Je me suis plus manquée, MOI...

le 17 décembre 20...

Pourquoi les jours ne passent-ils plus vite? Je pleure, je crie de douleur, je m'efforce à faire sortir ton parfum de ma mémoire, je veux que tu disparaisses, peu après, je mendie avidement ta présence. Qu'est-ce qu'il me reste encore à faire alors?

Je me cogne sans cesse des parois froides et rigides de mon âme. Mille questions et doutes s'empare de mon esprit... Je me souviens de tous les beaux instants où, lui, il était là: j'étais la sienne, il n'était pas le mien, mais est-ce que cela pourrait être pire que ces instants-ci, sans LUI? Ce sont nos peu d'instants vraiment beaux. Si peu nombreux, si l'on pense aux moments où ses mensonges déclenchaient ma colère. Et alors ... la colère recouvrait l'effroi de le perdre!

C'est si facile d'aimer quelqu'un quand on est heureux! Tu es parti ... quand tu m'as trouvée un jour, dans la baignoire, à trois heures du matin, suffoquée par mes pensées...

le 15 janvier 20...

C'est le matin. Tu le sais, tu es heureuse. Tu t'es levée de ton lit sur le rythme de sa chanson préférée. Et tu la remets en boucle sur le lecteur CD. Tu tires les rideaux voir s'il fait beau temps. Tu es sûre que le soleil brille fortement dehors. C'est la raison pour laquelle tu ne caches plus ton visage quand la lumière aveuglante frappe derrière les rideaux. Tu réfléchis. Est-ce que tu guéris?

Depuis longtemps... le café n'a plus le même goût monotone, tu n'as même plus d'habitude de mettre trois cuillères de sucre dans ta tasse. Tu mets de côté les vêtements noirs que tu avais portés les premiers jours de cet hiver... Tu éprouves un sentiment de sécurité quand tu te regardes dans le miroir. C'est LUI qui te l'offre. Et ton nouvel essai. Lui, il est de nouveau dans ton sang. Ta drogue. Ton sourire.

le 28 janvier 20..

Les jours passent toujours. La même routine, les mêmes gens autour, les mêmes états d'esprit. Je n'ai plus écrit depuis longtemps. Je me suis imposé de ne plus écrire. Je ne voulais plus me souvenir de lui. Je ne voulais plus entrer en contact avec les choses empreintes de lui. Je ne le voulais plus dans mes pensées!

le 1er février 20...

Quelqu'un m'a appelé aujourd'hui. J'ai répondu, sans savoir à qui je parlais. Après son banal « Ça va bien? » et mon banal « Ça va... », je l'ai entendu dire: « Ça va vraiment, ta vie? Tu bois toujours beaucoup de café? Tu y mets toujours les mêmes drogues: parfois - du miel, d'autres fois - du sucre, parfois - des souvenirs, d'autres fois - des sourires? ».

Et je lui ai dit tout court: « Oui, les mêmes drogues, moins les sourires. Je ne le retrouve plus, il s'est enfui... »

le 10 février 20...

Tu me manques tellement!

Il se peut que l'amour ne soit pas fait pour tous...

fin du journal

LAZAR MIHNEA, clasa a X-a
Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, BACAU

Plaisir de lire

Création...

C'est le premier mot

Qui a été créé comme un jeu vidéo

Et qui fait le contact entre la réalité et l'imagination

Sans avoir connaissance d'abstraction

Mais qui sommes-nous de trouver une interprétation

D'une telle nouvelle définition.

PINOSANU CATALINA LAURA, clasa a X-a
Colegiul Național „George Coșbuc”, Motru – Gorj

La folie citadine

Les personnages:

Madame Fournier: soeur cadette d'Héloïse Bonnet - 42 ans

Monsieur Fournier: époux de Mme Fournier - 47 ans

Héloïse Bonnet: soeur aînée de madame Fournier et habitante parisienne depuis 6 ans - 46 ans

Le serveur (le garçon du restaurant parisien)

Acte I

(La famille Fournier représente une famille typiquement paysanne se trouvant pour la première fois hors de leur région natale, à Paris. Ils ont une rencontre avec la soeur de madame Fournier qui habite depuis 6 ans à Paris en se rencontrant à un

restaurant parisien près de l'Arc de Triomphe. Ils discutent, madame Fournier devenant évidemment exaspérée par le bruit assourdissant et par le luxe opulent entourant.)

Scène I

Mme Fournier (*en s'adressant à sa soeur*) : Mon Dieu, dis donc , comment as-tu pu t'intégrer parmi des gens si différents de nous , qui ont toute une autre mentalité et une autre culture?

Héloïse Bonnet: Cela a été au commencement...Ce que j'admire le plus au monde c'est la diversité , le contraste qui naît les différences qui nous aide à découvrir l'entraide et la tolérance...

M.Fournier (*contrarié*): Mais, le contraste, ça n'est pas quelque chose de mal?

Héloïse Bonnet: Mais non assurément non... Vraiment, lorsqu'on quitte son pays pour chercher le bonheur , cela peut être très difficile...Je dois t'avouer qu'au début je ressentais presque le même sentiment ... je me sentais comme un détail insignifiant sur le canevas gigantesque du monde parisien ... Enfin, les hommes sont très différents et si j'avais cherché à ressembler aux autres , je serais arrivé à me blâmer pour être comme une tache sur une fresque déjà achevée .

Mme Fournie (*très calme et d'une voix basse*): Mon cher , ma soeur a raison ...Si demain quelqu'un me proposait de quitter notre ferme et les terrains pour venir habiter à Paris , mon Dieu, je laisserais tout...

M.Fournier (*d'un ton ironique*): Mais , ma chérie , tu viens en antithèse avec cette ville sublime ... Tu es trop simple , trop banale , trop "humaine", tandis que la ville de Paris a une magnificence exquise, une beauté et une élégance inégalables.

Mme Fournier (*s'en sentant outragée*): Ah , méchant que tu sois ...tu me dis que je suis laide... tu es un simple paysan qui croit que ses vaches sont les plus belles nymphes boticelliennes ...

M.Fournier (*tout étonné*) : L'intelligence , ma chérie , ne tient pas compte de la manière de vivre ...Mais ce qui nous sépare du peuple parisien est la mentalité que je considère peut être supérieure ...

Mme Fournier (*en étouffant un tout petit soupir*): Tu crois que si nous sommes paysans , nous sommes bêtes..Dis donc! Tu crois que nous ne possédons pas d'ouverture d'esprit ...Mais quand bien même, nous sommes aussi des êtres humains...

M.Fournier (*un peu irrité*): Morbleu, puisque je te dis que nous sommes trop différents pour être des citadins , pourquoi ne me comprends-tu pas?

Mme Fournier (*un peu indignée*): Eh bien , c'est vrai que j'ai épousé un simple homme amouraché de ses vastes plaines fertiles...

(*Une petite pause et des bâillements d'ennui de la part d'Héloïse*)

Scène II

(*Le serveur apporte les commandes, la conversation tombée à plat reprend son cours, le fracas du restaurant est retentissant.*)

Héloïse Bonnet (*en souriant*): Merci, garçon!

Monsieur Fournier (*à part*): Je crois que même les plus humiles Parisiens sont des présomptueux...et des gourmands(ayant jeté un coup d'oeil vers les autres.)

Mme Fournier (*toute satisfaite par la nourriture apportée*) : Hé, hé

...les Parisiens savent comment bien manger(des gourmets) mais ils sont aussi de véritables gentilshommes ...je me sens comme une fourmi qui a trouvé un pain tout entier ... quel régal !!!

Monsieur Fournier: Je considère pourtant que cela est trop sucré...mais enfin c'est bonmais en revenant à notre discussion , je crois encore qu'un paysan ne peut décloisonner tous les clivages pour devenir un citadin ...Nous sommes une note discordante dans tout cet ensemble luxueux et somptueux ...

Mme Fournier (*tout exaspérée*): Tu m'embêtes avec tes manières ...

Monsieur Fournier (*en regardant vers les autre*): Tiens, les Parisiens que tu considères si bien élevés , tu vas peut être observer que je sais mieux tenir la fourchette à la main...

Mme Fournier (*tout bas*): Tu la tiens à la main gauche...

Monsieur Fournier(réaliste):Ah oui !Tu as raison...

(*Pause durant laquelle la famille Fournier se gave de mets exquis et de friandises et Héloïse étouffe ses bâillements de plus en plus nombreux*)

Monsieur Fournier (*tout haut*): Garçon, l'addition, s'il te plaît!

Le serveur (*affable et très bas*): Dans un instant, monsieur , mais avant cela je vous apporte une liqueur au limon...

Monsieur Fournier (*irrité*): Une liqueur au limon , mais pourquoi?

Mme Fournier(*en regardant le liquide ambre jaune*):Cela ressemble un peu à notre eau-de-vie traditionnelle...(elle en boit...)

Le serveur (*tout stupéfait*): Madame , cela n'est pas pour la boire
... c'est pour rincer les mains après le repas...

(*Les personnes du restaurant s'esclaffent , même monsieur Fournier rit à s'en tenir les côtés, Héloïse aussi qui a omis exprès de dire à sa parenté l'usage du liquide ...*)

Mme Fournier (*contrariée*): Peut-être sommes-nous assez discordants dans ce décor parisien...

(*Les rideaux tombent.*)

POPA ANA, clasa a IX-a
Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacau

Mon seul ami

Je ne sais pas...
Je ne sais pas qui je suis
Je ne sais pas qui tu es
Vraiment je ne sais pas...

Mon univers est ruiné
Je suis tout à fait seul,
Je n'ai pas d'amis,
Je suis moi et ma fleur.

Mon seul ami
Est un objet sans vie
Parce qu'il ne me juge pas,
Il ne me rends pas las.

Je ne sais pas où je suis,

Je ne sais pas où tu es,
Moi et ma fleur,
Je ne sais pas...création.

PUSCASU BIANCA, clasa a IX-a
Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacau

L'histoire

Quand la lune est sur le ciel,
Une pensée je veux t'envoyer,
Une seule qui coucherais
Sur l'ombre de ton oreiller.

Je veux écouter comment elle t'appelle...
Une chanson environnant la lune.
La chaleur du soleil transposant les mortels
Un désert rouge sur la dune.

Je veux peindre dans les étoiles
Un pays de montagnes et de vents en rafales,
Un groupe de petits oiseaux passagers...
Mais nous sommes restés ici prisonniers.

Et toujours plus d'années et années
Quand nous serons froids là-haut
Nous allons penser à une courte histoire
Qui n'a été jouée par personne.

RĂCHITEANU SABINA, clasa a X-a
Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacau

La nature morte

Un frisson a invadé mon intérieur...
Je regardais effrayée autour de moi,
La nature incolore.en hâte se changeait
En quelque chose où l'obscurité grise régnait.

Mais un peu de lumière vacillait,
C'était comme si entrés dans le bois,
Quand soudainement une ombre descendait
En enveloppant tout en brouillard.

Je regarde le ciel dévasté par la lumière.
Le monde devenait lentement un lieu de décès,
Dans cette lumière je suis une trace éphémère
De trop de création inutile en excès .

ȘOLOT ANCA, clasa a XI-a
Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacau

La perte

Les ténèbres frémissantes,
Couvrent les derniers espoirs,
Détruisant les enfers de soir.
La corvée du souvenir, terrifiante...

La douleur, mon origine
Ne cherche pas l' amour boiteux

On peut l'imaginer
Seulement sculpté en désir mélodieux.

Lève –toi tombant dans le matin
Enivré d'amphores de cristal,
Naufragé sur la mer en satin.
Conscient d'une miasme virale.

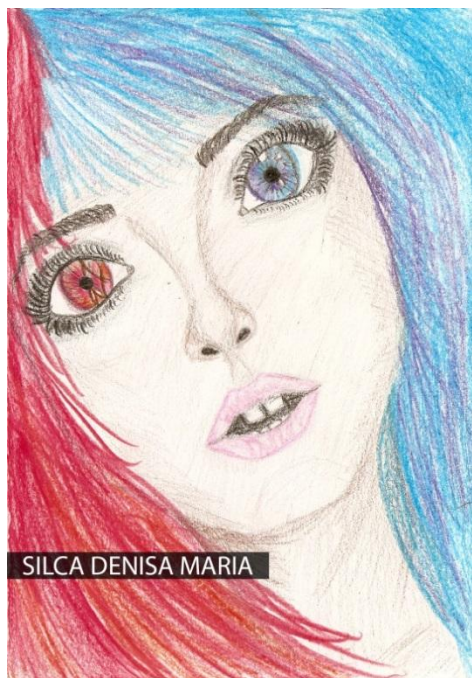
L'ode

Il était une fois
Sur une branche de soie,
Un petit Mal,
Qui regarde avec un caprice anormal,
Comme une naïve prière élevée aux anges
Éparpille les contours d'un visage
Pur et souriant,
Parfois tout étonnant,
Habile avec l'infer d'un rêve illusoire
Se cachant derrière un infini évocatoire.

Douleur

L'illusion casse les ombres profondes
Quand le temps fané dans ce monde
A apporté la glaise qui m'étrangle,
La lumière a pourri et la vie a suivi.

Caressé par la mort, le pauvre roseau
S'éteint parmi les tristes oiseaux,
Qui chante un gris hymne damné
Dédié aux heureux condamnés.

LIMBA ITALIANĂ

**BUSUIOC ENRICO ANTONIO, clasa a IX-a
Colegiul Național „Gh. Vrânceanu”, Bacău**

Di notte la Luna, di giorno il Sole

Quello che sempre di giorno c'incanta
E sembra una palla di fuoco è il sole.
Dopo il buio farà capriole
E del suo splendore sul cielo si vanta.

A suo dispetto, giocando tra stelle,
La luna osserva tranquilla e silente,
Dolce regina col manto lucente,
Risveglia di notte il mistero ribelle.

Le foglie fuggenti esplorano furbe
I mille segreti che posson trovare:
Il sole scompare sull'orlo del mare,
La luna sorveglia da dietro una nube.

Leggero si sente il ritmo dell'alba,
Con tanto di voci, sussurri e gorgheggi
È d'una bellezza che sfida le leggi:
Profumi, colori, magia da fiaba.

Chi ama non odia

Comincia a batter veloce il cuore,
La vita comincia anche lei a destarsi.
L'uno dell'altra posson fidarsi,
Tutto d'intorno si riempie d'amore.

Chi odia, invece, prova cinismo,

Ma sente il bisogno d'avere sostegno.
Non si confida perché troppo degno:
Non vuol liberarsi dal suo egoismo.

Coraggio, sii forte!

Il vero coraggio non è audacia,
Ma quello che a te piace tu faccia,
È avere la forza d'andare avanti,
Anche se dubbi e problemi son tanti.

Paura, oltre che angoscia e sgomento,
Significa non affrontare il momento
In cui tutto sembra piazzato lontano,
Pensando che tutto il percorso è invano.

La luce che vidi volarmi vicino

Ho visto una luce volarmi vicino
Per lei mi son fatto piccino, piccino
Ho colto il momento d'accompagnarla,
Però poi sentii che lieve mi parla:

"Salve, compagno con anima grande!
Son piccola io, però abbagliante.
Se vuoi che ti sveli il profondo del cuore,
Non devi far altro che dir tre parole."

Quel giorno imparai che piccoli e grandi,
Scordando gli anni, pochi o tanti,
Finché il loro cuore amore mantiene.
Finché hanno anime d'amore piene,
Le parole da dire son "Ti voglio bene!".

La fiamma ed il gelo

D'inverno i fiocchi sembrano gocce
Di ghiaccio distese su prati e rocce.
Mille cristalli gelati e splendenti
Son sparsi ed avvolgono stelle cadenti.

Calore, gabbiani e spiagge affollate,
Vacanze lunghissime presto finite.
Momenti che rendono amicizie unite,
Poiché tutto questo succede d'estate.

Calore pungente e freddo intenso
Insieme modellano un forte dissenso,
Però anche un cuore di ghiaccio può avere
La fiamma celata che scioglie barriere.

TUDOR ALEXANDRA, clasa a XI-a
Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacau

Contrasti umani

Erano le 4 del mattino, sentivo che mi affogavo nei propri pensieri, ad un tratto mi venì una voglia strana di un caffè. Mi alzai lievemente sentendomi come un fantasma che galleggia senza che qualcuno lo vedesse. Andai in cucina e misi il caffè a bollire; il zucchero sembrava triste ed incompleto e nel momento in cui lo aggiunsi nel liquido amaro, lui si sciolse grazie alla felicità che provava. Con la tazza in mano, guardai sulla finestra... Che foglie sconsolate! Cadono nel volo della morte, lasciando indietro i rami degli alberi nudi e soli. Purtroppo così è anche nel amore degli esseri umani... Uno ama e l'altro si gioca!

In questo modo mi ricordai del mio caro Riccardo, i suoi occhi scuri e caldi, le sue labra grandi ed il suo viso angelico... Mi mancano moltissimo i suoi abbracci, i suoi baci e le sue risate! Però, così è la vita! È uguale ad un grande spettacolo di teatro in cui ciascuno di noi è il personaggio principale nella propria storia. Gli altri personaggi sono accanto a noi, giocando e vivendo le emozioni nello stesso tempo, ma all'improvviso, scendono dalla scena sia a causa della difficoltà delle loro repliche, sia perché decidono che la storia di qualcun altro fosse più interessante. Comunque, arriviamo in un punto in cui ci troviamo soli, immersi nel buio e dobbiamo cominciare a lottare con i nostri pensieri negativi per trovare la luce che Dio ci offre; speriamo e crediamo fino a quando incontriamo una persona che possiede un cuore troppo puro per poter lasciarci in un momento difficile.

Mi ricordo che era un bel giorno di giugno, il giorno in cui feci 17 anni; la sera decisi di uscire con i miei amici e per caso uscì anche Riccardo, un ventenne studente alla Facoltà d'informatica. Anche se ci conoscevamo da parecchi anni, ci salutavamo e basta. Però, in quel giorno, qualcosa di strano accade.. Non potevo pensare a nient'altro tranne lui, ci guardavamo come se fossimo solo noi nella nostra bolla dei sogni, tutto diventò magnifico! Quella notte la passai parlando con lui, mi attirava completamente, essendo una persona molto intelligente e sensibile.

Il mio migliore amico, il pianoforte, mi capiva sempre e nei momenti in cui le farfalle non mi davano pace svolzando come se fossero pazze nel mio stomaco, le mie dita sfioravano le 88 tasti bianchi e neri del pianoforte e insieme suonavano solo canzoni di amore e notturni di Chopin portando la mia anima nel posto più bello del mondo, nella reverie dei sentimenti.

È così cominciò tutto: era una magica notte, la regina del cielo insieme alle sue stelline sorvegliavano l'intero regno mentre io e

Riccardo brillavamo lasciando tutti i sentimenti volare intorno a noi.

-Vanessa, ti dico un segreto, quando ero piccolo desideravo diventare architetto per costruire una scala che arrivasse fino alla luna, così avrei potuto salire lì con le persone più speciali della mia vita. Che ne dici? Ci andiamo?

-Questo è uno dei miei desideri, Riccardo... Andarci sulla luna!

-Allora chiudi gli occhi, ci andremo insieme, vabbene? Mi prese in braccia e dopo mi sussurrò:

-Noi due e il potere della magia. Adesso immaginati che pian piano cominciamo a volare, tutto ciò che sentiamo l'uno per l'altro ci aiuta ad arrivare più presto sulla luna.

All'improvviso, quando mi aspettai il più meno, mi svegliai con un bacio sulle labra! Arrossii ma un largo sorriso non aspettò tanto per arrivare.

-Vanessa, è tutto apposto?

Che domanda era questa?Aspettavo da giorni e giorni questo momento!

-Sì, va tutto bene!

Quello che potei fare in quel momento fu solo abbracciarlo forte e godermi il momento!

Con il passar del tempo, la luna diventò il testimone della nostra relazione tenendo d'occhio ogni momento; insieme a lei anche le stelline ci sorvegliavano ogni notte, permettendoci di scrivere sul cielo: "Ricciolina" e "Riccardo".

Questo ragazzo ha riuscito a portarmi su dei colmi mai incontrati, essendo una vera sfida per tutti i miei sentimenti.

Dopo alcune settimane, lui non era più quello che io conoscevo... Era diventato un ragazzo freddo e indifferente... Io non esistevo più per lui, purtroppo io ero solo una pagina del suo passato. Quando finalmente riuscii a parlare con lui, invocò la scusa che non ha abbastanza tempo e mi lasciò sola in un vento

tremendo, scordandosi che lui era una persona molto importante per me.

La notte mi addormentavo con le lacrime sul viso pensando a lui e non capendo cosa era successo e perché il suo comportamento era un reale contrasto; le mattine mi svegliavo con un vuoto nel stomaco sapendo che non pensava più a me ed i giorni li passavo ricordandomi tutti i momenti felici passati accanto a lui. Dopo alcuni giorni, scoprii che il vero motivo per cui mi ignorava era la sua ex-ragazza, Aida. Odiavo la notte, la luna, le stelle ed il cielo! Odiavo persino i miei capelli ricordandomi di come mi diceva... "Ricciolina". Dopo giorni e giorni, cominciai a dimenticarlo, finalmente sorridevo di nuovo e capii che non siamo fatti uno per l'altro! Lui ha avuto sul viso la più preziosa maschera veneziana ed io mi ero innamorata di essa... però, a volte si dimenticava di mettere la colla giusta, e pian piano si staccava fino a quando é cadduta e dietro a lei si trovava un "nessuno", in quel momento mi resi conto che avevo aspettato dietro ad una porta chiusa sperando che qualcuno mi aprisse anche se dall'altra parte non c'era nessuno.

I giorni senza lui cominciavano ad essere dei giorni normali, mi ero abituata con il pensiero che non ero più la sua Ricciolina... Mi ero abituata ad addormentarmi senza ricevere il suo messaggio in cui mi diceva le più belle parole. Cominciava ad essere tutto bello, ed era certo che qualcosa doveva succedere per rovinare tutto... Prima di un concorso ricevevi un messaggio ed era da lui, mi aveva detto che li mancava parlare con me e che gli dispiace di aver lasciato il tempo ad entrare nella nostra relazione; in quel momento la mia mente comentó: "Sì, certo... Il tempo oppure Aida?". Ero consapevole che lo dovevo ignorare, però la mia anima diceva un'altra cosa e quindi cominciai di nuovo a parlare con lui... Il tempo ci aveva aiutati e finalmente tutto andava bene. Sì, andava bene solo quando uscivamo perché quando arrivavo in casa, di nuovo non esisteva più. E di nuovo il

motivo era Aida.... Lui la amava troppo per poter vedere quello che io provavo per lui.

-Signorina Vanessa, lei è semplicemente magnifica! Un piccolo Rachmaninov. Congratulazioni!

-Grazie! E lei dev'essere....?

-Mi scusi di aver dimenticato di presentarmi! Io sono Davide, studente al Conservatorio di Musica. Ahime, che bello! Un giovane violonista...

-Mi scusi, ma adesso devo andare! Una bella giornata! Davide.. Insomma, è un bel nome! Ma quel brivido cos'era stato? La paura non mi lasciava... Avevo paura di innamorarmi di nuovo... E la cosa più peggiore era che non lo potevo tirare fuori dalla mia mente!

Un bel giorno di primavera al Conservatorio, gli ucellini ballavano vivaci sugli accordi del pianoforte. Accipicchia!!! Non trovavo più il libro con gli spartiti di Rachmaninov e non capii dove fossero... Ad un tratto qualcuno bussò alla porta:

-Entra!

-Ed ecco la piccola regina del pianoforte! Ciao, Vanessa!

-Davide! Ciao! Che bella sorpresa! Come mai qui?

-Ti sei dimenticata il Rachmaninov su una sedia e pensai che ti servisse!

-Eh, già! Oggi l'ho cercato da per tutto e non la trovai! Grazie, Davide! I suoi occhi brillavano, qualcosa di magico si trovava dentro di loro e poi il suo sorriso era così caldo!

-Adesso ti devo lasciare! Spero che ci vedremo al più presto!

-Certo! Una bella giornata!

E così mi lasciò con un grande sorriso sulle labbra! Ero troppo felice per non parlare con il mio miglior amico - il pianoforte; mi sedei davanti ad esso e quando presi lo spartito,

osservai la presenza di un piccolo foglio rosso; quando lo aprii sentii un leggero profumo di rosa e su di esso scriveva:

“Dove le parole finiscono, inizia la musica! Vanessa, alla fine del libro ti ho lasciato lo spartito del notturmo “Sogno d’amore” di Liszt visto che le mie parole si sono fermate dal momento in cui ti ho conosciuto!”.

Una piccola vibrazione mi attraversa tutto il corpo, ero veramente felice! Presi il Notturmo e mi misi a suonarlo e sentivo come mille farfalle uscivano felici dalla mia anima, metendosi sul pianoforte e canticchiando insieme a me! In quel momento capii che la vita è piena di contrasti... Anche noi, gli esseri umani siamo solo contrasti! A volte siamo felici, a volte siamo tristi, a volte piangiamo ed a volte ridiamo...

Il cellulare mi attirò l’attenzione perché avevo ricevuto un messaggio. Lo presi, era Riccardo... “Ricciolina, sono le 13:00! Ti bacio!”. Voleva dimostrarmi che mi pensa ad un ora fissa... Misi il telefono al suo posto e decisi di uscire a prendere un po’ di aria.

Dopo un anno in cui lui ha provato di ottenere il mio perdono, io ebbi un Concerto al Teatro Nazionale di Bucarest. Ero contenta e felice fino a quando cominciai a suonare il Notturmo op 9 numero 2 di Chopin, sentii una forza negativa che passava attraverso le mie mani, avevo un vuoto nel stomaco e diventai troppo agitata. In quel momento capii che qualcosa di male stava succedendo... E speravo che la mia famiglia e Riccardo fossero bene. Scesi dalla scena e vidi Aida venendo verso me; una mantida di odio e disprezzo mi avvolse, per quale motivo sarebbe venuta cui?

-Tu ti stai godendo il successo essendo felice mentre lui si è suicidato per colpa tua!!

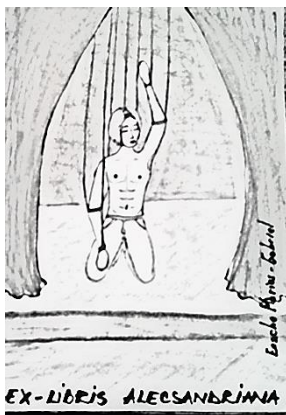
Sentii come tutto si precipitava davanti a me.. Come??? Riccardo?? Riccardo!! Scoppiai a piangere! Il mio amore non c’è più! Non è possibile! Lui era un angelo, lui era dolce e tenero, lui doveva vivere!

I prossimi anni sono stati molto dolorosi, piangevo ogni giorno, mi mancavano le sue parole, le sue coccole, i suoi scherzi... Le sole cose che mi facevano sentire meglio erano le foto con lui, i suoi messaggi salvati nel cellulare ed i ricordi... Grazie a Davide, riuscii a superare il dolore in cui ero immersa anche se, nel fondo della mia anima, Riccardo era il mio unico amore.

Dopo tre anni, ricevei un'invitazione al Teatro Nazionale, da quando Riccardo era morto, evitavo quel posto però mi feci coraggio e accettai. Rachmaninov. Davide era nella prima fila, mi guardava sorridendo. Cominciai a suonare, mi sentivo male e triste... Perché lui non c'è più? Sarà bene lì su? Ma io senza lui non c'è la faccio più! All'improvviso sentii un forte dolore nel cuore e feci un infarto! Sentivo come galeggiavo e vedevo una luce che veniva verso di me sulle note del pianoforte. Morii così come ho sempre desiderato: sulla scena, suonando il pianoforte!

La vita dev'essere vissuta per arrivare alla morte... In fondo, lei è piena di contrasti: luce e buio, sole e ombra, amore e odio, calore e freddo... La parte bella è che nel regno di Dio, incontrai Riccardo. Adesso siamo due angeli, siamo promessi sposi e siamo felici! Io ho promesso di tenerlo per sempre nella mia vita... Ha un posto speciale!

LIMBA GERMANĂ

BORONEA ANNA, clasa a XI-a D

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Kontraste

Unsere Liebesgeschichte ist nicht etwas Gewöhnliches. Mehrere haben gesagt, dass wir nichts gemeinsam haben. Und das ist richtig. Ich habe mich oft gefragt, wie es möglich ist, für zwei die so verschieden sind, sich zu verlieben. Wir sind so verschieden wie das Gute und das Schlechte, die Schönheit und die Häßlichkeit, die Frölichkeit und die Traurigkeit. Trotzdem, könnte ich ohne dich keine Sekunde leben.

Wir wissen nicht, woher wir gekommen sind; tatsächlich, weiß niemand. Einige sagen dass es Gott war, die Anderen nennen das Universum als Schöpfer. Es ist ein Geheimnis, das wir nie herausfinden werden. Warum gilt aber das jetzt, mein Schatz? Es ist nicht wichtig woher wir gekommen sind, sondern dass wir hier und jetzt existieren. Wir sind beide in demselben Moment

geboren und ich soll dir sagen: ich habe dich auf den ersten Blick geliebt. Seit dem ersten Augenblick unseres Daseins sind wir verbunden und wir werden so bleiben, bis zu unserem Tod. Werden wir aber jemals sterben? Das weiß ich nicht, aber es ist sicher dass, wenn das passiert, werden wir zusammen sterben.

Ich glaube dass du mich am besten verstehst, immer wenn du mich nicht siehst. Ohne dich, wäre ich sinnlos. Alles was ich bin, alle meine Eigenschaften, Gedanken, Wünsche, Gefühle, alle meine Ideen und alles was mich darstellt gelten nichts wenn du nicht existierst. Ich bin süchtig nach dir, wie Blumen brauchen Wasser zum wachsen, wie ein Musiker sein Instrument braucht, und ich dich brauche, wie die Menschen Luft zum atmen brauchen. Du bist wie Blut für das Herz, Träume für Kinder und Flügel für Schmetterlinge. Ich weiß aber dass das auch richtig für dich ist. Vielleicht willst du das nicht erkennen, aber du bist auch abhängig von mir, gleich wie ich von dir bin. Ohne mich, könntest du nicht leuchten und erscheinen, wie du wirklich bist. Unsere Schicksale sind so zusammengelegt, dass alles was einer von uns macht, keinen Sinn ohne den anderen hat.

Eigentlich, bin ich immer eine Sekunde zu spät, und das hat mich viel betrübt, wenn ich dich beim Sonnenuntergang bewunderte. Ich war immer so nahe an dir, aber es war nie genug. Wie die Sonne und der Mond, der Tag und die Nacht, rennen wir immer nacheinander, ohne uns zu treffen. Du bist fröhlich, lächelnd, leuchtend, du machst andere Menschen froh. Ich bin eher gediegen, ruhig und tief. Wir ergänzen uns einander perfekt. Du bist wo ich fehle, und wenn ich erscheine, fährst du schnell ab. So lange Zeit hat mich das traurig gemacht. Ich glaubte dass du mich ignorierst, aber jetzt verstehe ich alles. Ich weiß dass es nicht deine Schuld war; das ist nur wie Leben für uns ist, und wir können nichts dagegen machen. Wir werden nie zusammen sein, aber wir können nicht ohne einander leben.

Unsere Liebe ist ein Kontrast, so außergewöhnlich, so wunderbar aber auch herzerreißend. Du bist alles das ich nicht bin, und das ist warum ich dich so viel liebe. Weil ich das Dunkel bin, mein Licht.

**IFRIM MĂDĂLINA, clasa a X-a
Colegiul Național „Gh. Vrânceanu”, Bacău**

Mein Traum...

Manchmal, wenn das Leben langweilig zu sein scheint , und alles ringsherum keinen Sinn hat, träumen manche Leute mit offenen Augen. Das Leben von heute, das Leben von morgen, den Beruf, alles könnte einfacher in einem Traum vorgestellt sein. Aber für mich, ist meine gewünschte Zukunft vorzustellen das Schönste, .Ich könnte mir auch nur für einen Augenblick meine gewünschtes Leben bilden.

Die Umweltverschmutzung , die man jeden Tag fühlt und die unsere Gesundheit ergreift , wird nicht mehr existieren . Es ist nicht sehr schwer die Verschmutzung zu vermeiden, aber braucht man viel Wille und Bemühung von allen Leuten der Welt. Die frische Luft, das saubere Wasser und der fruchtbare Boden versichern die Gesundheit der Menschen und verdienen jede Investition.

Die Tiere werden frei sein , sie werden in ihrem Medium laufen. In voller Harmonie mit den Menschen und mit der Landschaft werden alle Tiere der Welt ruhig leben. Die herzlosen Leute werden sie nicht mehr verjagen. Für ihre Haut. Für ihre Hauer. Für ihr süßes Fleisch. Nie mehr werden sie verjagt.

Ermüden Sie die schnellen Autos auf den Straßen und lassen sie Sie nicht in der Nacht einschlafen? In meinem Traum, gibt es keine Autos. Statt der schnellen und gefährlichen Autos

gibt es in meinem Traum Fahrräder. Die billiger nützlicher und schneller sind. Weltfreundlich werden sie ein gutes Verkehrsmittel für jeden, groß und klein sein.

Die Bäume, die auch Leben bedeuten, werden unser Haus sein und das uns viel Licht und Sonne bringt. Aus ihrem Holz können wir uns Häuser bauen. Plastik und nicht verwendbaren Stoffe werden mit organischen Stoffen versetzt um das ehemalige Gleichgewicht, der Natur wie früher zu bewahren.

Die Gletscher, die früher die zwei Erdpols wie schöne und grosse Kragen gedeckt haben, werden wieder an ihren wichtigen Platz den Nord- und Südpol erreichen, statt der heutigen Globalerwärmung.

Die Wüsten, die Urwälder werden wieder die gemütlichen Häuser der Menschen sein.

Frieden und Ruhe, ewige Liebe und Verständnis zwischen den Menscen-alles wird möglich sein.

Das war der Inhalt des Traumes mit offenen Augen, den ich gestern gehabt habe.

Sie werden vielleicht fragen, warum eben ein siebzehnjähriges Kind Ihren Traum mit offenen Augen erzählt? Warum ist mein Traum wichtig ? Und was macht ihn so speziell, sodaß er in der Welt bekannt wird?

Man weiß schon, dass jungen Leute die Welt verändern können. Sie haben Erfindungen gemacht, Revoluton ausgelöst, und neue Gesellschaften gebaut. Anders gesagt, bin in dermaßen an eine Veränderung zu träumen, weil meine Generation eigentlich die Zukunft heißt. Mein Traum ist sehr wichtig für alle Leute. Dieser Traum hat sich noch und noch wiederholt, als Warnung wegen Katastrophen, in der ganzen Welt. Und mir ist es schwer solche kranke Welt mehr zu vertragen. Also muss man, schnell, eine gute und schnelle Veränderung in Erfüllung bringen, bis es nicht zu spät ist.

Unser Planet ist wie eine Brandbombe. Wenn es nicht dringend, die „Bombe“ zersetzt wird, wird sie nur Staub und Aschen hinterlassen. Die Zeit ist momentan unser große Feind, den wir auch mit Zeit trotzen: jene Zeit, die wir uns selbst machen.

Nun kommt die letzte Frage: warum müsste mein Traum von einer ganzen Welt gesehen sein? Es ist einfach! Weil es keine vorläufige Vision wäre, sondern ein neuer Lebensstil, der aus dem schwierigen Zustand der Gleichgültigkeit den Planeten heilen könnte. Obwohl mein Traum nicht zu anspruchsvoll ist, widerspiegelt er auch den nicht erfüllten Wunsch der bewußten Person, die eine schnelle Änderung des Planeten wünscht.

Also, bitte ich Sie von meinen ganzen Herzen, von meiner kleinen Seele, die keine großen Schwierigkeiten kennt: träumt mit offenen Augen von einer besseren Welt!

Träumt, träumt und wieder träumt! Nur in dieser Art könntet ihr die Hoffnung auf eine bessere Zukunft entwickeln, auf eine bessere Welt, auf ein unbegrenztes Leben! Das Unmögliche könnte das Mögliche werden! Nachdem Sie wieder und wieder eine bessere Zukunft vorstellen werden, könnten Sie endlich eine neue bessere Welt bauen. Jeder von uns wird zu dieser riesigen Universalaufgabe mitmachen und die Welt wird besser sein. Wer weiß, vielleicht eben in diesem Moment, werden meine Gedanken von jemandem gelesen und diese Tatsache führt meine Aufgabe zu Ende. Oder vielleicht ist es nicht so einfach. Vielleicht müßte ich noch einige Jahre warten, bis ich eine gute und bekannte Ärztin werden soll. Ich verspreche mir ehrlich, werde ich vielen armen und kranken Menschen helfen, oder vielleicht werde ich ein neues Arzneimittel entdecken. Und ich bin ganz sicher, später werde ich kämpfen bis mein Traum zur Wirklichkeit konkretisiert wird!

Träumt, nur in dieser Weise werdet ihr, mit kleinen Schritten und großer Wille, eine bessere Welt erreichen.

Gibt es Leben nach dem Tod?

Der Tod ist eines der wichtigsten, zum Teil das wichtigste Thema der Religionen. So vielfältig die Erscheinungsformen der Religionen sind, so unterschiedlich sind auch ihre Antworten auf die Frage nach dem Tod.

Eine wichtige Gemeinsamkeit der Religionen bei der Frage nach dem Tode liegt darin, dass sie den Menschen mit der Realität seines Todes vertraut machen und ihn bewegen wollen, sich auf seinen Tod vorzubereiten. Viele Religionen betonen die inneren Zusammenhänge zwischen dem diesseitigen Leben eines Menschen und seinem Schicksal im und nach dem Tod. Daraus ergibt sich, die Frage, ob es ein Weiterleben nach dem Tod gibt, durch die Religionen fast immer mit einem "Ja" beantwortet wird.

Alles, was stirbt, muss wiedergeboren werden. Das ist ein ewiges Gesetz, dem alle Lebewesen in jeder denkbaren Form, also auch die Götter, unterworfen sind. Der Tod ist kein willkürliches Schicksal, sondern die notwendige Voraussetzung für die neue Geburt. Jeder Mensch ist, wenn er auf die Welt kommt, vorher schon unzählige Male geboren und gestorben, der Mensch kommt und geht in ewiger Wiederkehr und ewigem Vergehen. Im

Augenblick des Todes erfolgt sofort der Beginn seines neuen Lebens, das nicht mit dem Geburtsvorgang, sondern mit der Zeugung einsetzt. Eine Wiedergeburt kann in dieser sichtbaren Welt als Mensch, aber auch als Tier erfolgen. Die Frage, was der Tod ist und was nach ihm kommt, wird

vom christlichen Glauben mit Blick auf die Bibel beantwortet. Dabei besteht die grundlegende Schwierigkeit, dass in ihr, gerade

was den Tod betrifft, viele unterschiedliche Vorstellungen zu finden sind. Eine einheitliche biblische Lehre über den Tod und was nach ihm kommt, gibt es also nicht. Es sind allerdings viele verstreute Aussagen in der Bibel über Tod, Auferstehung und Ewiges Leben zu finden, die aber zum Teil sehr unterschiedlich ausgelegt und gewertet werden. Daher rühren auch die Unterschiede in den Auffassungen über den Tod und das Ewige Leben unter den verschiedenen Konfessionen. Der Tod ist das unausweichliche und unwiderrufliche Ende des irdischen Lebens. Eine Wiederkehr des Menschen auf die Erde im Sinne der Seelenwanderung und der Reinkarnation gibt es nach christlich-biblischem Verständnis nicht. Wie der Mensch selbst ist auch sein irdisches Leben einmalig. Das letzte Ziel des Menschen ist nicht der Tod, sondern das Ewige Leben. Mit dem Tode ist nicht alles aus und vorbei, wir fallen im Tode nicht ins Nichts, sondern in die Hand des barmherzigen Gottes. Meiner Meinung nach geht uns der Tod nichts an, denn solange wir existieren, ist der Tod nicht da, und wenn der Tod da ist, existieren wir nicht mehr. Er geht also weder die Lebenden an noch die Toten, denn die einen geht er nichts an, und die anderen existieren nicht mehr.

MUNTEANU THEODORA, clasa a IX-a
Colegiul National "Gheorghe Vrânceanu", Bacau

Wie kann man überleben?

In jedem Menschen ist ein Teil schwarz
Ein anderer weiss.
Auch seine Gedanken und seine Gefühle sind schwarz...
Oder weiss.
Ein grauer Schleier verbindet
Diese beiden Teile miteinander

Die Schwarzen und die Weissen.

Der schwarze Teil
Kampft gegen den Weissen
Um zu überleben
Muss man den Weißen lieben
Und den Schwarzen akzeptieren

Nur ein Traum...

Gestern versprach er ihr
den blauen Himmel,
heute ist es wolkig und grau...
Gestern versprach er ihr
die Sterne vom Himmel,
heute sind sie so fern...zu fern
Gestern versprach er ihr
immer bei ihr zu sein
heute ist alles nur noch
ein Traum
Er hat sie schon verlassen...

Unser Fehler

Wir wissen, wie man seinen
Lebensunterhalt verdient,
aber nicht mehr, wie man lebt.

Wir arbeiten mehr,
verbringen Zeit mit unseren Familien weniger;
fahren zu schnell,
gehen zu spät schlafen.
Wir lesen wenig,

sehen viel fern,
horen selten.
Wir schreiben mehr,
Aber wissen weniger...

Wir rauchen zu stark,
wir trinken zu viel,
Wir essen Pillen,
Die uns beruhigen,
Und die später uns toten...

Schliesslich planen wir mehr,
Und erreichen weniger,
Weil wir nicht mehr Zeit haben
Um zu leben,
Denn wir vergessen...

Liebe oder Hass?...

Du sagst, du liebst die Sonne-
doch wenn sie scheint,
gehst du ins Haus.
Du sagst, du liebst den Wind-
doch wenn er weht,
schließt du die Fenster.
Du sagst, du liebst den Regen-
doch wenn es regnet,
spannst du den Schirm auf.
Du sagst, "ich liebe dich"
Und du hasst mich...

Subiecte date în anii anteriori

EDITIA A VII-A, 15 Iunie 2013, BACAU

Secțiunea Creație literară

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.

SUBIECTUL I (30 PUNCTE)

Realizează un text de factură lirică în care să integrezi următoarele sintagme : „deși vorbești pe înțeles...”; „de ce iubim...?”; „noi nu vrem să fim...”; „de-atâtea nopți aud...” ; „aburii ușori ai nopții” .

Ordinea integrării sintagmelor în cuprinsul textului este la alegere.

SUBIECTUL al II-lea (30 PUNCTE)

Realizează, în minimum 30 rânduri, un text de factură epică valorificând următoarea imagine:

SUBIECTUL al III-lea (30 PUNCTE)

Imaginează, în minimum 30 de rânduri, o continuare a dialogului următor :

„BĂTRÂNUL : Iată-l !

BĂTRÂNA: (care l-a urmărit tot timpul cu privirea și continuă să-l țintuiască și acum). El este.”

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- **capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor**

- **calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația**
- **originalitatea abordării temelor**

Sintagmele selectate pentru subiectul I au fost alese din creațiile poeților V. Alecsandri, M. Eminescu, G. Bacovia, N. Stănescu, M. Cărtărescu. Fragmentul de dialog face parte din piesa „Scaunele” de Eugène Ionesco.

EDITIA A VIII-A, 14 IUNIE 2014, BACAU

Secțiunea Creație literară

Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.

Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.

SUBIECTUL I (30 PUNCTE)

Realizează un text de factură lirică în care să integrezi următoarele cuvinte :

.....fantasme.....
 plutind.....
balaur
solzii

.....furată.....
.....fără-a se opri.....
.....șopârlă de smarald
.....părăsind.....

SUBIECTUL al II-lea (30 PUNCTE)

Realizează, în minimum 30 rânduri, un text de factură epică, în care să incluzi fragmentul următor: „Silueta răsare parțial din umbră. Clarul de lună se oglindește, scurt, în ceea ce ghicesc a fi ochii.”

SUBIECTUL al III-lea (30 PUNCTE)

Imaginează, în minimum 30 de rânduri, un dialog al personajului din imagine cu un posibil interlocutor.

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- **capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor**
- **calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația**
- **originalitatea abordării temelor**

Cuvintele selectate pentru subiectul I au fost alese din poezia „Malul Siretului” de Vasile Alecsandri, fragmentul pentru subiectul al doilea a fost selectat din opera „Cititorul din peșteră” de Rui Zink.

LIMBA ENGLEZĂ

Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.

Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.

Fiecare subiect se notează cu 30 puncte .

- Write a poem describing the images you see as you drift off to sleep, or daydream.
- Some young people are at a party. Suddenly the lights fuse, and they are left in darkness. The power does not return for some time. Needless to say, they don't sit in silence waiting. Write **the first act of a play** based on the idea.
- Look back into your own past. You must have been involved in incidents which you have continued to brood over or tell other

people about. Use one as the basis for a realistic short story. Do not write more than 200 - 250 words.

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- **capacitatea de a transmite ideii și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor**
- **calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația**
- **originalitatea abordării temelor**

LIMBA FRANCEZĂ

Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.

Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.

Fiecare subiect se notează cu 30 puncte .

1. Rédigez une poésie avec les mots suivants: création – inspiration; musique – ludique, don – abandon; courir – mourir!

2. Créez une histoire narrative à partir de cette image! (minimum 20 lignes)

3. Continuez le dialogue suivant (minimum 10 répliques):

L'ÉLÈVE: Bonjour, Madame. Le Professeur est à la maison?

LA BONNE: C'est pour la leçon?

L'ÉLÈVE: Oui, Madame.

LA BONNE: Il vous attend. Asseyez-vous un instant, je vais le prévenir.

L'ÉLÈVE: Merci, Madame.

Elle s'assied près de la table; à sa gauche, la porte d'entrée; elle tourne le dos à l'autre porte par laquelle, toujours se dépêchant, sort la Bonne, qui appelle.

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- **capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor**
- **calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația**
- **originalitatea abordării temelor**

LIMBA GERMANĂ

- **Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.**
- **Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.**

SUBIECTUL I (30 PUNKTE)

Schreibe ein kurzes Gedicht, in dem du folgende Wörter, in egal welcher Ordnung benutzt : Wasser , Idee , Wunder , Seele , Spiegel.

SUBIECTUL al II-lea (30 PUNKTE)

Schreibe einen Text , minestens 30 Zeilen, vom folgenden Zittat ausgehend : „, Jede Reise fangt mit einem Schritt an ...“(chinesisches Sprichwort)

SUBIECTUL al III-lea(30 PUNKTE)

Fuhre in mindestens 30 Zeilen folgendes Dialog fort :

" Komm doch , ich bin schon mude ..."

" Ja , aber die Nacht ..."

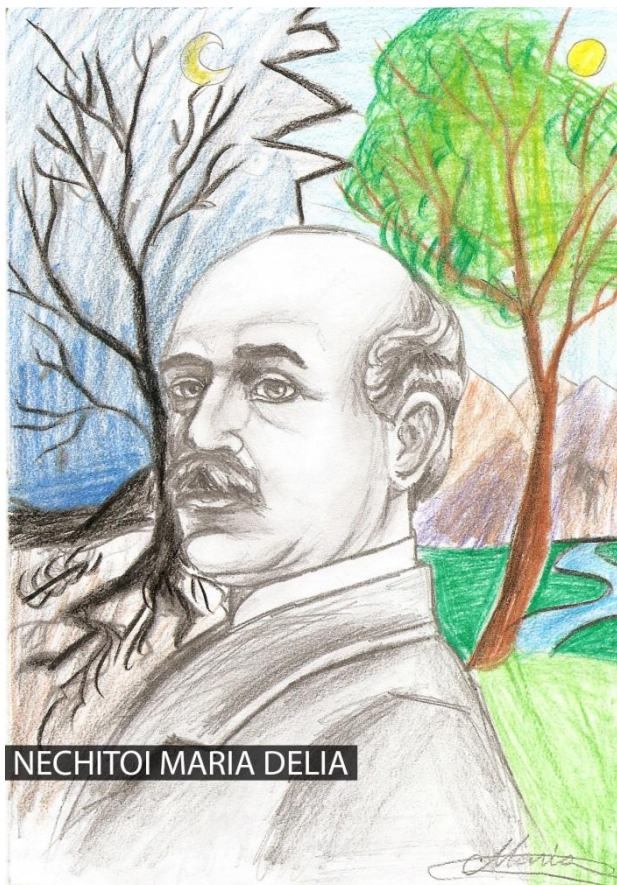
Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- **capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor**
- **calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația originalitatea abordării temelor**

MĂRGĂRITĂRELE

(Din lucrările premiate în anul trecut)

NECHITOI MARIA DELIA

PREMIUL I

ROFF ANDREEA ELISA,
Liceul Teoretic „Avram Iancu”, Cluj-Napoca

Subiectul I

Azi m-am trezit gâdilat de fantasme cu ochi de lumină
plutind în valurile-aceluiași gând: „aștept să vină
-o fată fără de veșminte în trup de balaur”
pieptănându-și solzii ce-mi închipuiam a fi de aur.

O frumusețe furată din antice tărâmurii cu zmei
pe unde urme presăra fără-a se opri sau a privi în urma ei,
la bieții părinți – un înger și o șopârlă de smarald
ce se întorc, părăsind o lume în care cândva putea să fie cald.

Subiectul al II-lea

Când am părăsit aceste locuri, în urmă cu ani grei, am jurat că n-am să mă mai întorc. Am renunțat la tot, la meserie, la prieteni, la familie, la reputație, la fiecare amintire ce mă lega de aceste locuri. Am renunțat la un eu prea pretențios. Și am mai renunțat la ceva...dar e prea repede să vă spun la ce.

Am închis un ochi și l-am deschis pe celălalt. Priveam același tren, dar care părea a merge în direcții diferite. N-am știut de cine să ascult. Totuși decizia a venit de unde nu obișnuiesc a veni deciziile. Și am luat-o spre lună. Era aprinsă, mă dorea la fel de mult cum o doream și eu. Ne sorbeam unul pe celălalt ca doi adolescenți.

Noua mea locuință nu avea mare lucru într-însa, doar cu un pat și o priveliște superbă spre amorea mea. I-aș fi scris o poezie, dar am uitat să cer la naștere darul cuvântului. M-aș fi apropiat de ea, dar nici pe mare n-am învățat încă să merg.

Am închis un ochi și l-am deschis pe celălalt, priveam aceeași lună. Era la fel de frumoasă. În întunericul virgin și surd am început deodată să nu mă mai simt singur. În depărtare, un contur părea a se țese din temnița valului, sugerând ce focuri a lovit stabilopozii. „Silueta răsare parțial din umbră. Clarul de lună se oglindește, scurt, în ceea ce ghicesc a fi ochii.”; acei ochi ai unui Dumnezeu mânios. Se îndepărtează. Îmi lasă vorbă în glasul vântului ce mă izbește câteva clipe mai târziu: „Adu lucrarea ta, pentru care te-am pregătit!”

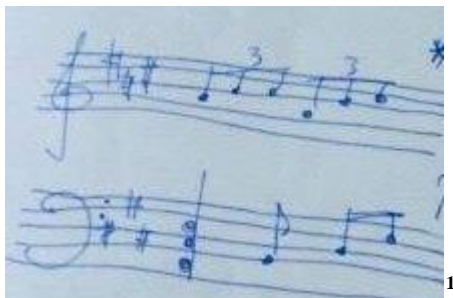
Lucrarea mea...un pat bătrân, obosit de atâta scrum și o priveliște ștersă spre lună m-au urcat în trenul ce m-a adus tocmai aici de unde am plecat.

Mi-am revăzut toate lucrurile, în special pe el. Toate îmbătrâniseră. El era la fel. Așa cum l-am lăsat. M-am apropiat cu stânjenală. Mă simțeam captiv în pielea unui amant deplorabil. Am vrut să-l întreb cum o mai duce, cum mai lucrează, dar nu meritam să-mi răspundă.

Atunci m-am așezat în fața lui și am ridicat mâinile la el. L-am gădilat puțin și amorul nostru jovial părea a se reaprinde...tocmai când și dânsa apărea la fereastră. Pe care să îl iubesc?! Pe el sau pe ea?

Nu îi privesc pe niciunul. Iau o foaie și mă răzbun pe ea. E atât de frumoasă. E superbă. E mirifică. E fascinantă. Mă face să vreau să o iubesc. E voluptoasă. Îmi spune povești și nu le pot pricepe. El este mare. Mă domină. Mă vrea dar nu mă cere. Ne iubim prea mult ca să ne-o spunem. Aici e un bemol. Mai am puțin. Puțin și termin. Ea tot pleacă și revine. Se uită la mine galeș, senzual și e convinsă că o doresc. Dar îl doresc și pe el.

Poate eu sunt cam în plus aici. Stop! Am terminat. Acum e momentul meu:

- Doamnelor și domnilor, aveți onoarea de a audia în premieră splendidă lucrare a tânărului Beethoven - „Sonata lunii”.

Vă spun sincer că le-a plăcut. M-au iubit, aș putea spune chiar. Și așa am realizat că m-am putut iubit cu amândoi deodată.

→Pianul s-a arătat a fi răspunsul meu la toate. Cu el am realizat lucrarea pentru care am fost pregătit. Pe acordurile lui am și murit. Pe acordurile lui m-au și îngropat și tot pe acordurile lui îmi mai rostesc astăzi numele toți cei care se încumetă a interpreta „Sonata lunii” și pe care îi veghez adesea și le trimit un gând bun când văd că nu folosesc digitația corectă.

Căutați în pace!

Subiectul al III-lea

Rătăciră m-a răpus aceste zile. N-am mai știut pe unde s-o iau. Dar o călăuză m-a dus tocmai la El. Cu sufletul și trupul degerând, am îndrăznit să spun tremurat:

- Sărut mâna! E cineva aici?

¹ Inceputul fictiv de la lucrarea „Sonata lunii” de Ludwig van Beethoven

- De bună seamă. Întotdeauna e cineva aici.
- Am nevoie...
- De ajutor. Desigur, copilă, știam. Cu toții veniți aici când aveți nevoie de ajutor.
- Te rog, ajută-mă. „Nu-ți întoarce fața Ta de către păcatele mele.”
- Spune-mi, copilă, ce-ți dorești? De fapt, nu-mi spune, știu deja.
- Părinte, unii sunt săraci și vor mâncare, alții sunt însetați și trebuie să adăpați. Unii sunt goi și le trebuie veșminte. Mie, părinte, poți să îmi oferi o oră de frumos?
- O oră de frumos...
- O oră în care să nu mă tem de oameni, o oră în care să învăț să joc șotron, o oră în care să învăț un vals și o oră în care să învăț să trăiesc frumos în celelalte ore.
- Ți-ajunge o oră pentru câte ai vrea să înveți?
- Se poate că nu. Dar știu că la Tine o oră poate fi o secundă, o viață, o eternitate... Dă-mi doar o oră așa cum vrei tu.
- (Tace)
- Te temi de oameni?
- Mă tem.
- De mine nu te temi?
- Cum s-ar putea una ca asta? Să mă tem de izvorul tuturor bunătăților, de cufărul meu de bucurie. Cum ar fi să mă supăr pe Soare că îmi luminează diminețile? Tu mi l-ai dat și pe acela. Cum să mă tem...
- Azi am venit aici fără de nimic. Știam că mă vei căuta și că-mi vei cere o oră de frumos. Păcat că în lumea în care te-au lăsat pe tine, frumosul e atât de scump și ora atât de scurtă.
- Ajută-mă și nu mă lăsa, căci pentru ora aceasta, azi m-am transformat în cerșetoare.
- Ia-ți povestea în spinare și privește spre locul pe care ți-l arăt Eu. Acela -> Răspunsul tău e acolo. Dar lasă-mă să-ți explic.

Cândva am creat o lume surdă și insonoră. Mulți dintre oamenii reci trăiesc în cea surdă. Înainte de a mă chema tu aici, am fost la un frate de-al tău care avea nevoie de mine. Și i-am spus să pregătească lucrarea pentru care l-am pregătit. Tu n-ai ce căuta aici. Du-te! Lumea auzitorilor tocmai își deschide porțile pentru tine.

Ora ta de frumos, răspunsul pe care îl cauți se află puțin mai sus. [*La subiectul II, propoziția marcată cu săgeată la început de rând.*]

în pielea unui om... au avut de... Au vrut să îl...
 sau o mai dă... cum mi lăstă... dar mi maritau
 să mi răspundă.

Atunci nu-am agitat în fața lui și am ridicat
 mâinile la el. L-am găditat pentru și am vădit
 jorjial parea a se... dar... când și de
 apărea la fereastra. Pe care so-l iubesc?! Pe el și
 pe ea?

Nu îi priesc pe niciunul. Ion și foaie și mi mărtău
 ea.

E atât de frumoasă. E o...
 E... E fascinantă...
 și... E voluptoasă
 și... mi le pot...
 El este mare. Nu...
 dar mi mă...

Nu...
 Mai am puțin. Păru și...
 roșie. Și...
 adresă. Dar el...
 plus aici. Stop! Au...
 și...
 audă în...
 Beethoven - Sonata...

*) Răspunsul "fals" de la lucrarea...

PREMIUL AL II-lea

IOSUB MARIA,

Colegiul Național “Ion Creangă”, București

Subiectul al II-lea

M-am gândit mereu că dacă aștept, așteptarea nu o să doară prea tare și poate, singurătatea asta o să-mi dea răgaz să nu mă pierd, că m-am pierdut prea mult în prea tare și în ecoul vocii mele, în vorbele altora și în gândurile lor care încearcă mereu să îmbibe sistemul ăsta imunitar al minții și al gândurilor, vezi nu poți să-mi spui cum ar trebui să gândesc, nu e corect, nu e corect nici din partea mea să-mi schimb gândul doar pentru că ne asemănăm într-un punct perfect uman cum ar fi întrebarea asta dementă ”ce este umanul” la care încă n-am găsit răspuns, fiind blocată de alte gânduri, cum ar fi ăsta, nebunul care se întreabă cât o să-ți ia să înflorești din întunericul nopții ca o regină sau ca o damnată, că doar știai de mult timp că te aștept și că mă doare când mă lași în urmă, de parcă eu n-aș avea de ce să mă tem noaptea când urlă lupii la luna asta mare care pare că dacă-o prind, ar încăpea între palme, ca un ou decojit la sărbătoare, când ți-am dat ție unul roșu și te-am lăsat sa-l mănânci, cum te-ar lăsa să mănânci și luna asta născută din mine ca un prunc, un embrion pe care Barbu se temea să-l privească de teamă să nu se nască, la fel cum mă tem eu că dacă e să te văd în noaptea asta, aș putea să

mă nasc, doar ca să mă poți tu ucide mâine, tot la noapte, o noapte mai neagră și mai rece în absența stelelor căzute la dorințele mele, la întrebările mele și la lipsa ta de răspunsuri. Silueta răsare parțial din umbră. Clarul de lună se oglindește, scurt, în ceea ce ghicesc a fi ochii. E doar un „canis”. Un câne. Un câine. Un animal. Un mamifer. Semăna a lup. Poate e semn că... nu știu...

Luna tremura roșie în palme și iarba își lăsa somnoroasă capul pe brațul meu, iar eu îi citeam povești vechi, despre atomi și cântecele lor de amor. Și răscoleam amintiri, atom cu atom și gând cu gând. Știam că n-o să tresari cum tresăreai în vremuri când te chemam. Speram. Nu contează! Ești a mea și te-am născut cum naște floarea rodul și sămânța.,,Imaginația”

Subiectul al III-lea

Totul e alb și pădurea tresaltă de la prea multă frunză atrasă la centrul lucrurilor.

—Deschide poarta! Doar lasă-mă să intru!

—Nu pot...

—Lasă-mă! Lasă-mă! Lasă-mă!

—Shh, nu mai atinge poarta, că se trezește fierul.

Mâna se ridică, încet, și se zbate în ea însăși, de parcă nu fierul e treaz, doar mâna...

—De ce nu mă lași înăuntru?

—Înlăuntru?

—Da, și acolo...

—Nu, de ce te-aș lăsa înlăuntrul lucrurilor?

—Pentru că trebuie...

—Trebuie?

—Da...Toată lumea o face...

—Și ce dacă? Cine spune că ar trebui s-o fac și eu?

—Nu înțeleg de ce nu vrei, de ce ești mereu împotriva lucrurilor?

—Nu sunt împotriva lor, sunt doar „Împotrivă”, este numele meu mic, dat de muma mea când era încă noapte afară.

—Dar acum s-a făcut zi! Schimbă-ți numele!

—Nu-l schimb, dar mi-am mai dat unul, de fapt, sunt doua, depinde cum le strigi: „Nu” sau „Vreau”.

—Ah, doar schimbă-ți numele și lasă-mă să intru!

—Și dacă ai intra, ce-ai face înăuntru?

—Nu știu...

—Te-ai mai întreba? Ai vrea să intri și în casă și în cameră și în paturi?

—Nu știu... de ce mă întrebi lucruri fără sens când vezi că se face frig și cade timpul peste mine și-mi usucă buza și mi se moaie mintea?

—Eu te-aș lăsa să intri, dar nu vezi că și eu stau aici când aș putea să stau în casă? Eu vreau să ies, dar moartea nu mă lasă.

—De ce ai vrea să ieși, când ești atât de aproape?

—Nu știu...

—Nu știi?

—Eu nu știu mai multe decât tine. Tu poți să stai afară și eu să stau înăuntru, dacă ni se face foame ne putem hrăni, tu-mi dai mie boala ta și eu îți dau lipsa morții, lipsa mea.

Întind mâna prin poartă și degetele au sărutul lor tainic, atunci a fost ziua când Eva a mușcat mărul și timpul i-a atins buzele albe de la prea multe pene de îngeri năpârliți și despletți de aur de când s-a trezit fierul și oamenii au început să-și pună singuri nume și și-au zis „Nu”, „Vreau”, sau „Nu stiu”, „Înlăuntru”.

Cădea Raiul afară și pomii scuturau din mere, frigul ieșea din oase și mâna tremura pe deget.

Oamenii au fost mereu aproape, cu mâna lipită de răspunsuri fără să știe. Își lipeau fața de lucruri și respirația făcea aburi pe adevăr ca-ntr-o oglindă și ultimul gând era acolo, în aburi și-n beție, îl vedeau din depărtare, în ceață, târându-se la lumină.

—Și vrei înlăuntru?

—Da, vreau. Nu e nevoie să-mi deschizi poarta...

—Ai cheie?

—Am doar lacăt cât să-mi țin sufletul în mine până închid pleoapa și-mi întorc ochii înspre mine.

Oamenii au fost mereu aproape, zic, doar timpul a fost „Împotrivă”.

PREMIUL AL III-LEA

DAMIAN ALINA IOANA

Colegiul Național „Octavian Goga” Sibiu

Subiectul al II-lea

Zbiară tăcerea

Am văzut un suflet atât de frumos, ascuns într-o cutie înspăimântătoare. Încerca să iasă, îl depistam prin crăpături din vreme-n vreme. „Silueta răsare parțial din umbră. Clarul de lună se oglindește, scurt, în ceea ce ghicesc a fi ochii.”

Nici măcar nu pot fi ochi aceia. E atât de sobru încât și-a scurs privirea în asfalt. Dacă mă aplecam, nu-i vedeam nici genele. Nu vreau să se ascundă. Vreau să-l întreb ce-i cu cutia aceea deplorabilă în care locuiește și de ce nu sparge pereții și se evaporă într-o lume mai puțin moartă.

Atunci m-a privit cu ceva - nu erau ochii - și mi-a spus că nu există grad de comparație pentru „moartă”. Am dedus că nici moartă, nici vie, nu pare a fi o lume destul de bună sau poate destul de nocivă pentru el.

I-am descoperit degetele lungi și deloc urâte plimbându-se pe spatele meu. De sus în jos. Și invers. Îmi plăcea să fiu mângâiată pe spate. Simțeam un curent satisfăcător de acolo până la coapse. De obicei mă mângâi singură. Aș fi vrut să simtă și el o plăcere. Nici măcar nu se prefăcea. Își freca unghiile moi de pielea mea aspră doar ca să uite cât de urât este sau cât de urât pare.

I-am refuzat fiorii. Nu am mai vrut. Mi-a zis că nu mai vrea să iasă din cochilia lui împuțită, vrea doar să profite de mine. Să mă distrugă, să mă mănânce pe dinăuntru. Mereu mi-am dorit ca sufletul meu să cedeze. Mi-am dat seama că mă mângâiam singură pe spate.

Subiectul al III-lea

Nu mori azi

- Mă dor tendoanele! Îmi explodează venele cave! Mi s-au uscat lacrimile pe breton. (suspînând, face loc altor lacrimi să se verse)

- Tunde-ți bretonul. Nu mai plînge, draga mea. Mi-e dor de tine.

- Nu-l tund. Îmi ține de cald. De fapt, îmi acoperă fruntea. Nu-mi mai vezi gândurile sinucigașe de care mi-e silă. Mai bine pleacă, decât să-ți fie milă.

- Nu pot...nu vreau!

- Nu poți? De fapt nu vrei?!

- Nu poți fără mine.

- Ba da, te urăsc! Vă urăsc pe toți! Ascunde-mă sub gratii. În spatele lor mă poți vedea.

- Și dacă mori, tot te-aș vedea. Te-aș privi îndelung, cum nu m-ai lăsat niciodată. Ți-aș deschide ochii doar să te privesc. De ce vrei să mori?

- Nu de ce. Când?

- De ce moartea? A fost vreodată viața? Vreau să te văd trăind. Promit că te omor după. Le facem pe amândouă.

- Sevraj...vreau ceva ce pot face. Aici sunt eu, în sevraj. Nu pot „să fac” viața. Pot „să fac” moartea. Nu sunt nebună sau bolnavă. Vreau să-mi fie bine. Sunt conștientă că nu mă gândesc la tine.

- Vreau să plec. Dar nu e așa. Vreau să știi de ce ai plecat. Să vezi ce lași în urmă. Știu că sună clișeic.
- Nu vrei să îmi spui că vii și cu mine acum?! Pleacă! Mă dezgusti.
- Mai țin minte ce mi-ai spus să fac după ce mori.
- Să mă pui într-o cușcă, să-mi dai drumul în mare. Știu că se va pierde toată cenușa...și mie mi-e dor de tine.

- Să nu-ți fie. Eu tot aici rămân.

MENTIUNE

BURUIANĂ DIANA

Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

Subiectul al II-lea

Privesc... Obişnuiesc adesea să privesc, parcă cu ochii sufletului, tot ceea ce pot cuprinde: cerul, soarele, pădurea, firele de iarbă propriile-mi mâini, propriul suflet. Constat că am rămas aceeași, ceilalți îmi spun cât m-am schimbat, că am crescut și că acum ar trebui să nu mă mai las pradă vechilor obiceiuri, de a visa și de a merge atât de des prin pădure. Dar ei nu înțeleg ce înseamnă pădurea pentru mine, nu înțeleg și nici n-o vor face vreodată, dar asta nu înseamnă că nu-i voi fi pe veci alături: eu cu ea și tot ceea ce-o învăluie, întru eternitate.

De fiecare dată îmi oferă ceva nou, de fiecare dată îmi șoptește taine de neprețuit, având puterea de a-mi înnobila sufletul adesea rănit de cele ce mă înconjoară , de cele pe care nu le înțeleg.

Foșnetul îmi mângâie auzul iar mâinile mele mângâie scoarța copacilor ce mă călăuzește spre inima sa, spre cea inimă atât de caldă și de pătrunzătoare, ce de fiecare dată mă cuprinde în brațe și mă poartă spre lumi noi, ferice, mă face să cunosc extazul și fericirea absolută, să plâng de bucurie, să găsesc alinare în suferință, să trăiesc din moarte și să mor din cauza vieții.

De fiecare dată îmi odihnesc capul pe umărul mușchiului de copac, ascultând în surdina susurul izvoarelor și adâncindu-mă în beatitudinea mireasmelor cărora nici nu poți rezista, nici salva. Închid ochii și privesc lacul, tainic și liniștit în toată tulburarea sa lăuntrică, plâns de sălcii și iubit de trestii, undele sale surâzând la voluptatea eterică a nufurilor și totodată cu aceasta, la puritatea lor.

Silueta răsare parțial din umbră. Clarul de lună se oglindește, scurt, în ceea ce ghicesc a fi ochii. Privesc pe mine parcă reci, cu muștrare, însă trupu-i de nevăzut în întunecimea codrului, întrucât stelele lucesc cu timiditate, absorbite parcă și ele de întunericul teluric. Chipul fantasmagoric înaintea spre mine iar eu mă apropiu de el, cu fascinație și mirare deși trupul mi-e stăpânit de spaimă, însă e teama aceea de necunoscut care totuși te atrage, te tulbură și te mistuie, lăsându-te vlăguit dar cu o neprețuită liniște.

Parcă mi-ar șopti, mi-ar îngâna vorbe tainice, m-ar face să înțeleg neînțelesul, să cunosc necunoscutul, să iubesc pe cel de neiubit, iar eu, în final, ajung să-l iubesc pe el, să îl aștept seară de seară să apară din negura lacului, să mă adâncesc, în lungi reverii, să renunț la ființa mea pentru a rămâne alături de el, fantasmă ucigătoare de suflete!

Totuși, în această iubire tulburătoare și neînțeleasă trăiesc, această iubire tainică, bizară în tot absolutul său mă regăsesc, este o parte din mine și tot ce mi-e mai drag. Doar ea mă poate face să mă pierd, să uit de mine și să mă înalț, să acced la culmi din ce în ce mai înalte, să străbat pământuri ascunse și sp

iau parte, alături de lună și de stele la mult râvnita, în veci neatinsa... nemurire.

Subiectul al III-lea

- Unde ești?... Hai, vino la mine, salvează-mă!
- ...
- De ce nu-mi răspunzi? Știu că ești aici, cum mereu ai fost și mereu îmi spuneai să te chem când am nevoie de tine.
- ...
- De ce taci?... Hai, vorbește-mi așa cum făceai odinioară, când erai mereu prezent să-mi ghidezi fiecare pas, fiecare gest și fiecare gând.
- Draga mea, aceea ești tu! De ce continui să mă cauți, când doar pe tine te vei regăsi?... De ce mă strigi în miez de noapte și nu poți adormi?... Haide, copila mea, lacrimile tale mă tulbură și cu ele îmi lăcrimează sufletul.
- Cum să nu plâng, cum să nu fiu cuprinsă de disperări și temeri, cum să găsesc lumina când eu mă afund doar în întuneric, cum, cum să găsesc o cale când am rămas singură, printre străini, când până și chipu-mi va fi curând străn, iar brațele nu-mi vor mai aparține...
- Ce tristețe te mistuie, ce mirare că ochii tăi, și chipu-ți pur îți poate ascunde asemenea tristețe. Știam că profunzimea îți e soră, dar nu aș fi știut în veci că buzele tale tremură cuminte de disperare, că ochii imploră îndurare și că spiritul caută libertate!...
- Ajută-mă, rogu-te, să-mi regăsesc liniștea, să trec de zăbrelile de fier spre libertate, să-mi zburde sufletul printre flori și fericire, iar tu, tu să-mi fii alături!..
- Eu sunt neputincios, sunt doar partea din tine ce vrea să te slujească, ce vrea să te îndrume spre culmi de bucurii. Dar stai, eu fără tine de existat nu pot, sunt mintea ta, sunt sufletu-ți, iar purtarea mea e doar în acord tainic cu tine.

- Și eu ce să fac? Spune-mi! Cu disperare copila-și muștră, pe cel ce este conștiința sa. Nu mă lăsa să mor, cuprinsă de disperare, de moarte și de dor!

- Iubita mea, ființă de cristal, tu ești unică în univers, tu, doar tu ești minunată, o încântare printre zei, un zâmbet pentru cei ce plâng, o alinare pentru suferinzi, o încântare pentru stele, mai luminoasă decât soarele, mai pură decât neaua...

- Eu nu pot fără tine, deși mă încântă mult vorbele tale și îmi alină suferința, dar tot nu știu ce să fac, ce să cred, încotro să apuc! Oh, soartă blestemată, mă pedepsește providența pentru-o faptă ce n-am comis?

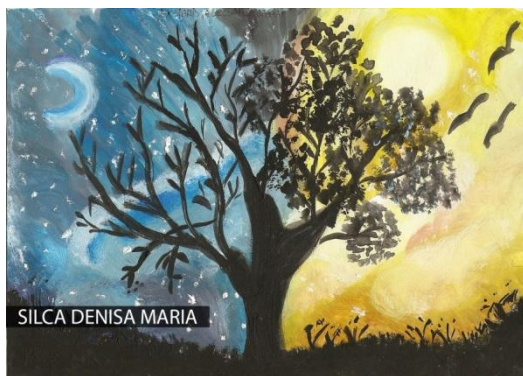
- Tot ce-ți pot spune, iubita mea, este că tu ești universul, iar toți ceilalți, propriile-ți proiecții, propriile-ți gânduri și cugetări, că providența nu există, că destinul e al tău, că soarta-ți va surâde, cât timp tu vei zâmbi.

- Dar salvarea mea?... Mă lași aici, să mor...?!

- Salvarea ta ești tu! Nici eu, nici nimeni, fără tine n-ar exista, totul stă în propria-ți putere, putere infinită asupra tuturor. Cu un singur gest astrele se vor închina ție, se vor alinia în jurul Soarelui, iar Soarele vei fi tu! Doar tu, și nimeni altul, frica îți va îndepărta, tu ești aceea care, de poarta cea de fildeș vei trece, fără greș, tu ești cea în ochii căreia lumina va pătrunde, și dragostea celorlalți va fi în tine însăși căci dragostea lor e și dragostea ta. Înțelegi, oare?

- Un zâmbet pe chip îmi încolțește, când vorbele-ți aud, încrederea mă cuprinde și cu avânt pornesc. Poate-ntr-o zi la astre voi ajunge, dacă vei fi alături de mine, conștiința mea, în propriul spirit mereu te voi regăsi, călăuză sfântă, ocrotitor de cei pierduți, tu, cel ce suferința alini și sufletul înnobilezi, cel ce făr' de care în bine nu poți păși, fără a te lăsa mâncat de multele-i atrocități, și ființe fără suflet și chipuri reci, haine, ce spre tine țipă, te bântuie, te chinuie, te lasă fără viață, dar nici moarte nu-ți oferă, te lasă fără glas, să te mistui în tăcere!...

- Alături de tine, pericolele vom înfrunta, alături de tine nimic nu ne va atinge, pentru că ești puternic, și cugeți și simți, și sperii și visezi, nu ca celelalte entități fără lacrimi, fără zâmbete, fără chip și fără suflet. În ochii tăi o rază strălucește, privirea ta vorbește și spune o poveste, lumina ți-e călăuză și-n întuneric nu te vei mai afunda vreodată... În veci, și pururi, vei trăi în fericire și iubire.

MUNTEANU CRISTIANA

Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

Subiectul al II-lea

Un pahar de vin de lavandă

„Milioane de gânduri îi plouau mărunț în minte, ciocnindu-se în zgomote surde, mai strașnice și violente decât o vâltoare de tunete.”

Îi desenam conturul feței în minte de atât de multe ori încercând să-mi amintesc fiecare detaliu, oricât de neînsemnat ar fi fost. Alunița de pe obrazul stâng, cicatricea de deasupra sprâncenei drepte și cearcănele atât de bine conturate încât îți distrăgeau atenția de la buzele aspre, mușcate până la sânge.

Îmi arunc gândurile într-un colț al camerei întunecoase și neîncăpătoare. „Acum nu mai e așa!” îmi repet în gând în timp ce apuc prima haină din cuierul de lemn de stejar: un palton cărămiziu uzat și zdrențuros.

Mi-aș acoperi urechile cu dopuri de plută dacă aș ști că așa inima nu mi-ar mai șopti în urechi balada de sentimente ce i-o purtam.

Nu există lucru mai deprimant decât să stai atât de incomod, ca pe spini de trandafiri sângerii, în propriu-ți pat, într-o cameră aburită, mucegăită, cu capul pe o pernă îmbibată în lacrimi. Un tricou alb de bumbac, atât de transpirat lipit de tine, prea apropiat de trupul tău arzător. Stai și privești un tavan alb sau pereți al căror tapet se decojește ușor, dezvăluind crăpături firave, precum venele și pielea străvezie a unui copil palid. Și îți este insuportabil de cald, doar pe interior. Îți vine să sfâșii tricoul și pieptu-ți în care freamătă fluturi neaspâmpărați.

Asta pățisem și eu. Singurul lucru care mi-a plăcut la mica mea cameră a fost geamul pictat cu mărgăritare de apă. Ploaia spală și vindecă sufletele chinuite ale căror ființă este aruncată peste stânci ascuțite, erodate de apă.

Îmi anesteziasem sufletul și îmi venea să mă dau cu el de pereți. Și totuși... iată-mă aici, stând pe banca din lemn masiv aflată în grădina lui, unde obișnuiam să bem ceai în fiecare după-amiază. Seara, obișnuiam să împărțim o sticlă de vin de lavandă, o sărutare, o îmbrățișare și un pat în care oricât de apropiați am fi fost, piele lângă piele, sufletul meu tot ar fi cerșit să fie cât mai aproape.

Aud un sunet și inima-mi tresare. Silueta răsare parțial din umbră. Clarul de lună se oglindește, scurt, în ceea ce ghicesc a fi ochii. A cui ochi verzi, blânzi și proaspeți precum iarba abia răsărită, mângâiată de stropi de rouă și de razele soarelui.

Dar acum nu-l mai iubesc. Acum pot spune „nu” unui pahar de vin de lavandă oferit din prea multă iubire. Deși pare că am rugină în plămâni și cenușă pe obraji, sunt liberă.

Eleonoir, 1943, Paris

Subiectul al III-lea

Pășind greoi prin întinsul ocean de zăpadă, Madeleine ajunge la casa unde aștepta să meargă încă de când avea opt ani. Zărind o fată străină, Hugo fugi cu nerăbdare de la fereastra din holul principal și coborî într-o grabă uimitoare.

- Unde te grăbești așa, scumpul meu? îl întrebă asupra doamna Jaqueline.

- Ea e gata care va sta cu noi de acum înainte? Madeleine îi era numele, nu-i așa?

- Da, ea este. Știu că abia aștepti să o cunoști, dar te rog, nu o speria cum ai tu obiceiul de a fi prea sălbatic și brutal cu oaspeții! îl muștră urâcioasa femeie.

Hugo nici nu așteptă să termine, că și dăduse buzna să deschidă ușa de la intrare, apăsând atât de tare clanța argintie încât răsunase în toată casa. Chiar când să pășească afară, fata cu pomeți rozalii stătea în fața lui, speriată:

- Îmi cer iertare! Nu trăgeam cu urechea, eram pe punctul de a ciocăni! Vă rog să mă iertați! vorbise Madeleine mult mai tare și mai agitat decât ar fi trebuit.

- Nu trebuie să te scuzi! Intră! Bun venit acasă, sau mai bine spus la noua ta casă!

După ce Hugo îi prezentase casa și o ajutase cu despachetatul, îi spuse:

- Deci, ești fericită că te-ai mutat la noi?

- Cum aș putea fi fericită când părinții mei, din pricina sărăciei, au fost nevoiți să mă vândă? strigă cu indignare și furie micuța fată cu părul negru.

- Oh, îmi pare rău... Dar, vezi tu, eu mereu mi-am dorit o soră. Mama și tatăl meu sunt mereu plecați deci e cam același lucru, nici eu nu îi văd prea des, și doamna Jaqueline e rea și severă și mereu sunt nevoit să plâng singur în camera mea. Dar acum putem plânge împreună!

Plin de entuziasm, băiatul se apropie încercând să o îmbrățișeze.

- Tu chiar nu înțelegi, nu-i așa? Asta e problema cu voi, familiile bogate! Sunteți egoiști și vă gândiți doar la voi! Când aveam opt ani și mama mi-a spus că peste cinci ani voi locui cu altă familie, eram fericită, iar mama plângea și nu înțelegeam de ce! Când am crescut mai mare, am înțeles-o pe mama!

Strigă cu putere fetița a cărei lacrimi erau mai pure și curate decât diamantele, intrând în camera sa și trântind ușa.

- Dar, eu înțeleg... te cunosc demult, Madeleine... murmură Hugo ca pentru el însuși.

MENTIUNE

NEAGU BOGDANA ELENA

Colegiul Național Pedagogic, „Ștefan Cel Mare” Bacău

Subiectul al II-lea

Numele tău e scris cu Times New Roman pe butoanele cu cifre din liftul în care urc și cobor de câteva ori pe zi. Iubești. Iubești de-o zi, de-o săptămână, de câțiva ani, sau poate de-o viață. Iubești în ascuns, iubești cu o strângere de mână, cu o privire setoasă, iubești și știi că iubirea nu se șterge cu acetonă sau spirt, știi că iubirea nu conține clor și că iubirea face bine aproapei tale. Știi totul deja și ești pregătit să iubești.

Poate am făcut un atac de cord, azi dimineață la nu știu ce oră, e frumos să cumperi cireșe dimineață, când toți îți spun să traversezi pe trecerea de pietoni și să nu te grăbești pe stradă. „Cool” că nici măcar un câine nu mă privește, sunt o proprietate inviolabilă.

Adevărul este că am murit și stau întinsă pe iarbă. Silueta ta răsare parțial din umbră. Clarul de lună se oglindește, scurt, în ceea ce ghicesc a fi ochii. Ești singurul ce mă respiră prin porii muți la atingerea mea. Sunt surdă și mută la dragostea ta, nu înțeleg nimic, te rog nu-mi spune că mă iubești, sunt doar ceașca în care îți bei cafeaua în fiecare dimineață, tresar de exaltare când mă strângi cu degetele tale scurte și moi. Cânt pe clapele trupului tău, ca la o orgă de jucărie cu luminițe la capete.

Când râzi, alunița ta din colțul gurii se leagănă dintr-o parte în alta, aproape adorm când te privesc, te iau în brațe așa goală, fără să mă descalț la intrare, uit mereu că ești vie în amintirea mea și că-mi prepari micul dejun în fiecare dimineață. Mulțumesc Dana, spuse Levi.

Subiectul al III-lea

- Am crezut mereu că dragostea și iubirea nu au nimic în comun.
- Desigur, spuse Dana, eu te iubesc iar tu te-ai îndrăgostit de mine. Cu siguranță nu e același lucru.
- Uite, gândește-te că nici măcar o furnică nu va putea sta în calea iubirii tale pentru mine.
- Despărțirea, dragul meu Levi, nu înseamnă două trupuri separate. Despărțirea unește amintiri și cântă despre regrete.
- E prea târziu acum.
- Știi, întotdeauna, mama mi-a spus că atunci când construiești un castel prea înalt și uiți că este de nisip, se va prăbuși.
- Scrie-ți durerea pe nisip și gravează-i bucuria pe o stâncă.
- Promite-mi că am să te mai revăd o dată. O ultimă dată. E iarnă acum în mine.
- Haide să ne scriem o scrisoare, o scrisoare cu toate secretele dragostei noastre, să o îngropăm sub copacul nostru și peste exact cinci ani, pe 14 Iunie, să ne întâlnim aici și să ne-o destăinuim.
- Iubirea care se măsoară, nu se numește iubire. Este doar un fel de atașament reciproc, care oricum se va termina prost. Iubirea nu se măsoară în secrete sau cuvinte. Iubirea nu are limite de timp și nici nu se vorbește despre ea. Ai dreptate, a iubi și a fi îndrăgostit, nu este una și aceeași. Pleacă acum.
- Dar Dana, gardul acesta, nu e un gard de fier. Nu trebuie să fie așa. Te iubesc. Dar dacă nu te iubesc așa cum vrei, nu înseamnă că nu te iubesc cu toată ființa mea și cu tot cugetul.
- Adio, Levi, spuse ea cu ochii în lacrimi și buzele în sânge.

MENTIUNE

PAVĂL ANDREEA

Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

Subiectul al II-lea

Întâlnire

Cronosul mă apasă pe umeri cu toată măreția sa de temut. Plâng... Plâng... Plâng... Iar lacrimă cu lacrimă, obrazul îmi sângerează de dor, de dorință, de durere...

Nu sunt singură, niciodată nu voi fi, dar sufletul îmi dictează să mă tem de ceva... De ce? Pentru că teama e tot ce mai am, îmi spun cu o urmă de regret. Tac și respir.

E anotimpul meu preferat, anotimpul nopții, dar în această clipă a sufletului meu nu mai recunosc nimic. Eu sunt slabită, bolnavă, tremurândă sau poate nu sunt eu... Țipetele dureroase din sufletul meu mă forțează să fug și mă aruncă violent în brațele ei, ale Maestrei. Și alerg în goană, alerg de parcă aș fugi de mine, alerg până la capătul lumii, alerg de frenezie, alerg după ea, după Maestră. Nu mai aud nimic căci vocea sufletului meu a răgușit de la începutul timpului. Dar, deodată mă opresc...

Chiar ea mă oprește (sau poate ideea posibilei ei existențe)... Mă rotesc frenetic în jurul meu de câteva ori, țin doar două cuvinte tăioase într-o limbă moartă, ascult... și tac. Silueta ră sare parțial din umbră. Clarul de lună se oglindește, scurt, în ceea ce ghicesc a fi ochii. Și le recunosc sclipirea morbidă at't de familiară, atât de superbă. Maestra se apropie de mine, plutind imperceptibil și se oprește atingându-mi nasul cu al ei. Îmi îngheață tot corpul de plăcere, iar respirația mă părăsește; oftez și zâmbesc. Zâmbeste și ea la rându-i, atât de subit, însă, încât izbucnesc în lacrimi de spaimă și cad la pământ pe pătura moale de mușchi. Se apleacă ea atât de gingaș deasupra-mi și îmi îngână

un cântec de leagăn. Vreau să o opresc dar mi-a furat glasul pentru totdeauna și îl folosește să mă adoarmă. Nu vreau! Nu vreau să dorm! Vreau să fiu prizonieră aici pentru tot restul timpului oglindindu-mă în ochii ei...

Mă sărută Maestra pe pleoapele-mi grele, iar în clipa aceea, în silueta și figura ei străvezie, în sufletul ei violet, în zâmbetul ei perfid, în ochii ei euforici... mă văd pe mine! Maestra sunt eu, iar eu sunt Maestra. Și mă întreb... cum e posibil să fiu chiar ea? Cum e posibil să fiu Moartea?

Subiectul al III-lea

Fumul

- Îmi este frig, până și lacrimile mi-au înghețat, șoptește obosită tânăra cu buzele violete, tremurânde.
- Să-mi fie cu iertare, draga mea, dar nu te pot încălzi. Dumnezeu mi-a interzis această putere demult, a considerat că nu sunt vrednic, afirmă cu regret Domnul în negru.
- Te-aș întreba de ce, dar știu că nu îmi vei răspunde niciodată la întrebări și că îmi vei spune să caut singură răspunsuri...
- Ești foarte grijulie, domnișoară, intervine Domnul, vizibil iritat de subiect. Cine te-a educat așa? Mama, tata, sau... ?
- Îngerul meu păzitor m-a învățat tot ce știu și m-a făcut tot ce sunt. Îmi e tare dor de el... plâng în fiecare noapte sperând să mă audă și să se întoarcă la mine; a fost cel mai...
- Da, da, foarte interesant, într-adevăr, întrerupând-o, extrem de nepoliticos, pe fetiță. Vrei o țigară? De fapt, iartă-mă, nu se cade să te întreb asta... Dar totuși fumezi?
- ...firește că nu fumez. Sunt o domnișoară, iar domnișoarele nu fumează! Răspunde vizibil șocată tânăra.
- Ha ha ha! Mă ierți de această indiscreție, bănuiesc. Ar trebui să încerci să simți fumul acela mirific până în măduva sufletului tău.

Iar apoi să-mi spui și mie ce se simte, întinzându-i o țigară și zâmbindu-i încurajator.

- Nu, nu și nu! Ia-o de aici, să nu o văd, Domnule!

- Prea bine, atunci, draga mea. Și își scoate încă o țigară așezând-o foarte ușor între dinți. Așteaptă cu ochii închiși.

- Hai! Ce faci?! Aprinde-o odată! Vreau să mă încălzesc măcar puțin! Și vino și tu mai aproape, nu vreau să pierd nicio clipă de căldură din chibrit, rosti poruncitor tânăra trăgându-l de mâneca prin poarta de plumb.

- O, naivitate întrupată în copilă cu ochi negri... Vrei să mor? Moartea mă va lua dacă voi aprinde vreodată vreo țigară. Vezi tu, spuse blând Domnul, acest mic obiect cilindric, minunat de altfel, are puterea de a mă ucide. Dar eu îl controlez, îl păstrez atât de aproape, îl țin între dinți și nu îi ofer puterea să măucidă. Sunt stăpânul Morții însăși astfel! Spuse Domnul cu un aer arogant și mângâind-o pe creștet pe fetiță înainte de a-și continua drumul.

MENȚIUNE

ȘOLOT ANCA

Colegiul național „Vasile Alecsandri” Bacău

Subiectul al II-lea

Teatrul

Ușa scârțâie timid, temându-mă să deranjeze sufletele foștilor actori ce joacă rolul vieții lor, proprie cădere în abis. Cortina, scenă a umbrelor diforme, geme de remușcarea prafului ce o îmbibă cu toată această deșertăciune a simțurilor moarte, dar vii. Vii prin adierea vântului ce le împrăștie purtându-le într-o călătorie infernală, nesfârșite de la lojele ocupate de tăcutul ecou până la rândurile din față, pline de aplauzele fragile ale

păianjenilor ce își pierd din ardoare împletite fiind cu pânzele lipicioase și veninoase ale timpului neiertător. Scânteii ale lunii ciobesc tavanul, scorjit de nepăsarea ruginită a spectatorilor imaginari, ce murmură tardive vorbe de încântare. Veacuri au trecut de când silueta răsare parțial din umbră. Clarul de lună se oglindește, scurt în ceea ce ghicesc a fi ochii.

Ochi mascați de durerea și de singurătatea spiritului ce alunecă cocoșat de atâtea ocări pe treptele teatrului sufletului său. Ce nu a cunoscut stâncile abrupte ale fericirii și iubirii, doar a urcat cu pas moale și sigur pantele domoale ale răutății și păcatului umanității. Acum teatrul în ruină, îi este singurul azil. Doar glasurile sufletelor chinuite îi bântuie ochii părăsiți și prigoniți. Încearcă să se ridice ușor de pe podeaua suspinândă a vieții sale. Îl văd, un vechi potrivnic al bucuriei. Își pune mâna pe podea cu teamă, dar culege doar praful și mizeria veacurilor ce au trecut. Se uită în jur, pierdut mă zărește, eu, un copil al inocenței și al prezentului, îi zâmbesc.

Privește jena mea, mi-a descoperit ascunzătoarea, sau poate eu i-am invadat bârlogul. Și o lacrimă pângărește acest templu al uitării.

Subiectul al III-lea

Copila se uită uimită la acel om fără chip, prinsă între îndoiala momentului, îndoiala propriei conștiințe și confuzia inocentă a unui copil ce nu judecă aspectul exterior.

- Cine ești tu? Întreabă ea puțin speriată, simțind un fior necunoscut.
- Eu sunt Timpul Trecut, rostește omul fără chip.
- De ce ochii tăi nu se văd, iar fața îți este albă ca o coală de hârtie?

- Ochii mei au văzut tot ce a fost, ei știu ce este acum, nu au nevoie să mai strălucească în această lume, umbra înfiorătoare a vremurilor ce au apus.

- Atunci, vreau vreau eu ochii tăi, pentru că ai mei, nu au văzut tot ceea ce ai tăi au văzut.

- Ce ai vrea să vezi?

Copila cu lacrimi în ochi șoptește timid:

- Mi-aș dori să-mi pot vedea părinții, nu i-am cunoscut niciodată, trăiesc de când m-am recunoscut întâia dată în oglindă, într-un orfelinat, acest orfelinat.

Și arată cu o mână tremurândă clădirea șubredă din spatele ei.

Nu am văzut niciodată nimic altceva.

- De ce nu pleci? Întreabă omul.

- Nu-mi cunosc trecutul, nu am cum să-mi cunosc nici viitorul.

- Dar ai prezentul, în care trăiești.

- Refuz să cred că acesta este prezentul meu, așa cum și tu, dragă prietene refuzi să vezi această lume, actuala lume.

- Off, tu nu înțelegi.

Copila prinde gratiile porții și-și apropie fața biciuită de frigul aprig de cea a vizitatorului ei:

- Eu nu am cunoscut decât prezentul, pe care nu-l consider ca fiind al meu, pentru că soarta dacă nu s-ar fi jucat cu boala, aș avea un alt prezent. Părinții ei nu ar fi murit, iar eu aș fi fost în altă parte acum. Dă-mi ochii tăi pentru a putea să-mi cunosc trecutul și astfel să-mi clădesc viitorul prin ochii părinților mei. Te rog, spuse ea sfârșită.

- Părinții tăi te-au iubit nespus, acesta este tot trecutul tău așa că trăiește prezentul iubindu-i și tu.

- Dar nu știu cum arată. Vrei să iubesc o iluzie? Întreabă ea plângând.

- Nimic din ceea ce ne imaginăm nu este o iluzie, este realitatea. Pentru că noi ne imaginăm realitatea. Iubește iluziile tale și crede că ele vor deveni viitorul tău.

- Vei reveni?

- Nu.

Iar el dispăru. Și niciodată nu va reveni.

MENTIUNE

UNGUREANU MARIA

Colegiul Național „Mihai Eminescu” Bacău

Subiectul al II-lea

Ultimele răbufniri ale discului roșiatic încep să fie înghițite de linia orizontului. Căldura de altădată, acum se estompează lăsând răceala nopții să pună stăpânire pe satul de munte.

Mă ridic greoi, ca o cortină, permit astrelor să își joace rolul pe scena sublimă a cerului, iar elementul central, luna, se mișcă domol lăsând în urmă o liniște eternă.

Codrii înalți de brad răsună în bătaia pământului ca un glas domol de clopot, iar râul curge ritmic, creând armonia sonoră perfectă din natură.

Mă așez pe marginea drumului, contemplând grandoarea acestui spectacol al naturii. Deodată, zăresc ceva în natură.

Silueta răsare parțial din umbră. Clarul de lună ce oglindește, scurt, în ceea ce ghicesc a fi ochii. Această siluetă stătea nemilșcată într-o caleașcă de nori fumurii și privea lung...

- Cine ești? o întreb eu mirată.

- Eu sunt Noaptea, a doua fiică a Zilei.

- Și ce faci aici?

- Eu am venit să presar întunericul și să aduc liniștea bine meritată după o zi de muncă, dar și să creez acest decor mirific din natură. Și nu am venit aici oarecum, ce a trebuit să port un aprig război cu Dimineața cea călduroasă și zglobie, dar în final eu am învins.

După scurte mărturisiri, Noaptea, cu mantia ei neagră a plecat mai departe, lăsând în urmă pâlcuri de licurici, care se prindeau într-un dans amețitor!

Iar eu am rămas singură pe marginea drumului, întrebându-mă: Oare am visat? Oare a fost adevărat?

Subiectul al III-lea

FATA (îmbrăcată într-o rochie neagră, lungă, cu un fular bine strâns de gât, cu o căciulă neagră în cap): Deschideți-mi, vă rog! Este o urgență!

SCRIITORUL: De ce țipi așa? Vrei să scoli din somn pe toată lumea?

FATA (abia încercând să îngâne niște cuvinte printre lacrimile ce i se prelingeau pe obraz): Este urgent!

SCRIITORUL (alergând pe scări): Domnule, vă caută cineva!

DOMNUL (abia ținându-și ochii deschiși): Ce vrei, Alina? De ce m-ai sculat din somn?

FATA: Scrisoarea...scrisoarea...am pierdut-o.

DOMNUL (furios): Cum așa?

FATA (tristă): Nu știu cum s-a întâmplat acest lucru.

DOMNUL: Rău! Foarte rău! Acum o să afle toată lumea de idila noastră. Să zicem că nu îmi pasă de ceilalți oameni, dar soția? Și copilul? Ce vor zice?

FATA (cu părere de rău): Îmi pare rău! Te rog să mă ierți!

DOMNUL (trântind scaunul): De ce s-a întâmplat una ca aceasta? De ce? Acum ce mă fac? Numai din cauza unei neatente pățesc asta!

FATA (încercând să calmeze spiritele): O voi găsi! Îți jur!

DOMNUL (nemaisuportând prezența Alinei): Ieși afară! Ieși afară! Să nu te mai văd niciodată în casa mea! De astăzi nu mai însemni nimic pentru mine. Afară!

FATA (plângând în hohote): Nu...nu, te rog!

DOMNUL (furios): Afară!

CUPRINS

Numărul 9	5
CREATIE LITERARĂ.....	7

BELDEANU DIANA ANDREEA
BOSTAN STEFANA
BUCUR SIMONA ANDREEA
BUJOR STEFANA
BURUIANĂ DIANA
CĂCIULĂ JENY GEORGIANA
CĂLINESCU LAVINIA
CHELARU VLAD-FLORIN
CIOBANAȘU IONELA
CIURLICĂ ȘTEFANIA
CLONDIR ADELINA GABRIELA
COMANDARU ANDREEA
COMANDATU CLEMENTINA
DOGARU DIANA ELENA
DOROBANTU GABRIEL
FAZACAȘ TEODORA-OTILIA
GRIGORE ANA-MARIA
HÎNCU ALICE RAMONA
HRESTIC LUIZA
IACOB ANDRA ELIANA
IOSĂGEANU ANDREEA
KOVACS ALEXANDRA FRANCESCA
LĂSCĂRACHE-ȚIFREA ANDREI
MIHAI ANDREEA
MUNTEANU CRISTIANA
ODĂGERU COSMINA

ONOFREI ALINA MIHAELA
PAVĂL ANDREEA
PUIU TEODORA GEORGIA
RAPCEA IRINA
SOLOT ANCA
STAN ROBERTA CORINA
STUPU ANDREI GABRIEL
ȘUBREDU ANA-MARIA
TIMOȘENCO CĂTĂLINA CRISTIANA

LIMBA ENGLEZĂ.....103

ANTOHI ANDRA GABRIELA
BĂDIOI DIANA –PATRICIA
CHELARU VLAD-FLORIN
CHIȚAC ANAMARIA IOANA
COMORAȘU OLIVIA
DIACONU ELENA-IULIANA
GRIGORE ANA-MARIA
HANGANU BIANCA – IOANA
HARTMAN THEA
NAEIMI MOKHAIER DIANA
OLARIU ȘTEFANA
OLTEANU TEODORA GABRIELA

LIMBA FRANCEZĂ.....124

BIZGAN ALINA
COMORAȘU GEORGIANA MADALINA
MACSIM IOANA LAVINIA
LAZAR MIHNEA
PINOSANU CATALINA LAURA
POPA ANA

PUSCASU BIANCA
RĂCHITEANU SABINA
ȘOLOT ANCA

LIMBA ITALIANĂ.....140

BUSUIOC ENRICO ANTONIO
TUDOR ALEXANDRA

LIMBA GERMANĂ.....150

BORONEA ANNA
IFRIM MĂDĂLINA
ISA SELINA
MUNTEANU THEODORA

SUBIECTE DATE ÎN ANII ANTERIORI.....160

MĂRGĂRITĂRELE

(din lucrările premiate în anul trecut)168